

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

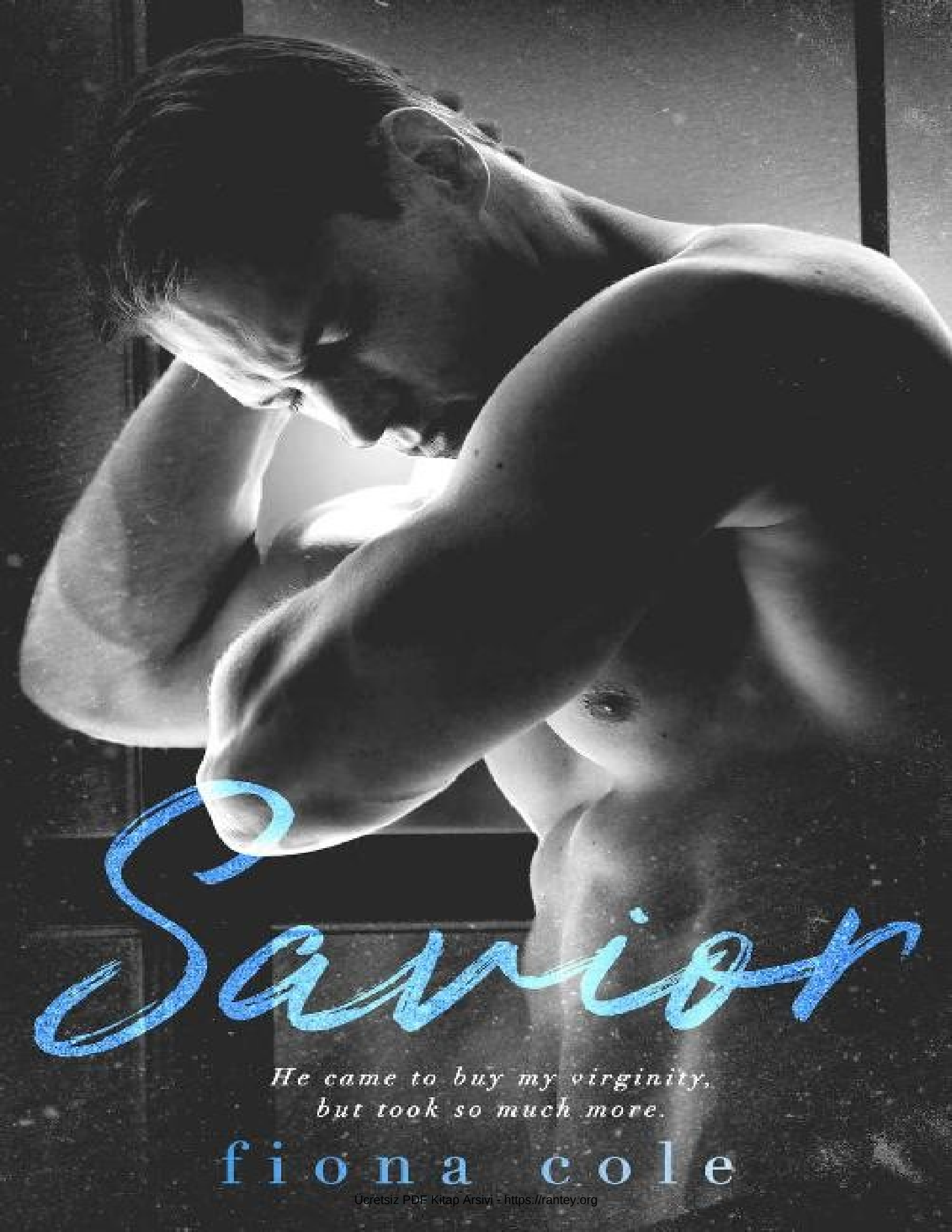
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Sanctuary

*He came to buy my virginity,
but took so much more.*

fiona cole

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

SAVAŞÇI

FIONA COLE

Copyright© 2019 by Fiona Cole

Tüm hakları saklıdır.

Kapak Tasarımcısı: Najla Qamber Designs, www.najlaqamberdesigns.com

Kapak Fotoğrafçısı: Eric Battershell Photography, www.ericbattershell.com İç

Mimar: Indie Girl Promotions

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, gerçek olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

SIZE BİR HEDİYE!

Benden gerilim ve buharla dolu ücretsiz bir kitap ister misiniz? [Haber bültenime](#) kaydolduğunuzdan ve ücretsiz kitabınızı talep ettiğinizden emin olun!

Beni [BookBub'kitaplardan](#) da takip ederek yeni çıkan ilk siz haberdar olun

İÇİNDEKİLER

Çalma Listesi

1. Alexandra
2. Erik
3. Alexandra
4. Erik
5. Alexandra
6. Erik
7. Erik
8. Alexandra
9. Erik
10. Alexandra
11. Erik
12. Alexandra
13. Alexandra
14. Erik
15. Alexandra
16. Erik
17. Alexandra
18. Erik
19. Alexandra
20. Alexandra
21. Erik
22. Alexandra
23. Erik
24. Alexandra
25. Erik
26. Erik
27. Alexandra
28. Erik

29. [Alexandra](#)

30. [Alexandra](#)

[Sonsöz](#)

[Son](#)

[İncelem](#)

[e](#)

[Teşekkür Yalancı](#)

[Fiona Cole Hakkında](#)

[Ayrıca Fiona Cole](#)

[tarafından](#)

Karla'ya.
#DreamTeam

OYUN LİSTESİ

Çıplak - James Arthur
Leave a Light On - Tom Walker
Howl - Florence + The Machine
Best of You - Foo Fighters
Come Out and Play - Billie Eilish
Saviour - George Ezra (ft. First Aid Kit)
I Won't Back Down - Dawn Landes
There's No Way - Lauv (ft. Julia Michaels) Rise
- Katy Perry
Beni Sevmene İzin Ver - Rita Ora
Hurt You - The Weeknd & Gesaffelstein
What Kind of Man - Florence + The Machine
Is That Alright - Lady Gaga
Walk Me Home - P!nk
Bu Yılın Aşkı - David Gray

ALEXANDRA

BİR BAKİREYLE BİR GECE: 10,000 DOLAR.

Karnım gurulduyordu ve bunun manşetten akan denizden mi yoksa açlıktan mı kaynaklandığını anlayamıyordum. Yoksa içime işleyen açlık sancılarından mı?

Bir hafta önce kütüphanede aynı bilgisayarın başına oturmuştum. Para kazanmanın hızlı yollarını arıyordum ve öneriler market alışverişlerinizde tasarruf etmek için uygulamalar kullanmakla başlıyordu, ki telefonum ya da market alışverişi için param olmadığı için bu işe yaramazdı. Karanlık bir tavşan deliğinde yaklaşık otuz iki tıklama daha yaptıktan sonra, para için kullanabileceğim bir şey buldum. Ben.

Kız kardeşim arka odada soyunmuş ve kim bilir neler yapmıştı ama ben her zaman para için kendimi satmayacağıma söz vermiştim. Açlıktan ölmeyi tercih ederdim, ki şu anki durumum da buydu.

Görünüşe göre açlıktan ölmeyi tercih etmezdim çünkü burada acıyı azaltmak için bekaretimi satmayı düşünüyordum. Bunun sadece bir gece olduğunu düşündüm. Sadece bir kez. Ben bir fahişe değildim. Ben sadece hayatımda biraz çekicilik kazanmaya çalışan çaresiz bir kızdım.

Siteyi gördüm ve insanların ne kadar ödemek istediklerini gördüm. Sonra birinin bir bakire için ne kadar ödeyebileceğine dair bir yorum okudum. Çenem yere çarptı, zihnim o kadar paranın neler yapabileceğine dair olasılıklarla yarışıyordu. Üniversiteye gidebilirdim. Kirayı ödeyebilirdim. Elektrik ve bakkaliye masraflarını karşılayabilirdim. Bayat PB&J ve ra- men dışında bir şey düşünmek bile ağzımı sulandırmıştı. Bu yüzden bağlantıyı kaydetmek için ekrandan çıktısını aldım ve kimse görmeden gazeteyi almak için hızla koştum.

Katlayıp cebime koydum ve sürekli artılarını ve eksilerini tartarak her yere yanımda taşıdım.

Dün gece, markette yine geç saatlere kadar çalıştıktan sonra, bu ay için elimde kalan yirmi doları saydım ve market alışverişinin bütçemde olmadığını fark ettim. Midem protesto için gurulduyordu ve kağıt cebimde bir delik açmıştı. O anda bir karar verdim.

Kız kardeşimin makyaj malzemelerinden biraz çalmış, mavi gözlerimi belirginleştirmiş, siyah saçlarımı karıştırmış, Pamuk Prenses görünümü için kırmızı ruj sürmüş ve kütüphaneye gitmişim. Bilgisayarın kamerası çok iyi değildi ama çalışıyordu. Siteye yükledim ve teklifi yazdım. Tek yapmam gereken enter tuşuna basmaktı.

"Kapatmaya hazırlanıyoruz," diye seslendi kütüphaneci kapı aralığından.

Son bir derin nefes aldım, gözlerimi kapattım ve enter tuşuna bastım.

Bitti. Bitmişti. Gözlerim sohbet kutusuna yapışmış, sanki bir saniye içinde biri cevap verecekmiş gibi bir bildirim çıkmasını bekliyordum ama hiçbir şey olmadı. Omuzlarım düştü ve kalbim sıkıştı. Belki de hepsi boşunaydı. Belki de zaten kimse beni istemeyecekti ve ben boş yere endişelenmişim. Olasılıklar rüzgârdaki dilekler gibi kayboldu.

Yenilmiş hissederek tarayıcıdan çıktım ve çantamı aldım. Eve gitmeden önce su şişemi temiz suyla doldurmak için banyoya uğradım. Aynaya bakmak istemedim, gözlerimi neyin karşıladığını görmek istemiyordum ama kendime engel olamadım.

Lekli göz kalemi. Kutsal yanaklar. Soluk ten. Donuk gözler.

Annemin her erkeği büyüleyeceğini iddia ettiği mavi gözlerin ardında genellikle yatan sebat etme kararlılığını bulmakta zorlandım.

Ama hâlâ oradaydı. Toplayabileceğim tüm kararlılığa sahiptim ve bu yeterli olmalıydı. Çenemi kaldırdım, çenemi sıktım ve aynadaki kıza başaracağımızı inkâr etmesi için meydan okuyarak baktım. Bocalamadan önce arkamı döndüm ve eve doğru yürümeye başladım.

Karnım yine gurulduyor ve her adımda kendi içime kıvrılıyordum. Elimdeki yirmi doları düşünerek, birkaç paket ramen almak için birkaç teklik soyabileceğime karar verdim.

Köşeyi dönüp karavan parkına girdiğimde evin ışıkları yanıyordu. Kapıyı iterek açmadan önce kendimi kız kardeşime hazırlamak için derin bir nefes aldım.

Duman yanımdan geçerek gece havasına karıştı ve keskin kokusundan irkildim. Esrar kokusundan nefret ederdim. Kanepede kız kardeşimin yanında oturan iğrenç adamdan da nefret ediyordum.

İkisi de kambur duruyordu; kadın yere diz çökmüş, bir kâğıttan beyaz bir toz emmek için eğiliyor, adam da hapları ezerek toz haline getiriyordu.

"Sana o boku buraya getirmemeni söylemiştim."

İkisinin de başı yukarı kalktı. Kız kardeşimin gözleri zaten parlak ve odaklanmamıştı, vücudu sağa sola sallanma hareketinden dolayı sallanıyordu. Oscar'ınkiler ise daha netti ve tüylerimi diken diken eden iğrenç bir sırtışıla beni bir aşağı bir yukarı süzüyorlardı.

"Yapmadım," dedi. "Kız kardeşin bu gece beni tedavi ediyor."

Leah, Oscar'a sanki ona dünyanın en güzel kızı olduğunu söylemiş gibi gülümsedi.

"Senin için her şeyi yaparım bebeğim," diye mırıldandı.

İçim burkuldu, kız kardeşimin uyuşturucuyu alabileceği tüm yollar zihnimde dönüp duruyordu. Eskiden çalışıyordu ama artık bir işte tutunamıyordu; sürekli işe gelemeyecek kadar kafası güzel ya da sarhoştu.

"Parayı nereden buldun, Leah?"

Masaya baktı ve daha fazla çizgi çizmeye başladı, omuz silkerek kayıtsızca "Etrafta buldum" dedi.

Saçmalık. Hiçbir zaman ortalıkta duran bir para olmadı. Kalbim tekledi ve bütün hava ciğerlerimi terk etti. *O* . Koridorda koşarken kendimle barışmaya çalıştım, gözlerimin arkasında ateş yanıyordu. Kapım duvara çarptı ve dizlerimin üzerine düşerek şifonyerime koştum. Çekmeceyi neredeyse sökerek açtım ve içindeki katlanmış pantolonları aradım.

Hiçbir şey yoktu. Orada hiçbir şey yoktu. Ramen için soyulacak bir fatura bile yoktu.

Beni işe götürüp getirecek para yok.

Midemi kesen bıçakları hafifletecek bir şey yok.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken damlalar uyluklarımı kaplayan kotu kararttı.

Nasıl ?

Acı, ucuz karavanı tehdit eden ateşli bir öfkeye dönüşene kadar düşünebildiğim tek şey buydu. Çenemi sıktım ve yanaklarımdaki yaşları kabaca silerek ayağa kalktım. Kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes almaya ve kendime gelmenin bir yolunu bulmaya çalıştım.

ama alevler boğazımı yakana kadar büyüdü ve patlamak üzereydim.

Yumruklarımı sıkarak koridorda tepindim. Leah ve Oscar, Oscar'ın telefonundan gelen müzikle vücutları sallanırken bana dikkat edemeyecek kadar kendilerinden geçmişlerdi. Leah'nın önünde durana kadar masanın etrafında ama o hâlâ bana bakmıyordu. Öfkem, kaslarımı ve ses tellerimi kontrol edene kadar kendi başına bir yaşamı olana kadar büyüdü.

Omzunu sertçe iterek onu kanepeye çarptım ama o geri sıçradı ve hatta kıkırdadı. Tatminsizlik içimde kükredi.

"Bunu nasıl yaparsın?" Çığlık attım. "Nasıl yapabildin? O *benim paramdı*. İşe gitmek için benim param." Gözleri büyüdü ve sonunda bunun bir şaka olmadığını anlayarak minderlere yaslandı. Daha önce hiç soğukkanlılığımı kaybetmemiştim. "Seni lanet kaltak. Seni tembel kaltak. Senden nefret ediyorum."

Oscar'ın göz ucuyla hareket ettiğini gördüm ama öfkemden dikkatimi veremeyecek kadar kendimden geçmişim. En azından o beni geri itene kadar. Tökezledim ama elimi duvara koyarak düşüşümü durdurmayı başardım.

"Onunla böyle konuşma," diye bağırdı, sendeleyerek. İtiş kakış dengesini bozmuştu.

"Siktir git, Oscar. Sen iğrenç bir domuzsun."

"Sen de kışında sopa olan bir kaltaksın."

Öfkeli küçümsemesi yumuşadı ve iğrenç bir sırıtışa dönüştü. Daha önce beni iten ateş, onun ruh halindeki değişikliklerle söndü ve alarm zilleri çalmaya başladı. Sırtımı duvara verip gözlerimi ondan ayırmadan masanın etrafında dolanmaya başladım.

"Belki de sadece gevşemeye ihtiyacın vardır. Belki de neşelenmek için biraz Mol- ly'ye ihtiyacın vardır."

Vücudundaki tüm uyuşturucularla mümkün olduğunu düşündüğümde daha hızlı bir şekilde bir hap kaptı ve bana doğru hamle . Dönüp koridorda koşmaya çalıştım ama ceketimin arkasından tutup sarsarak ayaklarımı yerden kesti. Yere düştüğümde ciğerlerimden hava fişkırdı. Ayak bileğimden tutup beni çevirdi ve kalçalarımın sarıldı.

Midem isyan etmek ve etrafa saçılan suyu kusmakla tehdit etti, ama orada ne kadar az şey varsa tutmaya karar verdim. Oscar

Bana gülümsedi, dişleri sararmıştı ve beyaz bir hapı tutarken yerinde değildi.

Hayır. Hayır, hayır, hayır, hayır.

Doğrulup ona vurmaya çalıştım ama omuzlarımı yere bastırdı, kemikli parmakları köprücük kemiğimin altındaki yumuşak noktaya saplandı. Kokuşmuş nefesi yukarıdan bana ulaştı ve enerjimi yeniledi. Ellerimi yumruk yapabildiğim her yere vurdum ve yüzüne vurmaya çalıştım. Onu üzerimden kaldırmak için bacaklarımdaki tüm gücü kullandım ama ne kadar cılız ve zayıf görünse de benden ağır ve güçlüydü.

", Alexandra. Sadece küçük bir Molly. Sana kendini çok iyi hissettirecek ve ben de tüm bu zevki yaşarken sana yardımcı olmak için burada olacağım."

Mideme yine kramp girdi ama kendimi zorladım. Bundan kurtulmak için ölmem gerekiyordu. Odanın içinde etrafıma bakınarak bir silah aradım - onu bayıltmak için ulaşabileceğim herhangi bir şey. Kız kardeşim masanın arkasında oturmuş, erkek arkadaşının beni yere yapıştırdığını fark etmemiş gibi hareketler yapıyordu.

"Leah," diye bağırdım. "Leah, lütfen."

Başını yavaşça kaldırdı ve gözleri benimkilerle buluştuğunda boştu. Bana odaklanmaları tam on saniye sürdü, ama geniş dudaklarında küçük bir gülümseme belirirken hâlâ boştular. "Oh, hey Alex."

"Sana yardım edemeyecek kadar kafayı yemiş durumda." Oscar'ın kahkahası dikkatimi tekrar ona çevirdi. "Çok namuslu olduğun için sana sahip olmayı hiç düşünmedim ama biraz yardımla belki aynı anda iki kız kardeşe de sahip olabilirim."

Beyaz hapı ağzıma götürmek için eğildi ve momentumim çarptı. Tüm öfkemle dolu bir çığlık atarak yumruğumu yanağına indirdim. Umduğum gibi onu bayıltmadı ama dengesini bozarak üzerimden atmamı sağladı. Ayağa fırladım ve geri çekildim.

"Seni lanet olası orospu," diye feryat etti yerden. Dizlerinin üzerine çökmüş, elini yüzüne götürmüş, gözlerini kapatmıştı.

Bir adım öne çıktım ve hızla geri çekilmeden önce kalçasına bir tekme attım. Tekrar bağırdı, diğer eliyle bacağına tutmaya çalışıyordu. Ona çok sert tekme atmamıştım, sadece kaslarımdaki gerginliği hafifletecek ve bir noktaya değinecek kadar.

"Sakin bir daha bana dokunma yoksa seni öldürürüm." Bunun ne kadar doğru olduğundan emin değildim ama o anda, kanım

ve kalbim göğsümde çarpıyordu, yapardım.

Gözlerimi ondan ayırmadan koridorda geri geri gittim ve odama girer girmez kapımı kilitledim. Yatağımdan bir yastık ve battaniye kaparak kapıya doğru koştum ve sırtımı tahtaya dayadım. Onu dışarıda tutan boktan kilidi açmaya karar verirse yatağımda kolay bir kurban olmak istemedim. Ceketimi çıkardım ama koşmam gerekirse diye tenis ayakkabılarımı çıkarmadım.

Sonra ucuz yastığı kabarttım ve battaniyeyi üzerime çektim, sırtım hala dışarıdaki azgın sık deliğiyle aramdaki tek şeye bastırılmıştı.

Yerleştikten kısa bir süre sonra, onların inlemelerini ve homurtularını duyabiliyordum ve midem gurulduyordu. Kramp ağrılarını durdurmak için kendi üzerime kıvrıldım, kulaklarımı tıkadım ve belki yarın kütüphaneye gittiğimde bir mesajın beni bekliyor olacağını umdum.

ERİK

"BÖLDÜĞÜM İÇİN ÖZÜR DILERİM PATRON."

Gözlerim yüzümde zıplayan göğüslerin yanından geçip Jared'in ters yöne bakarken gözlerini kapattığını gördü. Şu anda sikmekte olduğum sarışın omzunun üzerinden bana baktı, dudaklarında nazlı bir gülümseme vardı.

" mı geldin?" diye sordu Jared gözlerini benimkilere kilitlemeden önce. "Maceracı bir tip olduğumu biliyorsun." Eğilip kulağıma fısıldamadan önce sikimi tekrar aşağı yukarı kaydırды, "Özellikle senin için."

Cezbedici ama Jared'in projeleri her zaman önce gelirdi. Her zaman. Onu yerinde tutmak için kalçalarını kavradım, somurtmasını görmezden geldim ve Jared'e emirlerimi ilettim. "Devam et."

"Bir parçası olmak isteyeceğinizi düşündüğüm bir mesele ."
"Teşekkür ederim. Hemen geliyorum."

Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz Jared odayı terk etti. Bir süredir benimle birlikteydi, bu yüzden faaliyetlerime alışkındı. Eteğinin, içine gömüldüğüm yerin üzerine dökülme şeklinden bir şey görecektir gibi değildi.

Onu yumuşayan sikimden kaldırdım ve dudaklarında oluşan sızlanma protestosunu görmezden gelerek yanımdaki kanepeye oturttum. Kendimi tekrar pantolonumun içine sokarak ayağa kalktım ve gitmeye hazırlandım. Kırmızı dolgun dudağı, elbisesinin üstünden taşan dolgun göğüsleriyle çelişen, somurtkan bir çocuk gibi dışarı fırlamıştı.

"Ciddi misin?" dedi sonunda, sesi tiz ve gıcırtilıydı.

Sikimin ortasında durup onu orada bırakmak kabalıktı ama daha içine girmeden çoktan orgazm . Ayrıca, o

Sadece bir anlığına kendimi içinde kaybedeceğim başka bir kadın. Beni her şeyden daha öncelikli olan şeyden alıkoyacak hiçbir şey yoktu.

"İlgilenmem gereken bir konu var. Akşam yemeği için uğradığınız için teşekkür ederim ama gitmem gerekiyor."

Koridora adım atmadan önce gördüğüm son şey çenesinin açık kalmasıydı. Sekreterim o gün eve gitmek üzere eşyalarını çantasına yerleştirirken başını kaldırıp baktı.

"Lütfen Bayan Stutz'un güvenli bir şekilde taksiye bindiğinden emin olun."

Laura'nın kalmasına izin verdiğim için göğsümde hafif bir pişmanlık hissi vardı ama daha fazla zaman kaybedemezdim.

Jared'in ofisi benimkinden iki kapı aşağıdaydı. Bir masa, bilgisayar ve sandalyeden oluşan sıradan bir odaya girdim. Duvarda asılı olan diplomanın dışında odanın bir insan tarafından kullanıldığını gösteren ekstra bir şey yoktu. Sağdaki diğer kapıya doğru ilerledim ve bir tık sesi duymadan önce başparmağımı tarayıcının üzerinde tuttum. Burası Jared'in gerçek ofisiydi.

Kâğıt üzerinde iş unvanı BT analistiydi ama gerçekte kişisel olarak istihdam ettiğim bir hacker'dı. Birkaç yıl önce tesadüfen yollarımız kesiştiğinde tanışmıştık. İkimiz de bir kadın satışını durdurmaya çalışıyorduk ve o da orada olduğu için çok şanslıyım. O geceden sonra konuştuk ve karanlık ağda yolunu filtreleme konusunda benden çok daha iyi olduğunu fark ettim, bu yüzden ona geri çeviremeyeceği bir teklif yaptım.

İkinci odaya adım attım. Burada bir kanepa, bir mini buzdolabı, bir lamba ve duvara dayalı bir aile fotoğrafı bulunan bir masa vardı. Bunun karşısında altı monitör, iki klavye ve muhtemelen şimdiye kadar gördüğüm en süslü ofis koltuğu vardı. Aklında hiçbir bütçe olmadan alanı nasıl kullanmak istediği konusunda onu serbest bırakmışım. Sanırım paranın çoğunu o lanet sandalyeye yatırdı.

"Neyiniz var?"

Jared omzunun üzerinden kısa bir süre bana baktı, monitörlerden gelen ışık yüzünü aydınlatıyordu. Pencereyi bir oda önermişim ama parlamayı istemediğini söyledi.

"Bu dün gece geç saatlerde ortaya çıktı," dedi ve hemen önündeki bilgisayarı işaret . "Görür görmez yanıt verdim ama şimdi bir yanıt aldım."

Omzunun üzerinden eğildim ve manşeti okudum: "Bir bakireyle bir gece: 10.000 dolar." Altında bir kızın fotoğrafı vardı.

göğsümden rüzgar. Muhteşemdi. Pamuk Prenses'in yaşayan bir versiyonuydu. Porselen gibi bir teni vardı ve bu da gölgeli gözlerini daha da ön plana çıkarıyordu. Gözleri -İsa- gümüş gibiydi. Gözbebeğinin kenarında soluk bir mavi vardı ve dış tarafta griye dönüşüyordu. Ve her şeyin ötesinde, baştan çıkarıcı sırtısına uygun olarak günahkâr bir kırmızıya boyanmış dolgun dudakları vardı.

Ama gözleri gerçeği söylüyordu. Her ne kadar denemiş olsa da, aynı "hadi gel" bakışına sahip değillerdi. Arkalarındaki sinir ve korkuyu görebiliyordum. Ona bakarken akıl sağlığımı sorguladım ve sanki ekrandan uzanıp yardım için yalvarıyormuş gibi hissettim.

Jared tiksintiyle, "Onu yiyip tükürecekler," dedi. "Eğer zamanında fark etmemiş olsaydım, çoktan satılmış olacaktı ve onu bu kadar çok kullanmalarına rağmen bir haftadan az dayanacaktı."

Çizdiği görüntü midemi bulandırdı. Gözlerimi sıkıca kapatıp gecelerime musallat olan görüntüleri silmeye çalıştım. Odaklanmam gerekiyordu.

Jared'in başladığı değiş tokuşu görmek için ekrana baktım.

Mr_E (11:23pm): İlgileniyorum

snow_white_783 (6:14pm): Tamam.

Saatime baktığımda on dakikanın geçtiğini gördüm. Umarım onu kaybetmemişsinizdir.

"IP adresini takip ettiniz mi?"

"Yerel bir kütüphane." Kaşlarımın çatılması üzerine, "Halka açık bir alanda bir kişiyi takip etmek daha zor" diye açıkladı.

"Kameralar mı?" Ben sordum.

"Zaten baktım ve fark edebileceğim şüpheli bir şey yoktu."

"İzin verin cevap vereyim," dedim ve klavyeyi uzatmasını işaret ettim. Klavyeyi masaya doğru kaydırды ve ben de eğilerek yazmaya başladım.

Mr_E (6:25pm): Buluşmak istediğiniz belirli bir yer var mı?

snow_white_783 (6:25pm): Sekizinci Cadde'deki Budget Inn.

Elimi yüzümde gezdirirken otelin bulunduğu şehrin boktan bölgesini hayal ettim. Kimse bir şey duysa soru sormazdı.

Bir kadın arabaya sürüklenirken yardım çığlıkları atıyordu. Derin bir nefes alarak bir sonraki sorumu düşündüm. Belki satıştan kimin sorumlu olduğu hakkında daha fazla bilgi edinebilirdim. Liderler kadınları kurtarıırken daha büyük bir amaç güdüyorlardı. Kesebildiğimiz kadar çok kafa kesmemiz gerekiyordu.

Mr_E (6:28pm): Kime ödeme yapmalıyım?

snow_white_783 (6:28pm): Ben.

Mr_E (6:28pm): Kızla birlikte olduğum süre boyunca orada olacak mısın?

Cevabı beklerken uzun bir duraklama oldu ve şansımı başka bir müşteriye kaptırdığım için endişelendim.

snow_white_783 (6:31pm): Fotoğraftaki kız benim. Odadaki tek kişi ben olacağım.

Mr_E (6:31pm): Pezevenginiz doğrudan temas kurmadan ödeme yapmamı sorun eder mi?

snow_white_783 (6:32pm): Benim bir pezevengim yok.

Mr_E (6:32pm): O zaman satıştan kim sorumlu? Ona ne demek isterseniz.

snow_white_783 (6:33pm): Sadece ben varım. Bundan ben sorumluyum.

"Ne oluyor lan?" Jared nefes aldı.

"Bunu tek başına mı yapıyor? Bunu tek başına yapıyor." Belki tekrar edersem daha anlamlı olur.

"Ne oluyor lan?" Jared tekrarladı, görünüşe göre yaşadığı şoku tekrarlaması gerekiyordu.

"Neden? Neden kendini böyle bir tehlikeye atsın ki?" Bunu neden yaptığını anlayamıyordum. Zihnim onun kendi isteğiyle bu siteye girdiği ve kendini satmayı seçtiği gerçeği etrafında dönüyordu.

"İnsanlar çaresiz kalıyor."

"Bu boktan bir bahane." Düşünmek için bir dakikaya ihtiyaç duyarak dizüstü bilgisayardan geri çekildim. Kafamı toparlamaya çalışarak duvara olan küçük mesafeyi adımladım ve tekrar geri döndüm. "Hayatı sona erecekti. Ölecekti. Ve bunu gönüllü olarak yapıyor." Sonunda neredeyse bağıırıyordum.

Jared ellerini kaldırdı. "Bana söylemek zorunda değilsin, Erik."
"Bunu ayarlamalı ve başka biri onu içeri çekmeden önce onu buradan indirmeliyiz."
"Zaten . Onu kurar kurmaz, sanki orada değilmiş gibi diğer izleyicilerden gizlenecek."

Mr_E (6:35pm): Ne zaman?

snow_white_783 (6:35pm): Yarın akşam mı? Akşam 8'de mi?

Mr_E (6:36pm): Tamamdır.

Enter tuşuna basar basmaz "Sil onu," diye emrettim.

Jared'in parmakları, konver- sasyon ve kızın profili artık var olmayana kadar tahta üzerinde hızla hareket etti. "Bu diğerlerinden biraz çünkü bir çıkarma işlemi yapmıyoruz. Hâlâ MacCabe'i çağırmamı istiyor musun?" Ben konuşmayınca parmaklarının hareketi durdu ve dönüp bana baktı. "Erik?"

"Hayır," dedim, bir karara vararak. "Ben gideceğim." "Ne?" diye neredeyse çığlık atacaktı.

Yaşadığı şoku anlıyordum. Genelde onları bir güvenlik şirketine teslim eder, ara sıra da onlara katılırdım. Ama söylediği gibi, bu farklıydı.

Farklı olan tek şey bu olacaktı. Onu geri aldığım da diğerleri gibi olacaktı: eğer varsa ailesine geri döndüğünden emin olmak ve onu tekrar ayağa kaldırmak için gerekli tıbbi masraflara yardım etmek.

Geçmişimin dehşetini unutturacak herhangi bir şey. "Toplantıya gidip bu işi halledeceğim."

"En son ne zaman tahsilat yapmaya gittiğini hatırlıyor musun?"

"Birkaç yıl oldu ama unutmak zor," diye alaycı bir şekilde cevap verdim.

"O zaman neden gidiyorsun?"

"Bu farklı."

Jared iç çekerek pes etti, artık gitmeye karar verdiğime göre hiçbir yere varamayacağını biliyordu.

"Sadece dikkatli ol. Kışını iki kez kurtarmak zorunda kalmak istemiyorum."

Bir şey beni onu geri almaya itti, belki de gözlerindeki bakış. Tam olarak ne olduğunu bilmiyordum ama sorgulamadım. İçgüdülerimi takip ettim.

Yapmadığım tek seferde, bu bana kız kardeşime mal olmuştu.

ALEXANDRA

Bugün iş yerindeki kasamdan iki dolar çaldım ve eksik verdiğim için azarlandım. Bu gece bittikten sonra yarın geri koyabilirdim. Sadece otele gitmek için bir yola ihtiyacım vardı ve yürümek bir seçenek değildi. Özellikle de Leah'dan ödünç aldığım küçük siyah elbiseyle. O benden birkaç santim kısaydı, bu yüzden elbise popomu ancak bir santim örtüyordu ve sürekli yukarı çıkıyordu.

Çantamı karıştırarak her şeyi aldığımı emin oldum. Kıyafet değişikliği çünkü muhtemelen her şey bitmeden bu elbiseyi ve üzerimdeki her şeyi yakmak isteyecektim ve prezervatifler çünkü bunu şansa bırakmayacaktım. Mağazadan çaldığım ve yarın ödemem gereken şeylerin listesine bunu da ekleyin.

Çantada sadece bu vardı. Başka bir şeyim yoktu ya da yanımda getirecek başka bir şey düşünemiyordum. Fazla bir şeye ihtiyacım yoktu. Sadece bedenime.

Çantamın fermuarını kapattım ve omzuma kaldırdım. Yansıyıp bir kez daha bakarak ellerimi kıvrımlarımı örten esnek siyah kumaşın üzerinde gezdirdim. Gözlerim ağır göz kalemiyle tam bir tezat oluşturuyor, neredeyse gümüş gibi görünüyordu. Dudaklarım koyu kırmızıya boyanmıştı, böylece kullanıcı adımda kullandığım Pamuk Prenses'e benziyordum. Makyajı bir zırh gibi giyiyordum, beni yaptığım şeyin gerçekliğinden koruyordu.

Otele vardığımda, zırhım için mutluydum - resepsiyondaki görevliyle flört etmeme yardımcı olacak bir maske. Maske takılıyken başka biri olabilirdim. Ben cılız çocuğa surat asıp gece bittiğinde ödememe izin vermesini isterken masanın üzerine eğilip parmağını alt dudağında gezdiren biri. Otel güzel değildi ve

Saatlik ödeme seçeneği vardı, bu yüzden sabah paranın tam olarak nereden geleceğini bildiğinden emindim.

Maskem, bunu daha önce yapmış ve ne yaptığımı bilen bir kızmışım gibi davranmamı sağladı. Maskem, hata yapma korkusuyla içim dışım titremiyormuş gibi davranmamı sağlıyordu.

Şimdi odaya baktığımda, bunun yanlış bir karar olduğu hissi bir balyoz gibi çarptı yüzüme.

Geceyi kapıyı kime açacağımı merak ederek geçirdim. Genç bakirelere ilgi duyan yaşlı bir adam mı olacaktı? Çekici olur muydu? Tehlikeli olur muydu? Bana zarar verir miydi?

Sorulardan sıyrıldım. Artık çok geçti. Saat sekizi beş geçiyordu ve artık geri dönüş yoktu. İyi olacaktım. Sadece bir kızlık zarıydı. Adam kaba ve iğrenç olsa bile, bu sadece bir geceydi. Hayatımın geri kalanını geçirmemi sağlayacak bir gece.

Dakikaların ilerleyişini izlerken, saati karıştırıp karıştırmadığımı merak ettim. Bu sabah kütüphanede tekrar kontrol etmeye çalıştım ama sohbet gitmişti - tüm reklamım gitmişti. Her şey ayarlandıktan sonra web sitesinin her şeyi kaldırdığını varsaydım. Bu yüzden hafızamdan hareket ettim ama saat sekiz buçuğa yaklaştıkça daha fazla sorguladım.

Kapı sertçe çalındığında sıçradım ve kalbim küt küt atmaya başladı.

İşte .

Bunu

yapıyordum.

Bunu

yapabilirdim.

Artık para çalmak yok. Açlığımı görmezden gelebilmek için yatağıma uzanıp uyumak için dua etmek yok. Artık yırtıcı hayvanları dışarıda tutmak için kapımın önünde uyumak yok.

Hayır. Sadece odanın karşısına geçmem, kapıyı açmam ve beni diğerlerinden kurtarması için kendimi bir avcıya teslim etmem gerekiyordu.

Gözlerimi kapattım, geleceğimi hayal ettim ve derin bir nefes aldım. Yavaşça bırakarak, olabildiğince çok korkuyu serbest bıraktım ve yürüdüm.

Titreyen bir el ile kapıyı açtım ve diğer tarafta beni karşılayan şey karşısında donakaldım.

Gözlerimin ilk çarptığı şey, siyah pamuklu bir gömlek ve siyah deri bir ceketle kaplanmış geniş bir göğüs oldu. Yavaşça yukarıya, kirli sakalla tozlanmış kare bir çeneye doğru taradım, dudaklarını çevreleyen kapalı kıstırılmıştı. Siyah beyzbol şapkasının faturası gözlerini kapatıyordu. En azından

Başını kaldırıp bana bakana kadar, bana bakan kızgın zümrüt vücudumdaki tüm havayı emdi ve beni bir adım geriye attı.

Çok güzeldi, hayatımda gördüğüm en çekici adamdı, tıpkı bir manken gibiydi. Ama sıcaklık sadece çekicilikten ibaret değildi. Sıcaklık, saklanamayan bir öfkeyle karışmıştı. İçimde, maskemin bile örtemeyeceği bir korkunun yükselmesine neden olan bir öfke.

Gözleri beni yukarıdan aşağıya ve tekrar yukarıya doğru taradı. İlk içgüdüm kapıyı suratına çarpmak, kilitlemek ve bir mucize olup gitmesi için dua etmektir. Ama kendime geleceğimi hatırlattım. Bunu başarabilirdim. Omurgamı çelikleştirerek kapıyı kavradım ve plana sadık kalmak için güçlü durdum.

"Bay E?" Sesim güçlü olduğumuz mesajını almamıştı. Hayır, sesim kekeleyerek çıktı ve içimdeki sarsıntıları ele verdi.

"Pamuk Prenses." Sesi yumuşak ama derindi ve bir şekilde göğsüme ulaşıp ciğerlerimi daha sıkı sıkı.

Kapıyı sıkıca tuttum ve sanki onu durdurabileceğim gibi giriş yolunu kapattım. Başarana kadar numara yap. "Paran var mı?"

Sola doğru eğilip siyah bir spor çantası aldı ve bana uzatmadan önce omuzları büküldü.

Geri adım attım ve kapıyı daha geniş açtım. "İçeri gel."

Odaya girdi, topuklu ayakkabılarımla bile üzerimde yükseliyor, olması gerekenden daha fazla yer kaplıyordu. Sanki etrafındaki aura her boş yeri dolduruyor, bana yeterince yer bırakmıyordu. Çantasını masanın yanına bıraktı ve etrafına bakındı. Ben kapının yanında kaldım ve bir daha ona sırtımı dönmedim. Nefesimi tutarak dönmesini ve almaya geldiği şeyi almasını bekledim. Bunun yerine benden uzaklaştı ve tipik ucuz motelin etrafına baktı.

Eğer daha iyisini isteseydi, o zaman parasını kendisi ödemeliydi.

Yüzünü bana döndü ve ben de çıkışımdan uzaklaşarak ona doğru birkaç adım attım. Yüzümü nötr tutarak onu süzdüm. Sağlam bir manken gibi iriydi ama dış görünüşün içinde bir canavar saklayabileceğini küçük yaştan beri öğrenmiştim. Kilolu ve yaşlı bir adam olmayabilirdi ama bu bana zarar vermeyeceği anlamına gelmiyordu. Omuzlarımı geriye çektim, bakışlarını üzerimde tutarken kendime güvenmeye zorladım. Karşılıklı durmuş, her birimiz ilk hamleyi yapmak için beklerken bir düello gibi hissediyordum. Ama ben beklemekten yorulmuştum. Bunu daha fazla uzatmak istemiyordum.

Gözlerimi göğsüne çeviriyorum, gözlerindeki yoğunluğu görmezden geliyorum.

-Ellerimi elbisemin askılarına uzattım ve kollarımdan aşağı doğru indirmeye başladım. Vücudu sertleşti ve ben kollarının deriye karşı esneme şekline ve nefesimi kontrol etmeye odaklandım. Beni ağırlığı altında ezecek yaşlı bir adam olmadığı için minnettar olmaya odaklandım. Ama çekiciliğine rağmen, tehlikeli bir hava yaydığı gerçeğini gizleyemiyordum. Sanki kontrolünü zar zor elinde tutan bir adamdı.

Elbiseyi göğüslerimin üzerinden çekiştirirken, kontrol elimden çıktığında bana ne olacağı korkusunu görmezden geldim. Tam başparmaklarımı elbiseye geçirip kalçalarımıdan aşağı doğru çekmeye başlamıştım ki, sözleri sessiz odada bir kırbaç gibi şakladı.

"Dur."

Vücudum dondu ve ne dediğini anlamaya çalışarak gözlerimi kıptım. Bir şansımı deneyip başımı kaldırdım ve gözlerinin kapalı, çenesinin sıkılmış ve burun deliklerinin ağır nefeslerle açılmış olduğunu gördüm. Hiçbiri mantıklı gelmiyordu. "Ne?" Saniyeler geçiyor ve gözleri kapalı kalıyordu. Kalbim gümbür gümbür atıyordu ve kendimi hiçbir şey yokken hissedemeyeceğim kadar çıplak hissediyordum. Üstümü örtmek için elbiseyi çekiştirdim ve bir kalkan gibi kendime doğru tuttum.

"Aptal mısın lan sen?"

Sözleri alçak sesle ve dizginlenmiş bir canavar gibi hırıltılıydı. Aramızdaki boşlukta süzöldüler ve zırhımdaki çatlaklara sızdılar. Şüphe bariyerlerimi zorluyor, beni olması gerekenden daha fazla incitiyordu. Yanlış bir şey mi yapmıştım?

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve beni olduğum yere mıhladı. "Buraya gelmeme izin verip sonra da soyunmaya başlaman için mi?"

"Kıyafetlerimi mi çıkarmak istiyorsun?" Tahmin ettim.

Kullanılmamış ve mizahtan başka her şeyle dolu bir kahkaha attı. "Hayır. Yüce Tanrım." Yumrukları çözüldü ve bir tanesi çenesini ovmak için yukarı kalktı. "Hiç düşündün mü? Bu işe başlarken hiç sağduyulu davrandın mı?"

Öfkem yükseldi, sözlerinin neden olduğu acıyı bastırdı ve yarattığı çatlakları doldurdu. Zırhım yerinde sağlamlaştı. "Buraya hakarete uğramak için gelmedim. Bildiğiniz gibi bunu daha önce hiç yapmadım."

"Hayır, buraya sikilmek için geldin. Nasıl istersem, değil mi?"

Bana ulaşmak için iki uzun adım atarken dudaklarında alaycı bir ifade belirdi. çekildim ama duvara çarpana kadar fazla yolum kalmamıştı. İki tane daha

adımlarla alanımı doldurdu ve odanın karşısındaki tek lambadan gelen loş ışığı engelledi.

"Sana yapabileceğim şeyler."

Kelimeler tenimde fısıldayarak tüylerimi diken diken etti. Duvara yaslandım ve sertçe yutkundum. Hiçbir makyaj ya da öfke bedenimi ele geçiren korkuyu gizleyemiyordu. Gözlerim kapıya kaydı ama başaramayacaktım. Belki taşaklarına vurursam. Belki parayı alıp kaçacak kadar zaman kazanabilirdim. Belki buradan canlı çıkabilirdim.

"İşte orada. İşte seni bu aptalca hatadan alıkoyması gereken korku."

"Aptalca değildi," diye savunmaya çalıştım. Zayıftı ve ikimiz de bunun bir yalan olduğunu biliyorduk. Aptalca olduğunu biliyordum ama çaresizdim. Ama seçimimi savunmak bana korku dışında odaklanabileceğim başka bir şey verdi.

Elleri bir anda dışarı çıktı ve çıplak kollarımı kavradı. Beni duvardan çekip yüzüne yaklaştırmak neredeyse pazumun etrafını tamamen sardılar ve beni sarstılar. Sert değildi ama benden bir çığlık koparmaya yetti. Dişlerini bir hayvan gibi gösterdi ve hırladı: "Tabii ki aptalcaydı. O siteden başka biri olsaydım, seni mahvederdim. İstedğin bu muydu?"

"Hayır."

Ayak parmaklarımın ucundaydım, korku ve öfke girdabı kaynayan bir tencere suyun taşmaya hazırlanması gibi birbirine karışıyordu. Söylemek istediklerimi kekelemiştim ama sert bir şekilde söylemiştim, onun yargılamalarından ve gözdağlarından bıkmıştım.

"Ne yapardın? Ya kıcımlı sıklıkla isteseydim? Boğazını? Ya sen çığlık atana kadar her parmağımı içine sokmak isteseydim?"

"Dur. Dur."

"Kaçırılmak mı istiyorsun?" diye bağırdı ve beni tekrar sarstı. "Satılmak mı? Ölene kadar, tek başına bir yatağa zincirlenene kadar, isteğin dışında mümkün olan her şekilde uyuşturulmak ve tecavüz edilmek mi?"

Gözlerimin arkasında ateş yanıyordu ve onları sıkarak kapattım, sızan birkaç damla yaştan nefret ediyordum. Her seçenek bana saldırıyordu. Çaresiz kaldığım için düşünmeyi reddettiğim her seçenek. Her seçenek beni korku ve öfke altında eziyordu çünkü bunun hala kaderim olup olmadığını bilmiyordum.

"Çok aptalsın," diye bağırdı yüzüme.

Parmaklarımı göğsüne gömdüm ve hareketsiz bir duvarı ittim ama işe yaradı. Biraz kontrol hissetmeme yardımcı oldu. Sadece ben değildim

Bir bez bebek gibi sallandı ve muhtemelen açlığın ne olduğunu bilmeyen biri tarafından sorgulandı.

"Bana öyle demeyi kes." Bana hırlamak istedi, o zaman ben de ona hırlayabilirdim.

"O zaman aptalca seçimler yapma."

"Açlıktan ölmekten yorulduğum," diye bağırdım yüzüne, bir santim bile olsa geri çekilmesinden en küçük bir memnuniyet kıvılcımı hissettim. "Açım, yorgunum ve çaresizim. O yüzden siktir git ve defol."

Kapıyı açtığımdan beri ilk kez çenesi gevşedi. Kaşları hâlâ bana baktığında tenimi yakan gözlerinin üzerinde çatıktı. Ama kollarımdaki tutuşu gevşedi ve ayaklarım tamamen yere değdi. Sanki beni tamamen bırakıp bir adım geri çekilene kadar her bir kası yavaşça gevşedi. Oksijen boşluğu doldurdu ve alabildiğim kadar derin nefes aldım. Bana bakmayı hiç bırakmadı, sanki arkasını dönerse kaçacağımdan ya da saldıracağımdan endişeleniyordu.

"Seni götürebileceğim bir ailen mı?"

Kaşlarım saç çizgime kadar yükseldi, konunun değişmesine hazırlıksızdım - yumuşak tonuna hazırlıksızdım. Ayak uydurmaya ve ortak bir yanıt oluşturmaya çalıştım. "Ne?"

"Bir aile. Seni buradan uzaklaştırmak için götürebileceğim biri."

"Neden?"

"Sana yardım etmeye çalışıyorum."

Alay ettim. "Bana yardım mı edeceksin? Gerçekten mi?"

"Seni yatağa bağladım mı ve çok isteyerek sunduğun şeyi aldım mı?" diye tersledi, öfkesi geri gelmişti ve başımı salladım. "Ve yapmayacağım da. Gönderine rastladım ve başka kimsenin bulmasını istemedim. Hiçbir şey kalmayana kadar alıp götüreceğim birini."

Yutkundum ve eğer iyi bir adamsa neden en başta siteye girdiğini merak etmekten kendimi alamadım.

"Bir ailen var mı?" diye tekrar sordu.

Gözlerimi kaçırıldım. "Hayır. Kimsem yok."

Adem elması sallanıyor ve omuzları düşüyordu. Ellerini kaldırıp şapkasını çıkarışını ve şapkayı tekrar takmadan önce parmaklarını kısa, siyah saçlarında gezdirişini izledim. Sanki bundan sonra ne yapacağına dair bir cevabı varmış gibi odayı araştırdı. Umarım pes eder ve parayı geride bırakarak giderdi. Çok uzun süre sessiz kaldı,

Ama onu doldurmak için ne yapacağımı bilmiyordum, bu yüzden elbisemi yukarı kaldırıp beklemeye devam ettim.

Sonunda tekrar benimle yüzleşti ve tam boyuna göre ayağa kalktı. Ben de onun duruşuna uyum ve bir sonraki söyleyeceği şeye hazırlandım.

"Benimle gelmeni istiyorum."

Gözlerim büyüdü ve geri çekildim. "Ne?" Sesim tiz çıkıyordu. Neden onunla gelmemi istiyordu ki? Başkalarının yapacağından bahsettiği gibi beni kaçırıyor muydu? Artık burada olduğuna göre durumdan faydalanmaya mı karar vermişti? Her düşüncede göğsüm daha hızlı inip kalkıyordu. Onu savuşturabilecekmişim gibi ellerimi önüme kaldırdım. "Hayır. Lütfen. Özür dilerim. Gidip parayı alabilirsin. Haklısın, bu bir hataydı. Lütfen yapma... yapma..." Sesim kesildi, olasılıkları dile getiremedim.

"Dur." Yüz hatlarını yumuşatmak için çaba sarf etti. "Seni kaçırmayacağım. Ben... Ben sadece sana yardım etmeye çalışıyorum." Bunu söylemek onun için acı verici görünüyordu. "Aç ve çaresiz olduğunu, ben de sana bakireliğini satmanı gerektirmeyen başka bir seçenek sunmaya çalışıyorum. Benimle gelmen için sana beş bin dolar vereceğim."

Beş bin dolar, sadece onunla gitmek için mi? Sadece bu düşünce bile vücudumdaki havanın boşalmasına neden oldu. "Beni nereye götüreceksin?"

Bunu düşünmek bile aptalca mıydı? Muhtemelen, ama merakım artmıştı ve daha önce marketten çaldığım sandviç yeterli değildi. Gerçek yemek düşüncesi ağzımı sulandırdı ve standartlarımı düşürdü.

"Şehirde bir dairem var." "Hâlâ bekâretimi mi istiyorsun?" Yüzünü buruşturdu ve başını salladı.

"Sadece ne beklemem gerektiğini bilmem gerekiyor."

"Akşam yemeği ve sıcak bir yatak bekle. Tek başına."

Ve beş bin dolar.

"Anlamıyorum." Gece kontrolümden çıkıyordu ve ben ayak uydurmakta zorlanıyordum.

"Zor değil. Size bu gece güvenli bir sığınak, yarın da yardım teklif ediyorum."

Her şeyi çok kolaymış gibi gösterdi. Yatağa baktım, hâlâ kim bilir ne ile kaplanmış ucuz yorganıyla duruyordu. Seçeneklerim şunlardı

orada uyumak ya da karavana geri dönüp Leah ve Oscar'la tekrar yüzleşmek.

Ya da bahsettiği şeylerden herhangi birini kolayca yapabilecek ama yapmamış olan yeşil gözlü yabancıyla devam edebilirdim.

Belki de iddia ettiği kadar aptaldım ama dediğim gibi çaresizdim. "Tamam."

İçini çekti, cevabımı omuzlarındaki gerginlik azalmıştı. "Elbiseni yukarı çek ve gidelim."

Ona sırtımı dönmekten hâlâ emin olamadığım için yan döndüm ve elbisemi omuzlarımdan çektim.

"Hâlâ odanın parasını ödemem gerekiyor," diye açıkladım ve çantamı alıp onu kapıya kadar takip ettim.

"Çoktan bitti," diye açıkladı, arkasını dönme zahmetine girmeden.

Gecenin serin havası çıplak tenimi okşadı. Otelde beni tüketen duygu ve korku katliamından sonra, temiz hava bir daha elde edeceğimden emin olmadığım bir özgürlük gibi üzerime yıkandı.

Otoparkın sonuna doğru yürüdü ve şık siyah bir arabanın ışıkları yandı. Elim yolcu kapısındaiken tereddüt ettim. Gözlerimi kapatarak yanılıyor olmamam için dua ettim - arabaya binmek bir hata değildi.

Zihnim, henüz emin olmadığım bir nedenden dolayı o sitede olduğunu hatırlatan bir şeyler fısıldadı. Ama midem gurulduyordu ve gerçek bir akşam yemeğinin vaadi, fısıltılı uyarıyı bir kenara itip içeri girmemi sağladı.

ERIK

Ne yapıyordum ben?

Arabaya doğru attığım her adımda soru çınliyordu, kızın topukları arkamda tıkırdıyordu. İkimiz de küçük alana oturduğumuzda ve motor mırıldanmaya başladığında, cevabı bulmaya hâlâ yaklaşmamıştım. Çevremden dışarı bakarken, uzun bacaklarını örtmek için çok kısa elbisesini başarısız bir şekilde aşağı çekişini ve ardından işi yapmak için çantayı kaydırışını izledim.

İkisi de işe yaramadı.

Ellerim direksiyonu sıktı, kendimi başka tarafa bakmaya zorlarken baskı altında derinin gıcırdadığını duydum. Gerçekçi olmak gerekirse, en az on sekiz yaşında olması gerektiğini biliyordum ama tüm o makyajın altında bile çok daha genç görünüyordu. Gümüşü gözlerindeki masumiyet, hayatın ona verdiği sert bakışların arasından sızmayı başarıyordu. Kıyafetlerini çıkarmaya başladığında sikim onun yaşına dikkat etmemişti. Hatta odaya girdiğim andan itibaren sikim hiçbir zaman yumuşamamıştı. Onun masumiyeti göğsümü sıkkan bir yumruk gibiydi, tüm kanı kasıklarımaya doğru itiyordu.

Sutyenini göğüslerinin üzerinden çekiştirirken yumruklarımı sıkamak zorunda kalmıştım. İki beden küçük görünen siyah bir sütyenle kaplanmışlardı, dolgun etleri o kadar dışarı taşmıştı ki meme ucunun koyu kenarı bile görülebiliyordu.

Azı dişlerimi sıktım ve geri çekilmeden önce görüntüyü silmeye çalışmak için gözlerimi kapattım. Yaklaşık yirmi adım atmıştım ki çantayı kaydırıp ve gözlerimi tekrar geri çekti.

Kendime ve zayıflığıma karşı öfke - kendimi bir avcı gibi hissetmek -İstemedenden de olsa onu tersledim. "Başka bir şeyiniz var mı?

giymek için o hurda malzemeden daha iyi ne olabilir?"

Koltukta büzüştü ve ben hırıltımı bastırdım. Bütün gece onu korkutmaktan başka bir şey yapmamıştım. Ama bunun için üzgün değildim. Belki de eli bu kadar kötü durumdaydı ama hâlâ gençti ve dünya hakkında çok saftı. Onu korkutmam, ölmesinden ya da daha kötüye gitmesinden daha iyiydi.

"Çantamda bir şort ve gömlek var." "Hepsi bu mu?"

"Otelde uzun süre kalmayı planlamıyordum," diye karşılık verdi. İyi oldu. Omurgasını sertleştirmesi ve benim saçmalıklarına aldırması ona dair umutlarımı artırdı.

"Başka kıyafetin var mı? Onları alman için seni götürebileceğim bir yer var mı?"

Dudağını ısırdı ve gözlerini çantaya dikerek vereceği cevabı düşünüyor gibiydi.

"Evet. Eşyalarımı koyacak bir yerim var." "Nerede?"

Derin bir nefes alarak bana yolu tarif etmeye başladı. Şehrin hemen dışına ve daha boktan bölgelerine doğru ilerlerken arabayı dolduran tek kelime onun yumuşak sol ve sağ sesleriydi.

"Buraya dön."

Yanıp sönen bir ışığın kısmen aydınlattığı çakıllı bir yolu işaret etti. Dönüşü yaptıktan sonra bir karavan parkı görüldü. İlk evin yan tarafında sigara içen bir grup adam vardı ve sanki onlar için maaş günüymüş gibi arabamın geçişini izliyorlardı. Herhangi bir tartışmadan kaçınmak için hızlı olmasını not ettim.

Lastiklerim taşların üzerinde gıcırdayıyor, her bir sıyrık bir uyarı gibi geliyor ve bana buradan geri dönüp ona yeni bir gardırop alma isteği veriyordu.

Sonunda beni sola yönlendirdi ve ışıklarım avokado yeşili karavanı aydınlattı. Kapının önündeki çürümüş ahşap basamağa ulaşmak için kullanılmak üzere bir sandık ters çevrilmişti.

İç , elleri kucağında açılıp kapanırken omuzları ve başı kendi üzerine çöktü. "İyi misin?"

"Sadece burada kal. Kız kardeşim ve erkek arkadaşı evde."

Onun *nesi*? Derin bir nefes aldım ve gözlerimi kapatıp oyuna gelmediğime kendimi ikna etmeye çalıştım - aslında sokak hayvanı olmayan bir sokak hayvanını sahiplenmediğime kendimi inandırmaya çalıştım. Belki de beni gördü ve hızlı bir yemekten daha iyi bir şey için yemek bileti olduğumu düşündü.

On bin dolar için boğuşmak. Kapının açılma sesi beni karamsarlığımdan kurtardı ve onu yerinde tutmak için pazusunu yakaladım.

"Gidecek kimsen yok sanıyordum," diye sıkılmış dişlerimin arasından geveleyebildim.

Bana ters ters bakıp koltuğuna geri oturmadan önce elime baktı.

"Çünkü gidecek kimsem yok. O benim kız kardeşim olabilir ama hiçbir şekilde güvenebileceğim biri değil. Tam tersi bir durum söz konusu."

Sonunda elimi tekrar bırakmadan önce yalan söylediğine dair bir ipucu bulmak için yüzünü taradım.

Tekrar arabadan inmek istedi ama durdu, dönüp bana bakma zahmetine girmeden, "Dinle, belki de yanlış anladın. Bıraktığın için teşekkür ederim ama..." Sesi kesildi.

Açıklamasına gerek yoktu. İkimiz de bunun ikimizi de tedirgin eden, alışılmadık bir durum olduğunu biliyorduk. Ama belki ben de onun güvende olduğunu bilmeden dünyaya tek başına dönmesine izin vermemek için en az onun kadar çaresizdim.

Bunun bir hata olmadığını söylemek için ağzımı açtığımda karavandan bir gürültü geldi. Vücudum gerildi ve alarm durumuna geçti. Ama o sadece bir kez daha iç geçirdi ve başını zar zor geriye çevirip bir teşekkür daha mırıldandı ve gitti.

Evet, haklısın. Kendi kapımı açtım ve tam o sandığa ilk adımını atarken kapıyı kapattım. Arkasına döndü, farlarını yüzündeki şaşkınlığı aydınlatıyordu.

"Ne yapıyorsun?"

Hiçbir şey söylemedim çünkü en ufak bir eminliğim yoktu. Göğsümde bir ağırlık vardı ve beni onu yalnız bırakmamaya zorluyordu. Ona ulaşmam için gereken birkaç adımda bir cevap bulacağımı umuyordum. Ama bulamadım. Bu yüzden önünde durduğumda, kasanın üzerindeki tüneği onu göz hizama getirdiğinde, sessizce baktım. Kaşları hala vermediğim bir cevabı bekliyormuş gibi kalkmıştı.

Bunun yerine onun yanından uzanıp kolu tuttum ve kapıyı iterek açtım. "Sadece git."

Sonunda söyleneni yapmadan önce dudaklarını büzdü.

İçeri girdiğimizde çantasını bıraktı ve gülünç derecede yüksek ayakkabılarını çıkardı, beş santim düştü, başı şimdi çenemdeydi. Onun yanından geçip temiz ama yıkık dökük eve baktım. Duvarlar ve tavanlar sızıntılardan dolayı lekelenmişti. Halı solmuştu ve

düz. Mobilyalar seyrekkti. Ancak alanı dolduran az şey temiz ve düzenliydi.

İçeri girdiğimizde kız kardeşini bulmayı bekliyordum ama oda da boştu ve evin hiçbir yerinden ses gelmiyordu.

"Artık gidebilirsin."

Tekrar etrafıma bakındım ve içimin çalkalanmasından nefret ettim. İçimdeki her şey onu orada bırakmamamı söylüyordu ama onu tam olarak kaçıramazdım.

"En azından doyurmama izin ver," diyerek biraz daha zaman kazandım.

Koridorun aşağısından bir dizi inilti ve homurtu geldi ve boynuna doğru ilerleyen bir kızarıklıkla irkildi. Bunun sadece kız kardeşi ve erkek arkadaşı olduğunu hayal edebiliyordum. "Burada yiyecek bir şeyler bulacağım."

Ona inanmayarak kaşlarımı çatıttım. İnatçı çenesini kaldırdı, ikimizin de bildiği şeyi kabul etmedi. Burada yemek yoktu. Ne kadar mücadele ettiğini itiraf etmeye hazırdı. Şimdi itiraf etmemesi, onu bununla yüzleştirmeyeceğim anlamına gelmiyordu. geçip gittim, uzun adımlarım beni mutfığa saniyeler içinde ulaştırdı.

"Hey," diye bağırdı .

Onu görmezden gelip dolapları ve buzdolabını açtım. İkisi de kısırdı. Raflarda sadece birkaç tabak vardı.

Döndüm ve mutfağın girişinde ellerini kalçalarına dayamış bir şekilde durduğu yere baktım. "Gerçekten mi? Sonra ne yemek bulacaksın?"

Çarparak açılan bir kapı cevap vermesini engelledi. Koridorun aşağısından bir kız çocuğu tökezleyerek geldi, gülüyor ve kendini zorlukla duvara yaslıyordu. Uzun siyah saçları yüzüne dolanırken yere düştü, hala gülüyordu. Erkek arkadaşı olduğunu tahmin ettiğim kişi, üzerinde sadece beline zar zor yapışan bir kot pantolonla geldi. Vücudunun üst kısmı solgun ve cılızdı. Kolundaki izleri görünce parasının çoğunun yemek yerine uyuşturucuya gittiğini düşündüm.

"Diğer kız kardeş evde," dedi adam kızı orada dikilirken gördüğünde. Kızın arkasından yaklaşp kışını tokatladıktan sonra biraz geri çekilip güldü. Kanım damarlarımda kükredi ve kızın sertleşip uzaklaşmasını izlerken yumruklarımı sıktım. "O çubuğu kışından çıkarıp yerine daha eğlenceli bir şey koymaya hazır mısınız?" diye sordu kasıklarını tutarak. "Leah çok yüksek

ama senin için saniyeler içinde hazır olabilirim. Özellikle de o tatlı dudaklarını becermeme izin verirsen."

"Siktir git Oscar," diye hırladı.

"Seni becermek niyetindeyim." Onu yakalamak için uzandı, ama mutfağın gölgelerinden çıktım ve yaklaşımadan önce bileğini kavradım.

"Yapma," diye .

"Sen de kimsin lan?" Oscar alay etti.

"Erkek arkadaşına söyle Oscar'ın yakasından düşsün," diye sızlandı kız kardeş -Leah- yerden kalkmaya çabalarken.

"O benim erkek arkadaşım değil."

"Peki, o zaman ona bir şans vermemin sakıncası var mı?" Leah cam gibi gözlerle bana bakarak söyledi. Saçlarının bir kısmını yüzünden uzaklaştırdığı için gözlerinden birinin morarmış olduğunu görebiliyordum. "Oscar seni sikebilir, ben de yeni çocukla oynayacağım."

"Sürtüklük yapma, Leah," diye bağırdı Oscar, elini tuttuğum yerden çekip Leah'yı geri iterek.

Kız, Leah'nın tökezleyerek geri çekilmesini izlerken nefesi kesildi. Ama Leah kendini tuttu ve saçlarını geriye atıp dik dururken güldü. Umursamayacak kadar yüksekteydi.

Ama yanımda duran kız, nihayet kardeşinin yüzüne iyice bakabildiğinde öfkeyle titredi. Sanki ağır çekimdeymiş gibi tüm vücudunun gerginlikle gerilmesini izledim. Omuzları geriye kaydı ve Oscar'a bakmak için başını yavaşça çevirirken yumrukları sıkılaştı.

"Seni öldüreceğim," diye fısıldadı patlamadan önce.

Kolumu beline dolayıp onu göğsüme çekmeden önce Oscar'ın yüzüne sağlam bir darbe indirdi. Kıvrandı, büküldü ve ona ulaşmaya çalışırken sahip olduğu her uzvuyla saldırdı, bir yandan da beni ürperten küfürler ve tehditler savurdu.

"Ona dokunmaya nasıl cüret edersin? Seni iğrenç orospu çocuğu.

Sana kendi bokunu yedirmeden önce sikini kesip sokacağım. Seni

öldüreceğim. Ona bir daha asla dokunma." Oscar ellerini şişen

gözlerinden çekip kollarımdaki cehennem zebanisine dik dik baktı, kendi bedeni de saldırmaya hazırlanıyordu. Bu kadını Oscar'ın üzerine salmayı kadar istesem de, sonuçlarıyla uğraşmak zorunda kalmamayı

tercih ederim. Kollarını iki yanına sıkıştırdım ve onu sıkıca tuttum, kulağına hırlayarak, "Gidiyoruz."

"Hayır," diye bağırdı. "Onu onunla bırakamam."

Oscar bize doğru bir adım atınca kızı arkamdan ittim ve diğer kolumu kullanarak onu duvara , başparmağımı köprücük kemiğinin altındaki yumuşak dokuya sapladım. "Çık dışarı." En erkekçe ses tonumu kullandım, boyumun her santimini ve kaslarımın her kilosunu onu sindirmek için kullandım.

"Hayır," diye sızlandı Leah . "Ona zarar verme."

"Bana ne yapacağımı söyleyemezsin," diye meydan okudu Oscar. "Beni burada istiyor."

Elimi boğazına götürdüm ve sıktım, gözleri şiştiğinde ve elleri parmaklarımı koparmak için hareket ettiğinde tatmin oldum. "Eğer ona bir daha vurduğunu öğrenirsem, uzuvlarını vücudundan ayırır ve kan kaybından ölene kadar seni onlarla döverim." Kız kardeşi onu burada istiyorsa onu uzak tutamayacağımı biliyordum ama içine Tanrı korkusu

"Her neyse," diye boğuk bir ses çıkardı ama başını da sallamayı başardı.

Onu bıraktım ve nefes nefese dizlerinin üzerine düştü. Leah yanına geldi ve inleyerek yüzünü kucakladı.

"Gidelim," dedim, uyuşturulmuş çiftten başka bir yere bakarak.

Kızın kolunu kavradım ve bana ne kadar karşı koyarsa koysun onu evden dışarı sürükledim. Çılgılık çılgılığa itirazlarını duymazdan geldim çünkü hiçbir şey onu o karmaşadan kurtarmama engel olamayacaktı. Kollarımı tokatlamaya başladığında sabrım taşı ve sırtı arabanın yolcu tarafına bastırılana kadar onu çevirdim.

"Onu terk etmek istemediğimi söyledim," diye hırladı bana, sertçe iterek.

Ellerini kavradım ve bacaklarını sıkıştırmak için kalçalarımı kullanarak başının yanında sabitledim. Yumuşak kıvrımlarına bastırduğımda aletimin ısıısının nasıl yükseldiğinden utanmalıyım. Tepkimi görmezden gelerek, "Ne yapacaksın? Senin için her şeyin değişeceğine dair bir vahiy mi aldın? Hayatını oradaki gerçeklikten nasıl daha iyi hale getireceğini mi buldun?"

Gözleriyle beni yakmaya çalışırken çenesi yukarı kalktı. "Bir dahaki sefere para kazanmaya çalıştığımda daha güvende olacağım. İşe yarayacak bir şeyler bulabilirim. Onu öylece acı çekmeye bırakamam. Paranın bir kısmını ona bırakarak en azından ona bir şans verecektim."

"Gerçekten yiyecek alacağını mı düşündün? O kadar saf mısın?"

"Denemek zorundaydım. En azından vicdanım rahat bir şekilde ayrılabilirdim, şimdi bana yaptırdığın gibi onu terk etmediğimi bilirdim."

"Ne kadar?" "Ne kadar?"

"Ona paradan ne kadar verirdiniz?"

Yüzümü incelerken yutkundu, muhtemelen neden bilmek istediğimi anlamaya çalışıyordu. "Bin."

Geri çekildim ve cüzdanımı çıkardım. Arabaya yapışmış bir şekilde durdu ve benim bir tomar banknotu soyup hışım ile eve dönmemi izledi. Faturaları bırakmak için içeri girdim ve dışarı çıktım.

"Senin görevin bitti. Şimdi bin şu lanet arabaya," dedim ve sürücü tarafına doğru yürürken onu işaret ettim. "Ben acıktım."

Gözlerini kocaman açarak baktı ama ben çatının üzerinden bakınca başını salladı ve bindi.

Tanrıya şükür. İçeri girmesi için neden ona ihtiyacım olduğunu açıklamak istemedim. Çünkü açıklayamazdım. Sadece ihtiyacım olduğunu biliyordum.

ALEXANDRA

Pencereden dışarı bakarken sokakların geçip gittiğini zar zor görüyordum. Zihnim karmakarışık ve araba kullanırken bunu bir düzene oturtmaya çalıştım. Olayları organize etmeye ve sonucu tahmin etmeye çalıştım. Sorular sormak istedim ama her bakışımda yumruğunun direksiyonu sıkıldığını fark ettim ve cesaretimi kaybettim. Bunun yerine tırnaklarımı kemirerek ağzımı meşgul ettim.

Şehir, kapalı otoparkın duvarları arkasında kaybolduğunda ben üç numaralı çiviye geçmişim. Park ettiğinde kıpırdamadım. Ne yapacağımı bilmiyordum. Bunların hiçbiri normal değildi ve bir yabancıyla eve gitme protokolü hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yatmayı planladığınız ya da planlamadığınız biriyle. En azından onunla yatmayı planlamış olsaydım, nasıl davranmam gerektiği konusunda eğitilmiş bir tahminde bulunabilirdim.

Ama görünüşe göre bu gece bekaretimi kaybetmiyordum. Gecenin nasıl değiştiğine dair bir kahkaha attım. Daha birkaç saat önce ona kapıyı açtığımda, "bam bam", "teşekkür ederim" gibi bir şey beklemiş muydum? Bu noktada kendimi yepyeni bir insan gibi hissediyordum.

Sonunda, arabadaki sessizliğe daha fazla dayanamadım ve ona bakarsam ne bulacağım konusunda çok korktum, bu yüzden kola uzandım ama onun sesiyle donup kaldım.

"Senin adın ne?" Bir kahkaha attı. "Karavanda geçirdiğim süre boyunca neredeyse adını ki bilmediğimi fark ettim."

Koltuğumda geriye doğru kaydım ve ona dikkatle bakmak için döndüm, Sanki adımı bilmesi asıl tehlikeymiş gibi. Bu adamın beni dairesine götürmesine izin vermek üzereydim ve umarım beni bir odaya kilitlemezdi.

ve ona adımı söylemek konusunda endişeliydim. Düşünce sürecimi yeniden ayarlamam gerekiyordu.

"Alexandra."

Tek bir selam verdi. "Memnun oldum Alexandra. Ben Erik." Elini uzattı ve elimi onun elinin içine sokmak için kolu tamamen bırakıp uzanmak zorunda kaldım. Bu gece bana birçok kez dokunmuştu. Omuzlarımdan tutup beni sarstığında. Oscar'a saldırmaya çalıştığımda sırtımı vücuduna yaslamıştı. Beni arabaya sabitlediğinde. Ama bu ilk dokunuşuydu. Bu benim aldığım ilk dokunuştı. Sert nasırlar yumuşak avuç içimi aşındırdı. Eli benim daha küçük olan elimi yuttu, sıcaklık yavaşça dokunduğumuz yerden koluma doğru ilerledi.

"Merhaba, Erik."

Belki beş saniye oturduk ama muazzam bir değişim oldu. Sanki kendimizi tanıtmamız son birkaç saati silmiş ve bize yeniden başlama şansı vermişti. Taze.

sallayıp elini çok uzun süre tutmaktan yanmış gibi geri çektiğinde an bozuldu ve dışarı çıktı. Onu takip ettim, asansörler açıldığında onlara ulaştım. İçerideki panelden bir kart okuttu ve yirmi üçe bastı. Neredeyse en üst kata çıkıyordu. Kapılar kapanırken kalbim hızla çarpıyordu. Neredeyse bütün gece yalnızdık ama üzerimize kapanan her kapı benimle dünya arasına bir engel daha ekliyor gibiydi. Bunun benim için ne anlama geldiğini bilmiyordum, sadece kızartma tavaından ateşe atlamamış olmak için dua ediyordum.

Kapılar kayarak sadece iki kapının bulunduğu küçük, açık bir koridora açıldı. Soldakine girdik ve fuayeyi geçip Cincinnati manzarasını gözler önüne seren kenara çekildiğinde nefesimi tutmak zorunda kaldım. Dört saat öncesiyle aramda on engel olabilirdi, ama burada -önümde pencerelerden oluşan bir duvardan başka bir şey olmayan oturma odasında dururken- hiçbir şey hissetmiyordum.

"Daha önce bir dairede hiç bu kadar çok pencere görmemiştim." "Burası köşe bir daire, bu da etkiyi artırıyor."

Oturma odası her iki kata da açıktı. İkinci katta oturma odasına bakan bir balkon vardı ve pencereler birinci kattan kata kadar uzanıyordu. Çok güzeldi. Cincin- nati'nin pırıl pırıl ışıkları, hep yerden yukarı bakarken hiç bir şekilde bana göz kırptıyordu. Buradan her şeyi görebilirdiniz. Dokuma metal aydınlatmalı Büyük Amerikan Kulesi

bir ta gibi. Arkasında karanlık bir çizgi halinde nehir stadyum. Roebing Köprüsü.

Adam -Erik- yanıma geldi ve ötesindeki harikaya baktı. En az iki adım temde duruyordu ama varlığı ondan yayılıyor, bir insana izin verilenden daha fazla yer kaplıyordu. Bu kadar geniş bir açık alana sahip olmasına şaşmamalı. Sadece bir adam gibi görünüyordu ama çok daha fazlasını hissettiriyordu.

"Bu çok güzel."

"Bu bana şehri neden bu kadar çok sevdiğimi hatırlatıyor."

İkimiz de durduk ve tezgahdan gelen bir vızılı dikkatini çekene kadar manzarayı seyrettik. Mutfak barının karşısında duran telefona bakmaya gitti ve sanki bu ses içimde bir şeyleri serbest bırakmış gibi durumumun farkına vardım. Bir yabancının dairesinde siyah stilettolar, çok kısa siyah bir elbise ve beni dışarı srklemeden önce kapmaya çalıştığı çantadan başka hiçbir şey giymeden dururken manik bir kahkaha yükseldi. Spor çantamı alamamış olması çok kötüydü. İçinde en azından bir diş fırçası ve kıyafet değişikliği olurdu.

"Sana etrafı göstereyim."

Başımı sallayarak, ayakkabıları atmaya karar vermeden önce birkaç adım tökezledim. Her an kaçabilecek bir avmışım gibi her adımımı izliyordu. Onun için kolay bir avdım, kaçacak başka yerim yoktu. Bakışlarını üzerimde tuttum, yanında dururken çenemi geriye doğru eğmek zorunda kaldım ve bir sonraki hamleyi yapmasını bekledim. Beş-yedi yaşında kısa boylu bir kız değildim ama onun yanında kendimi ocuk gibi hissediyordum. Kıvrınmamak için mücadele ettiğim bir başka inceleme anından sonra nihayet tura etti.

"Burası belli ki mutfak. İçeride istediğinizi alabilirsiniz. Buzdolabında bira ve burada da şarap var." Durup başını yana eğmeden önce buzdolabının yanındaki duvara gömülü kareleri işaret etti. "İebilir misin?"

"Um, hayır."

Bu cevap onu tekrar yüzüme bakar hale getirdi, elleri cebinde, omuzları kendini destekliyor gibi gerideydi. "Kaç yaşındasın?"

"On dokuz."

Erik başını salladı ve omuzları gevşedi. "En azından ," diye mırıldandı ve odanın diğer ucunu işaret ederek

daha yüksek sesle konuşarak. "Burası tabii ki yemek odası ve beni takip ederseniz, size üst katı ve odanızı göstereceğim.

Merdivenlerde korkuluk yoktu ve yanlış bir hareketin beni uçurumdan aşağı atacağını hayal ederek kendimi duvara yasladım. Neyse ki tepeye ulaştığımızda ikinci katı yarım bir duvar koruyordu. Koridorda attığım her adımda ayak parmaklarım pelüş halıya batıyordu.

"Burası benim ev ofisim," dedi ilk kapıyı göstererek. İkinci kapıyı açmadan önce biraz daha ilerledi. "Bu oda bu gece kalabileceğin yer. Son iki kapı ise medya odası ve benim odam."

Etrafıma bakındım ve mülayim ama güzel mobilyalara göz attım. Minimal dekorasyonu ve sessiz gri renkleriyle tam bir otel süitine benziyordu.

"Bu senin banyon." Açık bir kapıyı işaret etti. "Ayrıca koridora da açılıyor."

Lüks mekânın ortasında durdum, gözlerim her santimetreyi tarıyor, geceden bunalmış bir haldeydim. Boğazımda bir düğüm oluşmuştu ve ağzımı açarsam stresimin kusulacağından endişe ediyordum.

"Sen duş alabilirsin, ben de yemek siparişi vereyim. Sevmediğiniz bir şey ya da alerjiniz var mı?"

"Hayır," diye boğuk bir ses çıkardım. Gitmek için döndüğünde zorlukla yutkundum ve ses tellerimi çalışmaya zorladım. "Bir şey almaya fırsatım olmadı."

Omzunun üzerinden baktı ve beni tepeden tırnağa taradı. "Hemen döneceğim."

Ayaklarım aynı yerde sabit kaldı, arabanın içine gömüldüm, hareket etmekten ve tertemiz odayı kirletmekten korktum. Bir ay sonra döndü ve bana giysilerimi uzattı. "Teşekkür ederim."

Bir kez daha başını salladı ve sonra gitti.

Obur gibi görünmek istemediğim için çabucak duş aldım. Onun misafirperverliğinden faydalanyormuş gibi görünmek istemiyordum. Geceden arınmak için elimden geleni yaptım ama üzerime yapıştı. Bu gösterişli cam duşa, tüm hayatım, bana ne kadar yersiz olduğumu hatırlatan kirli bir pelerin gibi üzerime yapışmıştı. Buraya ait değildim.

Odadan dışarı adımımı attığımda, buraya ait olup olmadığının bir önemi yoktu. Yemek kokusu burnuma çarptı ve midem burada olmama düşüncesini protesto etti. Siyah önlüğümü bilinçsizce çekiştirdim.

Koridorda yürürken bana verdiği boxer külotları. Belime oturması için birkaç kez yuvarlamak zorunda kalmıştım ama bu onları kısaltmış, limon ve sandal ağacı kokan beyaz atletin altında neredeyse kaybolmuşlardı. Bu kokunun deterjandan mı yoksa adamın kendisinden mi geldiğini merak ettim.

"Geliyor musun?" diye sordu başını kaldırmadan, bembeyaz tabaklardaki makarna yığınlarını servis ederken.

Soru karşısında usulca irkildim, merdivenin başında durduğumu fark ettiğini fark etmemiştim.

"Benimle yemeni tercih ederim, böylece birkaç soru sorabilirim."

Kaba ya da nankör biri gibi göründüğüm için utanarak yanaklarıma sıcaklık yayıldı. Yutkunarak omzumu duvara dayadım ve merdivenlerden aşağı indim. Omzunun üzerinden baktı, gözleri çıplak bacaklarıma kaydı, oyalandı ve kendimi olduğumdan daha çıplak hissetmeme neden oldu.

"Lütfen, oturun." Kendisinin karşısındaki krem rengi sandalyeyi işaret etti. "Ne seveceğinizi bilmediğim için her şeyden biraz koydum."

Üç çeşit makarna, tavuk, kuşkonmaz, patates püresi ve köftelere bakarken kaşlarım saç çizgime kadar yükseldi. Tabağa zar zor sığıyordu. "Teşekkür ederim."

"Sana ne içireyim?" "Su iyi olur."

Bir sürahi suyla geri geldi ve iki bardağı da doldurdu, ama suyuna dokunmadan önce bira şişesinden içti. Bir süre sessizce yemek yedik ve ben yemeği bir hayvan gibi ağızıma tıktırmamak için elimden geleni yaptım. En son ne zaman protein ve sebze içeren bir yemek yemiştım? Annem ölmeden önce. Ve o zaman bile kıt kanaat geçiniyorduk ve bakkala harcadığımız paraya dikkat etmemiz gerekiyordu.

"Ailen nerede?" diye sordu sonunda sessizliği bozarak. "Kız kardeşin dışında."

Lokmamı yuttum ve kirpiklerimin altından yukarı baktım. Başımı kaldırıp gözlerinde ne bulacağımı görmekten korkuyordum, bu yüzden benimkileri tabağıma yapıştırdım.

"Öldü."

Birasını ağızına götürürken yarı yolda durakladı. "Bunu duyduğuma üzüldüm.

Geniş aile bile mi?"

"Pek emin değilim," dedim omuz silkerek. "Annemle babam biz küçükken ayrıldılar ve babam bizi İrlanda'ya geri götürdü. Ben on yaşımdayken öldü ve biz de bize kalan azıcık parayı

annemize geri gönderdik. İrlanda'da babamın bazı arkadaşları dışında kimsemiz yoktu. Eğer teyzelerimiz ve amcalarımız varsa bile bundan hiç haberimiz olmadı." Nefes alarak, soru soru uzatması yerine tüm hikayeyi tek seferde anlatmaya karar verdim. "Annem iki yıl önce aşırı dozda uyuşturucudan öldü. Leah beni sahiplenecek yaşıydı."

"Kaç ?"

"Bir hafta önce on sekiz yaşına girmişti. Biz İrlandalı ikizleriz." Kaşları çatıldı ve ben de açıkladım. "Aramızda on iki aydan daha az bir süre var."

"Zor olmuş olmalı."

Bir omuz silkme daha. Hayatımız neyse oydu. İrlanda'da geçirdiğimiz yıllar hayatımızın en güzel yıllarıydı ama hiçbir zaman kolay olduğunu düşünmedim. "İdare ettik. Sonunda yakınlardaki bir kulüpte iş buldu ama sonunda annemle aynı alışkanlığa kapıldı. Bu da onu Oscar'a götürdü."

"Gerçek bir kazanan gibi görünüyordu."

"Evet," diye güldüm, dudakım tiksintiyle kıvrılmıştı.

Arkasına yaslandı ve birasından uzun bir yudum alarak bitirdi. Onun bakışları altında kıpırdamamak için kendimi zor tuttum, kıpırdamadan oturup tekrar konuşmasını bekledim.

"Yetenekleriniz neler?"

Bir erkeğin bana *yeteneklerimi* nadiren masum niyetlerle olurdu. Daha dik oturdum ve gözlerimi açtım, istediği şey karşısında telaşlanmışım.

"O değil," diye açıkladı. "Özgeçmişinizde ne yazacak? Son işiniz? Herhangi bir eğitim? Bunun gibi şeyler."

Rahat bir nefes alarak, ona verebileceğim becerilerin kasvetli listesini düşündüm. "Şu anda bir markette çalışıyorum. Yardıma ihtiyaçları olduğunda, bize yakın bir lokantada geç saatlere kadar çalışıyorum. Ulaşım pahalı, o yüzden eve yakın olmaya çalışıyorum."

"Okul var mı?"

"Um." Tereddüt ettim, kucakımda oynaşan parmaklarıma baktım. "Liseden mezun oldum."

"Herhangi bir üniversite?"

"Hayır." Kendimi başımı kaldırmaya zorladım. "Üniversiteye işletme diploması almak için gitmek istedim. Her şey için yeterince genel olduğunu düşündüm. Ama çok fazla YouTube videosu izledim ve web sitesi tasarımı ve kodlama hakkında çok şey okudum. Kütüphanede online çalışma yapabileceğimi düşündüm ama ucuz bilgisayarları gözümde büyütmüşüm."

Boş şişeyi masanın üzerinde döndürürken yine uzun uzun baktı, odadaki tek ses çınlama sesiydi. Bana ne düşündüğünü söylemesini mi yoksa yemeğimi bitirip yatmama izin vermesini mi istediğimi bilemiyordum.

"Yarın gelip benim için çalışabilirsin. Benim bir bilişim şirketim var."

Söyleyecek daha akıllıca sözlerim olmalıydı. Daha iyi sorularım olmalıydı. Bunun yerine, kaosun içinde çınlayan en yaygın şeyi söyledim. "Ne?"

"Seçeneklerinin kısıtlı olduğunu biliyorum. Bu yüzden, en azından yarın için, gelip benim için çalışabilirsin."

"Ya ondan sonra?"

Yüzü buruştu ve tereddüt etti. "Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Bunu daha önce hiç yapmadım, o yüzden biraz acemiyim. Bildiğim tek şey, öğrenmek istiyor gibi görüldüğün ve bunun için çalışmaya istekli olduğun. Gerisini yarın çözeriz. Ama şimdilik geç oldu ve eminim yorgunsunuzdur."

Yavaşça başımı salladım, bunun iyi şans mı olduğundan yoksa pembe gözlüklerle mi baktığımdan emin değildim. "Tamam."

"Güzel. Neden yatağa gitmiyorsun ve yediye kadar gitmeye hazır ol. Sabah hâlâ buradaysan beş bin doların seni bekliyor olacak."

"Tamam."

"Banyodaki lavabonun altında banyo malzemeleri var. İhtiyacınız olanı kullanın."

"Tamam." Tanrım, bozuk plak gibiydim. Sadece tek kelimelik cevaplar verebilen bir aptal. Kendimi daha fazla aptal durumuna düşürmeden ayağa kalktım ve bulaşıkları lavaboya götürdüm. Beni durdurduğunda onları yıkamaya hazırlanıyordum.

"Merak etme. Temizlikçi kadının sabah getirebilir," dedi hemen arkamdan.

Mutfağa fark etmediğim için kalbim duracak gibi oldu. Bulaşıkları kenara bırakıp döndüm, odaya kaçmaya hazırlanıyordum ama kendimi onun bakışları altında olduğum yere çakılmış buldum. Mutfakta benim lavaboda olduğum yer ile onun adaya yaslandığı yer arasında sadece küçük bir boşluk vardı.

Arkasında ıslıl ıslıl parlayan karanlık fonla ilgili bir şey beni durdurdu. Bütün gece ilk defa onu fark etmedim. Bekâretimi alacak bir adam olarak değil. Beni sürükleyen ve zekama hakaret eden bir adam olarak değil. Ama bir

Adam. Bana bir gece için kutsal bir yer sunan bir adam. Bana yıllardır hiçbir erkeğin vermediği kadar çok şey veren bir adam.

Ona o şekilde bakmak şüphelerimi azalttı ve farklı göründü. Oda artık ondan korktuğum için değil, etrafımda yavaş yavaş yükselen ve yoğun bir gerilim yaratan sıcaklık nedeniyle küçük geliyordu. O da bunu hissetmiş olmalıydı çünkü ikimiz de iki mermer parçası arasında donup kalmıştık ve birbirimizi ilk kez görüyormuşuz gibi bakıyorduk.

Yanaklarımdaki ısı yükseldi ve bana verdiği külotu çekiştirdim. Bakışları hareketime kaydıda ama yavaşça, acı verici bir şekilde yavaşça vücudumu taramadan önce oyalandı. Bekâretimi almış olsaydı nasıl acaba? Kıyafetlerinin altından kaslı olduğu belli olan iri vücuduna bakarken, onu üzerimde hayal etmekten kendimi alamadım. Resim, aralarında büyüyen kalp atışını hafifletmek için uyluklarımı birbirine sürtmemi sağladı.

Gözlerini takip ediyor, tekrar benimkilerle buluşmalarını bekliyordum. Buluştuklarında zonklama arttı ve hayatımda ilk kez bir erkeğe, karşımdaki gerçek bir erkeğe karşı arzu duydum. Hayali ya da benim uydurduğum bir erkeğe değil, gerçek bir erkeğe. Dilim dudaklarımda arasında kayıyordu ve bundan sonra ne yapacağımı düşündüm. Gece çok çılgın geçmişti ve saat çok geç olmuştu ve belki de adrenalin patlaması beni acele kararlar almaya itiyordu. Belki de her şeyle başa çıkmak için rahatlamaya ihtiyacım vardı. Nedenini bilmiyordum ama aramızdaki küçük mesafeyi kapatmak için bir adım öne çıktım.

Boğazını temizledi, bakışlarını benimkilerden ayırdı ve bir kova soğuk su gibi hareketlerimi durdurdu. "Geç oldu."

"Evet," diye nefes aldım, utancım tenimi ısıtıyordu.

"Sabah görüşürüz." Arkasına baktı ama orada hiçbir şey yoktu. Belki de hayal etmişim. Belki de tüm bunlar onun bir kahraman olduğunu hissetmek için umutsuz bir çabaydı. Bunu o kadar çok istemişim ki, bu arzu en başta neden sitede olduğuna dair şüphe tohumlarını bastırmıştı. Her şey çok fazlaymış gibi geliyordu ve o günden sonra artık bilmiyordum.

Geç olmuştu. Belki uyku kafamı toparlardı. "Yemek için teşekkürler."

"Sorun değil. İyi geceler, Alexandra." "Sana da, Erik."

Merdivenleri çıkarken arkama bakmadım, her ne kadar sırtımdaki sıcaklığın onun bakışları mı yoksa sadece benim hayalim mi olduğunu teyit etmek istesem de-

düşündüm. Hatta uyumadan önce onu tekrar görüp görmeyeceğimi merak ederek kısa koridorda ağır ağır ilerledim. Kapıda oyalandım, gözlerim merdivenlerdeydi. Sesli mesajını kontrol ettiğini duyduğumda vazgeçmiştim. Gizlice dinlemek yanlıştı. Muhtemelen mahremiyeti olduğunu ve bunu ona vermem gerektiğini düşünüyordu. Ama o beni bekâretimi satan bir ilandan bulan tuhaf bir adamdı. Ne kadar çok şey bilirim o kadar iyi olur diye düşündüm. Daha fazla bilgiyle doğru kararlar verebilirdim.

"Erik," dedi bir kadın sesi hoparlörden. "Seni özledim. Birlikte yaptığımız yolculuktan sonra senden haber alamamaktan nefret ediyorum ve bunu anlayamıyorum. Ya da belki ben anlıyorum. Sokakta yürürken seni genç bir kadınla yemek yerken gördüm. Bir çocuğa benziyordu ve belki de içinde olduğun budur, ama en azından bana haber verebilirsin. Yapabilirim-"

Mesaj kesildi. Ama artık çok geçti. Duymuştum ve niyetiyle ilgili kafamdaki şüphe büyümüştü. Mutfaktaki her şey yok oldu ve soru duvarı kendini her seferinde tuğla olarak yeniden inşa etti.

Ayak sesleri oturma odasından geçerek merdivenlere yaklaşıyordu. Hızla odama geri döndüm ve tüm kilitlerin açık olduğundan emin olarak kapıyı ses çıkarmadan kapattım. Geri adım atarak baktım, yarı yarıya kolun dönmeye çalışmasını bekliyordum. Yarı yarıya onun bana doğru gelmesini ve misafirperverliğinin karşılığını ödememi istemesini bekliyordum. Dizlerim yatağa çarpana kadar geri çekilmeden önce birkaç dakika daha orada durdum. Oturduğumda bile bakışlarımı kapıdan ayırmadım.

Uzun süre açık kalmaya çalışmaktan gözlerim yanmaya başladığında, misafirperver yatağı bir kenara bırakıp battaniyeyi ve pillow'u kaptım ve kapının önünde kendimi rahat ettirdim. Tıpkı evdeki gibi güvenliğimden emin değildim ve kendimi korumak için elimden gelen her şeyi yaptım.

Seksi bir yabancı beni kurtarmaya
gelmiyordu. Bir mucize gerçekleşmiyordu.
Sadece ben vardım.
Kendi kurtarıcım olmak zorundaydım.

ERIK

Yavaşça bardağa akan siyah sıvıya daha hızlı akmasını diledim. Kızla - Alexandra- tekrar yüzleşmeden önce bir enerji desteğine ihtiyacım vardı. Gecenin büyük bir bölümünde uyanık kalıp bugün için olası her türlü senaryoyu düşünmeye çalışmışım. Hiçbiri gözlerimin arkasındaki çarpıntıyı uyuyacak kadar hafifletmemişti. Buna bir de mutfaktaki o bakışmadan sonra bir türlü yatışmayan ereksiyonu eklediğimde saatlerdir diken üstündeydim. Sonunda pes edip elimi çarşafın altına uzatıp kendimi okşayınca kadar yeterince rahatlayamadım.

Sikimi ilk kavradığımda onu düşünmeme izin vermemiştim. O savunmasız bir durumdaki bir çocuktü ve bunu kendime ne kadar tekrar etmeye ve haftanın başındaki zıplayan memeli sarışını hayal etmeye çalışsam da işe yaramadı. Zihnim, sanki ben an- swer'mışım gibi bana bakan kristal mavi gözlere kaydı. Gözlerimi kapatıp sadece yaklaşan orgazmıma odaklanmaya , onun dudaklarında gezinen dilini hatırladım ve boşalırken inlemelerimi bastırmak için dişlerimi gıcırdatmaya başladım.

Bir elimi yüzümde gezdirerek hayal kırıklığımı homurdanarak dile getirdim. "Zor bir gece miydi?"

Arkamı döndüğümde onu küçük siyah elbisesiyle salonun ortasında dikilirken buldum. Elleri önünde ve makyajı ve ayakkabıları olmadığı için elbise giydirme oyunu oynayan küçük bir kıza benziyordu. Dudakları dişlerinin arasında kıvrıldı ve kara kaşlarını kaldırdı.

Bana bir soru sormuştu ve ben de onu süzüyordum.

"İyiydi."

Sanki saldıracığımdan endişeleniyormuş gibi adaya doğru ilerledi.
"İyi uyudun mu?"
"Evet. Teşekkür ederim."
"Kahve ister misiniz?" Görevli fincanımı bitirdiğinde neredeyse sevinç çılgınlıkları atacaktım.
"Elbette."
"Bunu nasıl karşılıyorsun?"
"Umm... Bilmiyorum. Sadece bedava olduğu zaman içmiştim. Sanırım içine bir paket krema ve bir paket şeker eklemiştim."
Ellerim düğmelerin üzerinde durdu, sözlerini dinledim ve ne kadar fakir olduğunu düşünerek içim burkuldu. Çoğu insan arada bir savurganlık yapmayı başarır, benzin istasyonundan kahve almak için bir dolar bulabilirdi ama sonra onun çorak dolaplarını hatırladım.
"Tadını beğendin mi?"
"Biraz acıydı."
"Senin için bir şeyler bulacağım." Kahvenin demlenmesi için düğmeye bastım ve döndüm. "İşte bugün işte giymen için bazı kıyafetler. Bunları çekmecedeki unutmuşum ama sana kendi kıyafetlerini alana kadar ödünç alabilirsin. Ayrıca söz verdiğim gibi beş bin dolar."
Adanın üzerinde işaret ettiğim eşyaları aldı ama onları yerine koymak için hareket etmedi. "Kıyafetlerim var ve beni işe götürmek zorunda değilsin. Artık eve gidebilirim. Ayrıca bu akşam markette vardiya var."
Hayır. Kelime içimde sarsıldı ve bir şekilde emri geri başardım. Ancak sözlerimi yumuşatamadım, bu düşünceye bile duyduğum öfke ses tonumu renklendirdi. "Oraya geri dönmeyeceksin."
Görünüşe göre, bu söylemek istediğim asıl hayırdan daha iyi olmamıştı çünkü gözleri genişledi ve bir adım geri çekildi.
"Ne?"
Bu kez cevap vermeden önce derin bir nefes aldım ve hissettiğimden daha sakın görünmeye çalıştım. "Eğer geri dönersen, daha fazla para isteyecektir. Özellikle de senin bildiği için. Sadece... bunu çözene kadar kal."
"Neyi ?"
"BEN... BEN-" Kekeleydim. Kararlarımdan emin bir adamdım ama yine de ona söylediğim her şeyi sorguluyordum. Tökezliyordum.

Yaptığım bu karışıklık, onun o siteye geri dönmesini engellemek için çaresizce, ona zaten verdiğim beş binle kaçmaması için dua ederek. Ona kalması için bir sebep , çözmem gereken şey buydu.

Sonra aklıma geldi. Paraya ihtiyacı vardı ve aptalca kararlar vermesini engellemek için ona göz kulak olmam gerekiyordu. Ayakkabılarımı geri çekerek dik durdum ve otoriter duruşumun beni reddedeceği endişemi gizlemesini umdum.

"O karavana geri dönemezsin ve olduğun yere geri sürüklenmeni engelleyebilecek kolay bir çözüm yok. En azından benim yardımım olmadan elde edebileceğin bir çözüm yok."

"Anlamıyorum."

"Bir ay boyunca benimle kal ve bu sürenin sonunda sana on bin dolar vereceğim." Çenesi düştü ve gözleri büyüdü, ama o konuşmadan ben kendi şartlarımı öne sürmek zorunda kaldım. "Eğer bu teklifi istemediğine karar verirsen, beş bin dolarını alıp bugün gidebilirsin. Eğer kalırsan, ay sonunda on bin karşılığında beş bini bana geri verirsin. Ve kurallar var. O siteye bir daha asla gitmeyeceksin. Eğer buradaysan, tehlikeli yollardan daha fazla para kazanmaya çalıştığını öğrenmek istemiyorum." Her bir kuralı parmaklarımla işaretledim. "İşini bıraktın. Burada kaldığın sürece misafir kabul edilmeyecek ve ayrılmadan önce bana haber vereceksin."

"Beni bir mahkum gibi gösteriyorsun."

"Bana arkadaşların ve gitmen gereken partiler olduğunu mu söylüyorsun?" Gözlerini kaçırdı. "Hayır."

"O zaman bir sorun olmamalı."

Hiçbir şey söylemedi ama gözlerinin ardında dönen soruları görebiliyordum ve onunla daha fazla zaman geçirdikçe anlattıklarını anladım. Düşünürken dudağının kenarını çiğnemesi gibi. Ya da endişelendiğinde ellerini kucağının önünde nasıl sıkıca kavuşturduğu gibi. Artık ikisini de yapıyordu.

"Bu kurallardan herhangi birini ihlal ederseniz, hiçbir şey yapmadan gidebilirsiniz. Belki biraz ofis işi dışında hiçbir şey beklemeyeceğim." Sert ses tonumu yumuşattım. "Sana zarar vermeyeceğim."

Neredeyse ona onu nasıl bulduğumu, seks ticareti mağdurlarını nasıl kurtardığımı ve asla bir kadını incitmeyeceğimi anlatacaktım ama anlatmadım. Belki de daha fazla soruya hazır olmadığım içindir. Ya da

Belki de hepsini bir planmış gibi buraya getirdiğimi düşünmesini istemedim.

Farklı hissediyordu ve bunu bırakın ona, kendime bile nasıl açıklayacağımı bilmiyordum.

"Tamam," dedi sonunda.

"Güzel. Git üstünü değiştir ve yola çıkalım."

Topukları mermer lobide silah sesi gibi çınlayarak binaya girdik. Onun için pantolon ve bluz almıştım ama ayakkabı yoktu, bu yüzden dün geceden kalma yüksek topuklu ayakkabılarıyla kalmıştı. Asansörde yanıma oturdu ve ben uzanıp elimi onun elinin üzerine koymamak için kendimi zor tuttum.

Asansör kapıları açıldı ve beni bu dürtüden kurtardı. Köşeyi dönüp şirketimin ana lobisine ve Laura'nın masasına kadar beni takip etmesini fırladım.

"Günaydın, Bay Brandt."

"Günaydın Laura." Onu tanıştıırken elimi Alexandra'nın sırtına koymak doğal bir . Sertleşti ama elimi çekmedim. "Alexandra, bu benim sekreterim, Laura Combs."

"oldum, Bayan Combs."

Dokunuşumdan uzaklaştı, Laura'nın elini sıkmak için uzandı, yüzüne bir gülümseme yayıldı.

Beyaz gürültü kulaklarımı doldurdu ve her şey durdu. Onu kızgın, korkmuş ve üzgün görmüştüm ama gülümsediğini hiç görmemiştim. Genç ve güzel bir kadındı, bunu inkâr etmek mümkün değildi. Ama Tanrım, gülümsediğinde olağanüstü oluyordu. Yanaklarının belirgin elmalarının hemen altında belli belirsiz gamzeler beliriyordu.

Ama beni donduran onun gözleriydi. Onunla tanıştığım dan beri ilk kez canlandılar ve bu kıvılcımı tekrar tekrar çaktırmak için içimde bir dürtü uyandı.

"Keşke beni gördüğünde de böyle baksaydın," diye seslendi derin bir ses sağımdan.

Alexandra gözlerini kendisine baktığım için bana seslenen yeni gelen kişiye çevirdi. Yüzümü nötr tutmak için elimden geleni yaparak hızla başka tarafa baktım. Bunun bir önemi yoktu. İş ortağım ve en iyi arkadaşım Ian beni bir kitap gibi okuyabilirdi. Ama bir erkek denemeliydi.

Onun yorumunu görmezden gelerek, "Bakın kedi ne sürüklemiş." dedim. Yanıma geldi ve kardeşçe sırtımızı sıvazladık. "New York nasıldı?"

"İyi. Olaysız. Toplantılar iyi geçti. Sana daha sonra ." Sırıttı ve kara kaşlarını kaldırdı. Gri gözlerinin ardında çok iyi tanıdığım muzip bir bakış parlıyordu. "Ama önce bana şu güzel kadından bahset. Gideli bir haftadan az oldu ve biz süpermodelleri işe alıyoruz."

Gözlerimi devirmiştım. Ian çok sert konuşuyordu. "Bu bizim denediğimiz yeni in- tern."

"O boşluğu doldurduğumuzu sanıyordum. Genelde Hanna'yla alt katta çalışmazlar mı?" Sırıttı yüzünden hiç gitmedi. Beni çoktan onunla büyülenmiş bir halde görmüştü ve tek yapmam gereken, o benim pahama eğlenirken benim de kendimi bırakıp katlanmamdı.

"Bir tane daha açıyorum. Laura ile birlikte bu katta neye ihtiyacı olduğunu öğrenecek."

"18 yaşında bile mi?" diye sordu, onu bir aşağı bir yukarı süzerek. "Evet," diye neredeyse homurdandım.

"İlginç." Kelimeyi uzattı ve Ian'ın bir sonraki hamlesini beklerken hepimizin arasına bir anlık sessizlik çöktü. Ama belli ki bana işkence etmeyi bitirmişti. Gerçek bir gülümseme verdi ve Alexandra'ya döndü. "Bergamo ve Brandt'a hoş geldiniz."

Elini sıkı ama hemen geri çekti ve ben de kollarımı zaferle havaya kaldırmak istedim. Ian bir playboydu. Her birimizin eski numaraları vardı ama onun kadınları kendine çeken dışa dönük bir kişiliği vardı.

"Selam, Ian. hoş geldin," diye seslendi Jared ofisinin kapısından.

Bulduğumuz kızın şu anda çalışmak için ofiste durduğunu fark ettiğinde ne diyeceğini merak ederek nefesimi tuttum.

"Hey, Erik. Sen gelmeden önce dava hakkında seninle konuşmak istedim..." Jared ofisinden çıkıp Alexandra'yı görünce sözlerini yarıda kesti. Alexandra onun bakışları karşısında biraz geri çekildi ama Jar kendini çabucak toparladı ve dikkatini tekrar bana odakladı. "İşe gitmeden önce," diye bitirdi.

"Evet, Alexandra'yı Laura ile bırakayım. Bu arada Alexandra, bu Jared. Burada analist."

"oldum," dedi usulca, sadece el salladı.

"Bugün Laura ile çalışacak." Dikkatimi Laura'ya çevirdim. "Ona etraflı gösterip ne iş açıklar mısınız? Size ofis işlerinde ve başka her konuda yardımcı olabilir.

ihtiyacım var." Ofisime doğru yürürken Jared'in beni takip etmesi için başımı salladım. Kapıyı kapatmadan önce "Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver," dedim.

Tam koltuğuma oturmuştum ki kapı tekrar açıldı ve Ian içeri girdi.

"Siz sohbet etmeye başlamadan önce, gelecek hafta Londra'da olacağınızı hatırlatmak isterim."

"Hatırlıyorum." Yeni ilgi alanlarına açılmak ve daha fazla fırsata ulaşmak için Londra'da küçük bir ofis açıyorduk. "Yolculuğunuzdan önce benden bir şey ister misiniz?"

"Hayır, tüm dosyalar bende. Sadece bir ay kadar orada olacağım ama bir değişiklik olursa size haber veririm."

"Tamam."

Gitmek yerine karşımdaki şezlonglardan birine oturdu. "Bu konu kapandığına göre, dışarıda hapishane yemiyle ne yaptığınızı bana anlatmak ister misin? Birlikte yatmak istediğimiz insanları işe alabileceğimizi bilmiyordum."

"yatmak istemiyorum," diye homurdandım.

"Tamam," dedi ağır bir alaycılıkla.

Jared, "Onu şahsen almaya gitti," diye araya girerek bakışlarımı kendisine çekti.

Ian elini göğsüne bastırdı ve ağaca takılmış bir genç kız gibi soluk soluğa kaldı. "Ne?"

Bir elimi saçlarımda ve yüzümde gezdirerek önceki birkaç günün özeti anlattım. Onu nasıl bulduğumuzu ve eve nasıl getirdiğimi anlattım.

"Şimdi ne yapacaksın?"

Sorulardan rahatsız olmaya başlamıştım.

"Bilmiyorum. Ve lütfen sormayı kes."

Her iki adam da karşıma oturdu ve iri gözlerle bana baktı. Harekete geçmeden önce her zaman bir planım olurdu. Bu seferki beni şaşırtmıştı ve odadaki hiç kimse bir sonraki adımın ne olduğunu bilmememe alışık değildi. Emin olduğum tek şey ona bir ay boyunca sahip olduğumdu. O bir ay boyunca onunla ne yaptığıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Jared öne doğru oturdu. "Bir plan önerebilir miyim?"

Şu anda sokak köşesindeki bir medyumdan tavsiye alabilirdim.

Başımı salladım ve o konuştuğuca daha çok hoşuma gitti. Sadece Alexandra'yı ikna etmem gerekiyordu.

ERIK

"KAÇ YAŞINDASIN?" Alexandra yolcu koltuğundan sordu. "Otuz bir."

"Kendi başarılı bilişim şirketinizin olması ve şimdiden yurtdışına açılmak istemeniz çok şaşırtıcı. Londra'ya taşınacak mısınız?"

"Hayır. Ne yapacağımızdan tam olarak emin değiliz. Ian gidecek mi yoksa biz ziyaretteyken bir işletme müdürü mü tutacağız?"

"Her zaman sektöründe mi çalışmak istiyordun?"

Güldüm. "Hayır, aslında. Ian ve ben beyzbol oynadık. O üniversiteye seçildi, ama ben son senemde ameliyat gerektirecek kadar kötü bir yırtık geçirdim."

"Hâlâ oynuyor musun?"

"Bazen."

"Özlüyor musun?"

"Pek değil."

İşten ayrıldığımızdan beri bitmek tükenmek bilmeyen bir soru yağmuruna tutulmuştu. Onu öğle tatilinde gördüğümde sorgulamasına yavaşça başlamıştı, orada burada sadece birkaç soru soruyordu. Gün ilerledikçe onu her gördüğümde daha çok konuşmaya başladı, sanki başka insanların yanında olmak, o anki durumdan başka bir şeye odaklanabilmek onu rahatlatmıştı. Bunun daha çok günlük kişiliği olduğunu düşündüm ve ne kadar mutlu görüldüğüne şaşırdım.

Bana hayatı hakkında anlattıklarının hiçbiri, şu anda koltukta gününü sayıklayan kızı hayal etmemi sağlamadı. Daha önce hiç görmediğim bir esnekliği vardı. En azından son beş yılda.

Bu kadar pozitif olduğunu bildiğim son kız, rüzgârda sönen bir mum gibi sönüp gitmişti. Ve ben onu her gün özliyordum.

Neyse ki apartman göründü bu düşünce zincirini durdurdu. Garaja girmek yerine ön kapıda durdum.

"Garaja park etmiyor musunuz?"

"Hayır. Seni bırakıyorum. Resepsiyonu çoktan aradım ve sizi bekleyen bir anahtarları var. Tezgâhta akşam yemeği için ne istersen sipariş etmene yetecek kadar nakit olmalı."

Gözlerini kocaman açmış, gözlerini kırpıştırarak bakıyordu. "İçeri gelmiyor musun?" diye sordu, sesi neredeyse çocuk gibiydi.

Hayır. Oradan çıkmam gerekiyordu. Onu içine kapanık ve çekingen görmek başka bir şeydi. Bu onu savunmasız ve korkmuş gösteriyordu. Ama gün boyunca izlediğim, gülümsemelerini ve herkesle kolay etkileşimini izlediğim neşeli genç kadın, savaşıma hazır olmadığım tamamen farklı bir canavardı.

"Hayır. Akşam yemeği planım var ve muhtemelen geç saate kadar evde olmayacağım." "Oh." Gözleri düştü ve başını salladı.

Sadece bir randevum olduğunu düşündüğünü tahmin edebiliyordum ve onu düzeltmek için hiçbir şey söylemedim. Gün boyunca gülümsemeleri giderek bana yöneldi. Tereddütlü baş sallamalar ve boş bakışlar yerine bana yumuşak bakışlar atmaya başladı. Kafasında benimle ilgili kurduğu ya da kurmadığı her türlü hayali ezmeme gerekiyordu. Tedbirli olmak üzülmekten daha iyiydi.

"Tamam. Yarın görüşürüz."

Dışarı çıktığında, siyah pantolonunun yuvarlak poposunun üzerinde esnemesini izledim. Olması gerekenden daha zayıf görünüyordu ki bunun sebebinin yemek eksikliği olduğunu tahmin edebiliyorum. Ama kışından hiçbir şey kaybetmemişti. Dudağımı ısırdım, dolgun poposunun daha da dolgunlaştığını ve sıkılaştığını hayal ederken inlememi tuttum. Arabanın kapısı çarparak beni hayallerimden uzaklaştırdı. Belki de beni bir göt olarak düşünmesine gerçekten ihtiyacım vardı, bu yüzden benden uzak durdu ve herhangi bir cazibeyi ortadan kaldırdı.

Binaya girişini izlemedim, her adımda poposunun sallanmasını izlemek için başka bir nedene ihtiyacım yoktu. Bunun yerine, yoğun saatlerde trafiğe çıkmadan önce ona kadar saydım ve şehirden ayrıldım.

On beş dakika sonra iki katlı, tipik bir banliyö evinin önünde durdum. Yeterince para kazanmaya başladığımda aileme daha iyi bir yer almak istemiştım ama onlar evin barındırdığı anıları terk etmeyi reddediyorlardı. Ellerinde kalan tek şey buydu.

"Selam dostum. Uzun zamandır görüşemedik," diye selamladı Ian beni içeri girdiğimde. Ian yetişkinen bile pek çok aile yemeğine gelirdi. Onu ilkokuldan beri tanıyordum ve ailesi çok seyahat ettiği için onu kendi başının çaresine bakmak zorunda bırakmıştı. Annem buna asla izin vermezdi, bu yüzden onun ikinci oğlu oldu.

"Seni kim davet etti?" Şaka yaptım.

"Ben her zaman davetliyim. Annen beni senden daha çok seviyor zaten."

"Ha! Saçmalık."

Annem beni kucaklamak için köşeden dönerken, "Kibar ol," diye azarladı.

"Özür dilerim anne." Kollarımı kısa bedenine dolamak için eğildim.

"Gel otur. Yemek neredeyse hazır ve babanla ablan çoktan masaya oturdular."

"Merhaba baba," selam verdim ve yanındaki koltuğa oturdum.

Ian her zamanki gibi kız kardeşim Hanna'nın yanındaki yerini aldı. Kollarını şefkatle onun omuzlarına doladı ve sert bir sarılma ve başının tepesine bir öpücük için onu kendine çekti. "Geçen haftaki şımarıklığını özlemişim."

Onun davranışları kardeşçeydi ama Hanna kızardı ve gülümsedi. "Ben de seni özledim."

Kız kardeşimin en iyi arkadaşına aşık olması fikri hoşuma ama onu herhangi bir şeye gülümserken görmek -bir erkeği bir kenara bırakırsak- aşık olmasıyla başa çıkmak için yeterli bir nedendi. Saçlarını kulağının arkasına tararken bileklerine taktığı kalın altın bantlar takırdadı.

"İş nasıldı?" Annem son tabağı masaya koyarken sordu.

"Sıkıcı," diye cevap verdi önce Hanna.

Masanın üzerinden ona ters ters baktım, şirketime sıkıcı demesinden hoşlanmamıştım.

Ama Ian o koca ağzını açtığı anda bakışlar hemen ona kaydı. "Erik için sıkıcı değildi, orası kesin."

"Ne oldu?" Hanna sordu. "Bugün yeni bir kız işe aldı."

"İşe alım yaptığımızı bilmiyordum."

Ian daha fazlasını söyleyemeden Hanna'ya "Değildik," diye cevap verdim. Bu konuşmanın kesmem gerekiyordu. "Bir şey oldu ve

bir işe ihtiyacı vardı."

"Ne oldu?" Babam kısa cevabı kabul etmeyerek sordu.

Bu konuyu açtığı için Ian'a daha sert baktım ama o da bana gülümsemekle yetindi, hiç pişmanlık duymuyordu.

"Başı dertteydi ve gidecek başka yeri yoktu. Ben sadece kendi ayakları üzerinde durmasına yardım ediyorum."

Masadaki herkes ne yaptığımı biliyordu. Herkes nedenini biliyordu.

İyi olduğundan emin olmak için Hanna'ya baktığımda omuzlarının çökmüş olduğunu gördüm. Tabağındaki tavuğa bakarken aklımdan hangi korkuların geçtiğini hayal etmekten nefret ediyordum. Ian, açtığı solucan kutusunun farkına vararak omzunu ovuşturdu. Ama Hanna dirençliydi. Sofia kadar olmasa da güçlüydü.

Çenesini kaldırdı ve "O... O iyi mi?" diye sormadan önce yutkundu.

"Evet," diye onu rahatlatmak için acele ettim. Alexandra'nın hikâyesini paylaşmak istemediğim için açıklamadan önce bir an durdum. Anlatacak olan ben değildim. "Bu farklıydı. Ona herkesten önce ben ulaştım."

Hanna sertçe nefes verdi. "Güzel. Güzel."

"Bekle," diye araya girdi annem. "Erik, onu almaya mı gittin?" "Anne-"

"Hayır. İnsanları işe aldığını sanıyordum?" Sözleri bir suçlama ve ona gitmediğimi söylemem için bir yalvarış gibiydi. "Bir daha gitmeyeceğine söz vermiştin. Geçen sefer neredeyse ölüyordun."

"Bu aynı şey değildi. Ondan başka kimsenin orada önceden biliyordum. Güvendeydim."

"Tıpkı daha önce güvende olduğun gibi." Gözyaşları gözlerini parlattı. "Bir çocuk daha kaybetmek zorunda mıyım?"

Masanın üzerine bir sessizlik çöktü. Herkes burada olması gerekirken olmayan kişiyi hatırladı. Herkes kalbimizdeki ve evimizdeki boşluğu hissetmek için bir an durdu. Onu rahatlatmak için acele ettim, üzerinde yürüdüğümüz kara deliğin kenarından bizi geri çekmeye ihtiyacım vardı.

"Anne, pervasız olmayacağımı biliyorsun. Söz vermiştim. Bu dava farklıydı."

Masanın karşısındaki Ian'a baktım ve konuşmayı tehlikeli konulardan uzaklaştırmak için yardım istedim.

Ian yardımsever bir şekilde, "Buna aşık olmuş," dedi ve beni yardımını istediğime pişman etti.

"Hayır," diye savundum. "O sadece on dokuz yaşında ve gidecek başka bir yeri olmayan savunmasız biri. Onun durumundan faydalanmak istemem. Sadece yardım etmeye çalışıyorum."

"Yaş sadece bir sayı ve bana oldukça güçlü göründü," diye zorladı.

"Kapa çeneni, Ian."

"O zaman araya girmeme aldırmazsın değil mi?" "Ondan uzak dur," diye homurdandım.

Ian Hanna'ya göz kırptı ve Hanna onun alaylarına güldü, üzüntü balonu şimdilik kırılmıştı.

Kız kardeşimin desteksizliği karşısında başımı sallayarak tavuğumu yemeye geri döndüm. Alexandra hakkında daha fazla konuşmamak için her şeyi yapardım. Çünkü Ian haklıydı. Ondan etkilenmişim ama bunu harekete geçiremiyordum. Ian'ın tahmin ettiği kadar güçlü olabilirdi ama hızlı bir sikişten daha fazlasına ihtiyacı olduğunu söyleyebilirdim ve benim buna verecek gücüm yoktu.

Bekaret konusuna hiç girmeyeyim bile.

"Bir dahaki sefere genç kadını yemeğe getir," diye azarladı annem. "Ve eğer kimsesi yoksa, o zaman her zaman buraya gelebilir."

Ailemde kalmasına izin vermek uygun bir seçenektir. Odaları vardı ve ilgileniyorlardı. Ama aklım bunu engelledi. Onu yakınımda tutmam gerekiyordu.

"Sorun değil anne. Seni daha fazla strese sokmak istemem."

"Hiç stres yok. Tüm çocuklarım beni terk ettiğine göre birine bakmayı çok isterim."

Hanna, "On beş dakika uzakta olmak seni terk etmek sayılmaz," diye savundu.

"İşe gitmek için arabaya ihtiyacı olacak, onu yakınımda tutmak daha kolay."

"Benimle kalabilir," diye önerdi Hanna. "Benim dairem seninkinin sadece birkaç kat altında. Onu oradan alabilirsin. Ya da ben onu götürebilirim."

"İşte bir fikir. Mükemmel bir fikir değil mi, Erik?" Ian alay etti.

"Hayır," diye homurdandım sıkılmış çenemden. "Bunun nedeni Hanna değil

tek odalı bir dairede yaşıyor. Nerede uyuyacak? Kanepede mi? Fazladan odam varken neden uğraşayım ki?"

"Binanızda bir daireye ne dersiniz? Hayatta kalan diğer kişilere kalacak bir yer ayarladınız," diye önerdi babam.

Seçeneklerden hiçbirini beğenmeyerek derin bir nefes aldım. Sadece onu kendime yakın tutmak istiyordum ve kimsenin nedenini çok derinlemesine araştırmasını istemiyordum. Çünkü bilmiyordum.

"Müsait olup olmadığına gerekecek ve buna açık olup olmadığını göreceğim," diye kabul ettim. Bu herkesi tatmin etti - Tanrı'ya şükür - ve yemeğin geri kalanında diğer sıradan konulara geçtik.

Ian, "Biliyor musun, hastanede olduğun haberini aldığım günü asla unutmayacağım," dedi.

Annem ve Hanna bulaşıkları yıkarken ve babam futbol maçını izlerken arka taraftaki güneşlenme odasında oturmuş bira içiyorduk.

Sözleri karşısında irkildim ve bir şey söylemek yerine şişeyi dudaklarıma götürdüm. Ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Ailemiz çok şey kaybetmişti ve ben de neredeyse buna katkıda bulunuyordum.

"Ama bu bile odana girip sana ne olduğunu görmek kadar kötü değildi. Sen benim kardeşimsin ve seni neredeyse kaybediyordum."

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiştirdim ve konuşmayı hafifletmeye çalıştım. "Beni öldürmek bundan daha zor."

"Bunu bilmiyorum. Ama Jared seni bulduğu için çok şanslı olduğunu biliyorum."

Kızları seks ticaretinden kurtarmaya başladığım ilk yıl, kendime bir isim yapmıştım. Kendimi beğenmiştim ve neredeyse geldiğimi bilmelerini istiyordum. Robin Hood ismini bile kullanmıştım, zeki olduğumu düşünüyordum çünkü gücü elinde bulunduranlardan alıp ihtiyaı olanlara yardım ediyordum. İş dünyasındaki insanların internette kimi izleyeceklerini bilmelerini sağladım.

Kadınları seks ticaretinden kurtarmaya başladığım ilk yıl bazı güçlü insanları kızdırmıştım. Birkaç yıl önce bir gece, yanlış adam tarafından yakalandım. Geleceğimi biliyordu ve bir tuzak kurmuştu. Ellerine düştüm ve beni eşek sudan gelinceye kadar dövdüler. Jared olmasaydı lebilirdim. O da aynı satışı takip ediyordu ve beni arkada lme terk edilmiş halde buldu. Beni hastaneye götürdü ve yaşayanlar diyarına zar zor dnebildim.

"Biliyorum. Ve hatalarımdan ders aldım. Artık ıkarma işlemleri için MacCabe'in ekibini tutuyorum."

"Öyle mi? O zaman ailene bir daha dışarı çıkmayacağına dair söz verdikten sonra neden onu almaya gittin?"

"Farklıydı." Kendi kulaklarıma bile bozuk bir plak gibi geliyordum.

"DeVries hâlâ . Ama sadece o bile değil. Seni ölü görmek isteyen tonlarca insan var."

Marco DeVries bana tuzak kuran adamdı. Onunla ilgili özel bir şey yoktu. Onu özellikle hedef almadım. Onu aramadım ya da intikam peşinde koşmadım. Amacım bu değildi. Amacım, kimden olsun kurtarabildiğim kadar çok kadını kurtarmaktı. Başımı eğmeyi ve işimi mümkün olan en verimli şekilde yapmayı zor yoldan öğrenmiştim.

"Artık daha dikkatliyim. Robin Hood'u bıraktım ve Bay E. ile o kadar büyük bir sıçrama yapmıyorum."

"Ama tekrar olabilir."

"Olabilir, ama bunu gizli tutmak için elimden geleni yapıyorum. Bunun benim için neden bu kadar önemli olduğunu biliyorsun."

"Biliyorum. Bu hepimiz için önemli. Sadece ölen bir aile üyesinin intikamını almaya kendinizi bu kadar kaptırıp bizi bir başkasının yasını tutmak zorunda bırakmayın."

"Ölmek gibi bir niyetim yok."

"Asla yapmayız." Ian birasını bitirdi. "Sadece dikkatli ol, dostum. Dediğim gibi, sen benim kardeşimsin."

"Maalesef," diye mırıldandım, havayı yeniden yumuşatmaya çalışarak. Bu sefer Ian yemi yuttu. Koluma yumruk atarak neredeyse biramı düşürmeme neden oluyordu.

"Daha yakışıklı olan kardeş."

"Evet, doğru."

"Hey, belki Alexandra senin yerine beni ister."

Ona ters ters baktım ama o gülüyordu ve etkiyi bozuyordu.

"Çok kolaysın."

Umarım başka kimse beni Ian kadar kolay anlamazdı. Bunun bir önemi yoktu, çünkü Alexandra'ya hiçbir şekilde boyun eğmeyecektim.

ALEXANDRA

Ben uykuya dalmadan önce ERIK eve gelmemişti. Onu görmeyi umarak bir süre kanepede kaldım, sonunda yatak odasına gittim ama gece yarısını geçmişti.

Randevusu iyi geçmiş olmalı.

Arkadaşlarıyla etkileşimini görmek ve onlardan onun hakkında konuşmalarını duymak onu farklı bir şekilde resmetti. Gardımı düşürmeme neden olan bir ışık. Bu sefer kapının önüne uzanmayı düşünmedim bile. Lüks yatağa gömülmüş, kuştüyü yorganın beni sıcak tutmasına izin vermiştim. En son ne zaman böyle bir rahatlık hissettiğimi hatırlayamıyordum.

Ofisten ayrıldığımızda onu tanımak için heyecanlanmıştım, beni duvara yapıştıran ve sahip olabileceğim korkunç bir geleceği ortaya koyan adamla sekreterine gülümseyen ve arkadaşlarıyla şakalaşan adam arasındaki bağlantıyı anlamayı umuyordum.

İkinci adamı daha yakından tanımak istedim.

Sonra beni kısa talimatlarla daireye bıraktı ve gitti. Yüreğim ağzıma gelmişti ve kendimi aptal gibi hissetmiştim.

-Naif. Ben de yukarı çıktım, bir gece önce bana verdiği kıyafetleri giydim ve bir pizza sipariş ettim, tuzlu, yağlı, cennetin her ısırığının tadını çıkardım. Sonra televizyon izledim, gerçek kablolu televizyon. Gecemi bir kraliçe gibi yaşadım. Ya da belki sadece fakir ve aç olmayan bir kız gibi.

Ertesi sabah kalkmakta tereddüt ettim, onu hala gitmiş bulup bulamayacağımı merak ediyordum. Ama kahve kokusu kapımın altından sızarak beni kalkmaya çağırdı.

Orada olmak zorundaydı. Tabii programlayabileceği süslü bir makinesi yoksa. Ama normal bir kahve fincanı değildi. şunlardan biriydi.

fincandan yaptım.

Yorganı geri çektim ve banyoya koştum, saçlarımı parmaklarımla taramak için zaman ayırdım. Kalbimin hızla çarpması, uzuvlarıma adrenalin pompalaması ve ona daha hızlı ulaşmam için beni zorlaması için geçerli bir nedenim yoktu. Hiçbir neden yoktu.

Ama bu zaman kısıtlıydı ve ben her anın tadını çıkarmak istiyordum. Her seferinde bir gün, bugünün son gün olduğu anlamına gelebilirdi. Her şey altımdan çekilip alınabilir ve tüm bunlar bir rüyaymış gibi karavana bırakılabilirdim.

Ve onu görmek istedim. Bu konuda dürüst olabilirim.

Ofisteki hareketlerini izledim, onun boyundaki bir adam için şaşırtıcı olan kolay hareketlerini fark ettim. Uzun parmakları, kısa saçlarının arasında gezinirken klavyenin üzerinde uçuşuyordu. Bazen sandalyesinde arkasına yaslanıp bir parmağını dolgun alt dudağında gezdirdiği bile oluyordu.

Her hareketi dikkatimi takım elbisesinin altındaki güce çekiyordu. Her hareket içimde yanan cazibe ateşini körüklüyordu.

Ona vurulmuştum. Benim için yaptığı onca şeyden sonra nasıl hoşlanmayabilirdim ki? Bu normaldi, rasyonelleştirdim.

Derin bir nefes alarak aşağıya inmeye başladım ve onu elinde bir fincan kahve ve gazeteyle adada otururken gördüğümde kol ve bacaklarıma yayılan mutluluk hissine bayıldım.

Sırt kasları tişörtünün altında gerilmişti ve ona dokunmayı hayal ederken ağzım açık kaldı. Kendimi toparlamam gerekiyordu. Birine aşık olmak başka bir şeydi, adamı baş tacı ettiğim için şehvet havuzuna düşmek başka bir şey.

"Günaydın," diye selamladım en sakın sesimle. Başını kaldırıp bakmadı. "Günaydın. İyi uyudun mu?"

"Evet. Bu kadar rahat bir yatakta bunu yapmamak imkânsız."

Kahve makinesine bakmak için ona sırtımı döndüm. Ellerim düğmelerin üzerinde geziniyor, hangisine basacağıma karar vermeye çalışıyor ama kırmak istemediğim için tereddüt ediyordum. Güçlü bir kol yanımdan uzanıp bir fincanı kaparak musluğun altına yerleştirdiğinde nefesim kesildi. Küçük beyaz bir fincan alıp makinedeki bir yuvaya koyarken ve onu hayata geçirmek için birkaç düğmeye basarken, kendimi onun sıcaklığına geri adım atmamaya zorlayarak hareketsiz kaldım.

Geri adım attığımda "Teşekkür ederim," diye nefes aldım.

"Sorun değil. Muhtemelen onu nasıl kullanacağınızı öğrenmek isteyeceksiniz."

Yüzümü ona döndüm ve kalçamı tezgâha yaslayarak onun duruşunu taklit ettim. "Bana dünkü fincanı nasıl yaptığını göstermen gerekecek. Çok lezzetliydi."

"Sadece iki krema ve bir şeker. Süslü bir şey değil." "Sen kendininkini nasıl yapıyorsun?"

"Ben sadece siyah ve daha güçlü bir demleme içiyorum. Göğsümdeki tüyleri tutuyor" diye gülümseyerek şaka yaptı.

Gülümsemekten kendimi alamadım. Benimle ilk kez şakalaşmıştı ve bu da aşkımı canlı tutan ateşe körükle gitmeme neden olmuştu.

"Kahveni içtikten sonra oturup konuşabileceğimizi umuyordum. Ne yapacağımı düşünüyordum ve bir planım var. Sadece ilgilenip ilgilenmediğini bilmek istiyorum."

"Tabii ki."

"Güzel. Hazır olduğunuzda benimle oturma odasında buluşun."

Makinenin kahvemi daha hızlı yapmasını diledim ve hatta odaya daha hızlı gidebilmek için krema ve şeker koymaktan vazgeçtim. Oturup bir yudum aldığımda kararımdan hemen pişman oldum ve tadının ne kadar acı olduğunu fark ettim.

Erik yorum yapmadı, sadece fincandaki siyah sıvıya kaşlarını kaldırdı.

"Ee, var ne yok?" diye sordum.

"Tamam." Elindeki fincanı sehpanın üzerine bıraktı ve dirseklerini dizlerine dayayıp ellerini iki elinin arasında kavuşturdu. "Burada kalmanı ve benim için çalışmanı istiyorum. Bu süre zarfında kendi evini bulmak için para biriktirebilirsin. Ay sonundaki on bin bu konuda yardımcı olacaktır." Kaşlarım kalktı, kalbim onun dudaklarından dökülen her kelimeyle daha da hızlı çarpmaya başladı. "Üniversite için hâlâ iş dünyası ilgini çekiyorsa, staj programımıza başvurabilirsin. Burs ve hibelerden karşılayamadığın eğitim masraflarını biz karşılarız. Ancak burslar için hemen başvurmaya başlamanız gerekiyor. Ayrıca üniversite başvurularınızı da yapın."

"Ciddi misin sen?" Gülmeye başlamasından ve sadece şaka yaptığını söylemesinden korkarak kelimeleri zorlukla nefes aldım. Her şey gerçek olamayacak kadar iyi görünüyordu.

"Kalp krizi gibi. Tek sorun, eğitiminizi tamamladıktan sonra başka bir işe başvurmadan önce iki yıl boyunca Bergamo ve Brandt için çalışmak zorunda olmanız."

"Bu bir av gibi görünmüyor. Kulağa garantili bir iş gibi geliyor."

"En azından yatırımlarımızı korumaya çalışmayı seviyoruz. Bunu düşünmek için biraz zaman ayır-"

"Evet," diye araya girdim. Bunu düşünmek için yarım saniyeye bile ihtiyacım yoktu. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Bu fırsatı değerlendirmemek için aptal olmak gerekir ve ben hediye edilen atın ağzına bakacak biri değilim."

"Güzel. İhtiyacınız olan tüm başvuruları almanıza yardımcı olacağım."

"Tabii ki. Tanrım, Erik." Gözlerimi yakan yaşlardan utanarak yere baktım. "Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim."

Kupasını aldı ve benim duygusal gösterimi görmezden gelerek ayağa kalktı. Derin bir nefes alarak kendimi kontrol altına aldım ve gözleriyle buluşmak için başımı geriye eğmek zorunda kaldım.

"Bir şey değil. Şimdi giyin ve sana kıyafet almak için dışarı çıkalım. Ne yazık ki o kıyafetleri alana kadar dün giydiklerini giymek zorunda kalacaksın."

Yanaklarıma kan doldu. "Yeni kıyafet alacak param yok. Evime koşup bir şeyler alabilirim."

"Ben zaten hayır dedim. Ve alıyorum. Ofis kıyafetiniz olduğundan da şüpheliyim."

Ben yapmadım ama bu bir hayır gibi geldi.

"Dediğin gibi, Alexandra, hediye atın ağzına bakma."

ERİK

Flüoresan ışıklar onun iri gözlerini . Sanki daha önce hiç Target görmemiş gibi mağazaya girdi. Hanna'ya göre burası dünyanın en harika yerlerinden biriydi ama ben anlamamıştım.

"Daha önce böyle yerlere gitmeme hiç izin çünkü param yetmiyordu." Kelimeler sanki kendi kendine söylüyormuş gibi yumuşaktı. Ama sonra alaycı bir gülümsemeyle tüm dikkatini bana çevirdi. "Gerçi Leah buraya gelmeyi severdi. Ama sadece parasının yetmediği şeyleri çaldığı için."

"Kulağa harika geliyor."

Omuz silkti, ağzının bir tarafı hüznle yukarı kıvrıldı. Bölümlerin eşiğinde durduk ve onun yolu göstermesini bekledim.

"Gidip etrafa bakacak mısınız?"

"Hayır," diye cevap verdim kuru bir sesle. Bu mağaza gardırobum için en iyi seçimim değildi. "Kıyafet konusunda iyiyimdir."

"Yani benimle yürüyecek misin?" diye sordu yavaşça, tek kaşını kaldırarak.

"Bu bir sorun mu?"

"Hayır. Hiç de değil. Çabuk olup birkaç şey alacağım."

Birkaç adım gerisinde durup onu izledim. Parmakları belli bir bluzu sıyırdığında gülümsemesini izlerken kendimi kaybettim. Onu kendine doğru tutuyor ve aynada kendine bakıyor, sanki mutluluğunu fazla belli etmek istemiyormuş gibi alt dudaklarını ısıırıyordu. Sonra başını sallayıp yerine koyuyor, onun yerine beyaz bir bluz ve diğer basit kıyafetleri alıyordu.

Atılmış giysileri raflardan toplamaya ve daha sonra satın almak üzere saklamaya başladım. Ellerini bir yığın pamuklu gömlekte gezdirdi ve her bir renge hayran kaldı, ancak beyaz bir gömlekte karar kıldı.

"En sevdiğin renk ne?"

Transa girmiş gibi gözlerini kırıştırdı, arkasında olduğumu unutmuştu. "Ne?"

"En sevdiğin renk nedir?"

"Umm...yeşil."

Yanına yaklaştım ve yeşil bir gömlek aldım, iyi bir önlem için mavi bir tane de ekledim. Gözlerine çok yakışacaktı.

"Ne yapıyorsun?" Döndü ve kucak dolusu giysilerimi gördü. "Bu kıyafetler de ne?"

"İstedüğün kıyafetler."

"Bunlara ihtiyacım yok. Burada temel eşyalarım var. Sadece ofis için bir şeylere ihtiyacım var." İki çift pantolonunu ve tek renkli üstlerini havaya kaldırdı.

"Günlük kıyafetlere de ihtiyacın olacak." "Bütün bunlara ihtiyacım yok," diye karşı çıktı.

Ona sert bir bakış attım ve onaylamamak için dudaklarımı büzdüm. "Alışverişe devam et."

İç çekerek devam etti ama biz raflar arasında ilerlerken göz ucuyla beni izledi. Ne zaman atılmış bir ürünü elime alsam, bana onaylamayan bakışlar ama bakışlarım tartışmaya izin vermiyordu.

Ben yedi ürün daha aldıktan sonra, eşyalara dokunmayı bıraktı ve sadece birkaç seyrek ürün aldı. Bölümün sonuna geldik ve koridoru geçerken durdu ve yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. Karton bir standın içinde sıralanmış filmlere bakmak için eğildi.

"Aman Tanrım, bu kitaba bayıldım." *Gone Girl*'ü tuttu.

"Filmi hiç izledin mi?"

"Hayır. Bütçede film yoktu. Kütüphanede çok takıldığım için filme çekilen bir sürü kitap okudum. Ama bu en sevdiklerimden biriydi. *Ejderha Dövmeli Kız* benim . Filmin kitap kadar iyi olmadığını duymuştum ama bir filme gitmek için para harcayacak olsaydım o film olurdu."

"Çoğu kitabın filmlerden daha iyi olduğunu duydum." "Duydun mu? Okumuyor musun?"

"Eğlence için değil. Daha çok raporlar ve makaleler."

"Bu çok sıkıcı."

"Aslında hoşuma gidiyor."

Filmi yerine koydu ve koridorda ilerlemeye devam etti. Filmi alıp giysi yığınının altına koymadan önce onun bakmadığından emin oldum. Bunu neden yaptığımı bilmiyordum. Oraya ofis için kıyafet almaya gitmiştik. Gülümsemesinde tekrar görmek istememe neden olan bir şey vardı. Tam kontra bandımı saklamıştım ki, dudaklarında sinsi bir gülümsemeyle dönüp iç çamaşırı ve pijama reyonuna girdi.

"Bunları da benim için seçmek ister misin?"

Cevap vermeden ona sert bir bakış attım.

Her parmağına bir tane olmak üzere iki iç çamaşırı parçası aldı ve onları terazi gibi tuttu. "Ne düşünüyorsun? Dantelli mi ipek mi? Erkek şortu mu, tanga mı?" Görünüşe göre bu yolculuğu benim ona ters ters bakmamla bitirecektik. "Ya da belki büyükanne külotu."

Onu o deniz mavisi dantel parçasıyla hayal etmektense pamuklu nine külotuyla hayal etmeyi tercih ederim. Onu herhangi bir şey içinde hayal etmem gerektiğinden değil.

"Çok komiksin."

"İş arkadaşlarım bana müthiş mizah anlayışımla zamanın nasıl geçtiğini anlamadıklarını söylüyorlar." İnce kumaşı bıraktı ve sade pamuklu bir kumaş seçti. Tanrı'ya şükür.

"Sınıfın palyaçosu sen miydin?"

"Pek sayılmaz. Ama espri anlayışına sahip olmak, kendinize acımadan daha iyidir."

Buna gülebilirsin ya da ağlayabilirsin, Erik. Zehrini seç, ama ben gülmeyi tercih ederim.

Sofia'nın balodan hemen önce terk edildiğinde söylediği sözler beni çok etkilemişti. Tanıdığım en dirençli kızdı. Alexandra'ya baktığımda onu hatırlamadan edemiyordum. İkisi de aynı inatçı iradeye sahipti.

Alexandra bir çift ipek pijamaya baktı, ama onları geri koydu ve bir çift basit pamuklu pantolon aldı. İki adım attı ve ben de onu almak için hamlemi yaptım.

Elimi askının etrafına henüz sarmıştım ki, o sarsıldı.

"Hayır." Yaklaştı ve en iyi bakışını attı, gözleri yarıklara dönüştü ve dudakları büzüldü.

"Madem istiyorsun, al gitsin."

Onları raftan kaldırmaya gittiğimde eli benimkine çarptı. Elimin arkasındaki hafif sızı karşısında şok olarak askıyı bıraktım.

"Onları istemiyorum. Sadece seni test ediyordum.

Başarısız oldun." Sözleri zar zor kaydedildi. "Az önce bana tokat mı attın?"

Geri adım attı ve abartılı bir solukla göğsünü tuttu. "Az önce bileğimi gösterdiğim için şok olmuş 1800'lü yıllardan kalma bir büyükanne gibi konuşuyorsun."

Kaşlarını salladı ve siyah pantolonunu bileğinin üzerinden çekti.

O kadar beklenmedikti ki güldüm. Paslı ve kullanılmamıştı ama göğsümden neredeyse bir havlama sesi gibi yükseldi. Tekrar ayağa kalktı ve gözleri yumuşadı.

"Daha fazla gülümsemelisin," dedi yumuşak bir sesle.

Mutfaktaki o ilk gecenin gerginliği bir balon gibi etrafımızda dolaşıyordu. Göğsüm ısındı ve bu, ailemin önerisini kabul etmem ve Alexan- dra'nın başka bir yerde kalması için bir uyarı olmalıydı.

Ama bu iş böyle yürümeyecekti. Başımı salladım ve o anı bozarak başka tarafa baktım.

Başparmağını omzunun üzerinden geçirdi. "Ben bir pijama alayım da gidelim."

"Yeterince aldığınızdan emin olun," diye seslendim arkasından.

Etrafında döndü ve kaşlarını indirdi. Derin bir sesle ve selam vererek, "Emredersiniz efendim," dedi.

Ve her ne kadar durdurmak istesem de, gülümsemekten kendimi alamadım.

ALEXANDRA

"ŞARAP O KADAR DA KÖTÜ DEĞİL" dedim, ikinci kadehten sonra biraz başım dönmüştü.

"Biftekle iyi bir ikili olur." Erik benimle birlikte kanepeye oturdu, elinde kendi kadehi vardı. "Annem yeni şaraplar keşfetmeye bayılır ve her zaman yemeğin yanında biraz içmemize izin verir. Avrupa mirasımızı keşfettiğimizi ve Avrupa'da herkesin yemeklerle birlikte iyi bir şarabın tadını çıkardığını söylerdi."

"Biraz almama izin verdiğin için
teşekkürler." "Çocuk sayılmazsın."
"Evet, ama ben 21 yaşında değilim."

"Sadece şarap. Seni bir bara götürüp tek değilim."

Eve geldik ve akşam yemeği sipariş ettik. Sadece iki kişinin yemek yemesi yarı yarıya normal bir deneyim gibi gelmişti. Başkasının kıyafetleri dışında bir şey giyebilmişim ve YouTube üniversitesinde öğrendiklerim hakkında konuşmuştuk.

Şimdi ikimiz de içkilerimizle kanepede oturuyorduk, arka planda bir iş kanalı çalışıyordu. Sabahın erken saatlerinde çekingendi, ama gün ilerledikçe küçük adımlarla gevşedi ve yanımda arkasına yaslandı.

Elma püresi gibi çapraz oturdum ve yüzümü ona döndüm, dizlerimin pantolonunun kotunu zorlayan güçlü kalçalarına değmesini sadece bir ayak ayırıyordu.

Bana dönmeden önce bardağını büyük bir yudumda bitirdi. "Yatmaya hazır mısın?"

Hareketini taklit ettim ve masaya koymadan önce kırmızı sıvıyı boşalttım. "Elbette."

"Yatmadan önce bir bardak su ve biraz ibuprofen içmek isteyeceksin."

"Emredersiniz efendim," dedim derin bir sesle ve selam vererek.

Tekrar gülümsedi ve bu gülümseme boşlukta uzanarak tenimi okşadı, benden de bir gülümseme aldı. Tıpkı mağazada güldüğü zamanki gibi. Çok seksiydi. Derin, biraz karanlık ve uzaktan bile beni sarsan bir gümbürtü.

En son ne zaman bu kadar rahat hissetmişim? Hiç hissetmiş miydim? Ve hepsi bu adam yüzünden. Karşılığında verebileceğim bir şey olmasını diledim, her şeyi ne kadar takdir ettiğimi gösterecek bir şey. Hiçbir şeyim yoktu. Kendim hariç.

Siteye girmesinin bir nedeni vardı ve belki de bu bir bakire satın almak değil, muhtemelen bir tür seks yapmaktı. Belki ona biraz yakınlık gösterebilir, vücudumla ona teşekkürlerimi sunabilirdim.

Öne doğru eğildim ve yüzündeki gülümseme yavaşça kayboldu ama geri çekilmek için hareket etmedi. Dizlerim kalçasına değdiğinde dilimi dudaklarıma sürdüm ve eğildim. Öpücük yumuşak ve kararsızdı. Daha önce kimseyi öpmediğim için ne yaptığımı bilmiyordum. Geri çekilmemesinden aldığım ipuçlarıyla

biraz daha zorladım, biraz daha keşfettim. Yanlış yaptığım için sinirden titriyordum, bir erkeğe bu kadar yakın olduğum için heyecandan titriyordum.

Dizlerimin üzerine çöktüm, ellerimi omuzlarına koydum ve dudaklarımı alttaki dudaklarının etrafına , dudaklarımın arasındaki yumuşak ve pelüş hissi çok hoşuma gitti. Dudaklarımı ısırdım ve göğsünden bir inilti yükselmesine neden oldum. Ona vermeyi planladığım basit öpücük, Erik kontrolü ele alınca pencereden dışarı çıktı.

Elleri belimi kavradı, beni ona doğru tuttu. Başını eğdi ve dili dudaklarımın kenarına bastırarak benden transa geçmemi istedi. Mecbur kaldım ve açıldım, dilim yarı yolda buluştu, içtiği kırmızı şarabın tadına baktı. Kavrayışı sıkılaştı ve bacaklarımı aralarındaki ağrının etrafında birbirine sürtmeye çalışarak sızlandım. Beni çekiştirdi ve bacağımla onunkinin diğer tarafına atarak kucağına oturdum.

Erik'in elleri belime uzandı ve beni üzerine oturttu, kalın bir sırt göbeğimi selamlıyordu. Sadece tayt ve atlet giymiştim ve her şeyi hissedebiliyordum. Tekrar inleyerek omuzlarına tutundum ve vücudumun isteklerine teslim oldum, kalçalarımı salladım, sürtünme kazandım. Göbeğimden fışkıran ısı yukarı doğru yükseldi ve meme uçlarımı pırıl pırıl yaptı. Beni ileri geri yönlendirdikçe yanaklarım yanıyor ve ağrım daha da artıyordu. Eli göğsümü avuçlamak için hareket etti, başparmağını meme ucumda gezdirdi. Hassas ucunu çimdiklediğinde patladım.

Dudaklarına karşı inledim ve vücudum zevkten sarsılırken daha sert ve daha hızlı sallandım. Orgazm hafifledikçe hareketlerim yavaşladı ve nefes almak için dudaklarımı onunkilerden çektim. Elleri beni hala yerimde tutuyordu ve ben tekrar yeryüzüne süzüldüm. Eğilerek çenesine, dudaklarının köşesine nazık öpücükler kondurdum ve her birinin arasına bir şeyler fısıldadım.

"Teşekkür . Beni kurtardın."

Sertleşti ve beni kalçaları yerine dizlerinin üzerine oturana kadar geriye itti.

"Bu ," diye .

kırıştırdım, zihnim onun ruh halindeki ciddi değişimi yakalamaya çalışıyordu. "Ne demek istiyorsun?"

Çenesi sıkıldı ve yüzünde görmeyi hayal ettiğim sıcaklık yerine soğuk ve bir ifade belirdi. "Bunu romantikleştirmeyin. Yapma.

Beni romantikleştir. Ben seni yavaşça becermesini hayal ettiğin bir kahraman değilim."

Ateş tüm vücudumu yakarken başım dönmeye başladı. "Ben, ben değilim. Ben sadece... Ben sadece teşekkür etmek istedim."

Bir an durakladı ve ben de beni kendisine doğru çekmesini ve sahip olduğum her şeyi kabul etmesini bekledim. Bunun yerine elleri beni daha sıkı kavradı ve dik oturarak yüzüme doğru alay etti. Geri çekildim ve otelde beni korkutmaya çalışırken gördüğüm bakışın aynısını gördüm. Kimdi bu? Gerçek Erik bu muydu? Bütün günü birlikte geçirdiğim adam rol mü yapıyordu?

Boğazımdaki yumruyu yuttum ve ruh halindeki hızlı değişim karşısında küçük bir öfke topuna tutundum.

"Ben karşılığını seksle ödeyecek biri değilim." Beni bir kenara oturtup ayağa kalktı ve dönüp bana baktı. "Vücuduna biraz saygı göster."

Üst kata fırladı, beni soğuk ve şok içinde bıraktı.

Öfke kabarmasına sıkıca tutunmuştum ve onun sözleriyle patladı, beni tüketti. Diğer tüm şefkat ve neşe duygularını yakıp yok etti.

Eğer teşekkürümü istemiyorsa, zaman alacağı şey benim öfkemdi.

ALEXANDRA

Erik'in devasa, sessiz bir pisliğe dönüşmesinin üzerinden ÜÇ GÜN GEÇMİŞTİ.

Ve daha soğuk bir davranışa dönmesine rağmen, onun yanında kendimi daha az güvende hissetmiyordum. Kapımın önünde uyumama gerek kalmayacak kadar güvende. Bana homurdanarak cevap verdiği her seferinde suratına bir yumruk atma ihtiyacı hissediyordum.

Pazar günü odamda kalmıştım. Dışarı çıkacağını söyleyerek kapımı çaldığında cevap vermeyerek huysuz bir çocuk gibi davranmıştım. Benim için bir şeyi olduğunu söyleyerek geri döndüğünde yine öyle yaptım. Cumartesi gecesi benden aldığı gururumun bir parçasını bana vermeye istekli olmadığı sürece ondan hiçbir şey istemiyordum.

Pazartesi sabahı konuşmamıştık ve günün sonunda Laura'ya beni eve geri götürmesini söylemişti. İş yerinde kaba bir emir vermediği sürece benimle doğrudan konuşmamıştı. Ve yapmam gereken "staj" insanoğlunun bildiği en önemsiz görevlerden oluşuyordu. Kimsenin kahvesini kapıp kâğıtlarını bastıran başka birini görmemişim. Erik ona benim yapabileceğimi söylediğinde Laura bunları kendisi yapmak için yerinden kalkmıştı.

En azından başka bir sıradan görevi tamamlamak zorunda kaldığım her seferinde yüzünü buruşturma nezaketini gösterdi.

Ama bunu yuttum ve yaptım çünkü burada Erik'in öğle yemeğini kapmak için markette olduğumdan daha iyi durumdaydım. Bu yüzden gururumu bir kenara bıraktım ve birbirimizle konuşmasak bile ona karşı olabildiğince kibar davrandım.

"Hey Alex, ben öğle yemeğine çıkarken masaya göz kulak olabilir misin?" Laura sordu. Bana kısaca Alex demeye başlamıştı ve hoşuma gidiyordu. I

Leah dışında hiç kimseyi bana lakap takacak kadar iyi tanımadım.

"Elbette."

"Çok yoğun olmamalı, ancak herhangi bir sorun yaşarsanız beni arayın."

"Endişelenme. Erik bana böyle basit görevler verdiğinde görüldüğü kadar aptal değilim."

Yumuşak bir şekilde güldü. "O karmaşık bir adam."

Belki beş dakika sonra uzun boylu, takım elbiseli bir sarışın içeri girdi. Krem rengi bol paça pantolonu ve siyah bluzuna aval aval baktım, kasıla kasıla yürüyen otoritesine hayran kalmıştım. Çenemi yerden kaldırdığımda Erik'in ofisine giden yolu yarılamıştı.

"Affedersiniz, yardımcı olabilir miyim-"

"Hayır," diye cevap verdi ben daha sözümü bitiremeden, elini kaldırıp bana el sallar gibi yaptı. Konuşurken dönüp bana bakmadı bile.

Ona olan hayranlığım bir anda ölü bir ağırlık gibi düştü. Kapıyı kapattığında Erik masasındaydı ve benimle göz göze gelmişti. Ne kaltak ama.

Erik'in kapısına bakıp Bayan Kaltak'ın geri gelmesini beklerken dakikalar akıp gidiyordu. Beş dakika geçti ve takvimde yazılı olmasa bile belki de bir toplantısı olduğu kanısına vardım.

Univer- sity of Cincinnati'nin işletme programı hakkında biraz daha bilgi edinmek için zaman ayırdım. Tıkladığım her düğme beni biraz daha nefessiz bıraktı. Kampüs çok güzeldi, programlar birinci sınıftı. Böyle bir üniversiteye gideceğimi hiç hayal etmemiştim. En iyi ihtimalle bir devlet üniversitesinde ön lisans diploması alacağımı düşünüyordum.

"Katılmak için iyi bir okul."

Jared'in sesiyle sıçradım, öğle yemeğinden dönerken koridordan geldiğini duymamıştım.

"Bu ihtimal beni oldukça heyecanlandırıyor. Önce kabul edilmem gerekiyor."

"nasıldın?"

"İyi. Çoğunlukla A ve B aldım. Ama param yetmediği için sınavlara hiç giremedim. Bakalım nasıl geçecek."

"Erik bu ücretlerle ilgilenecek."

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum ama işe yaramadı.

"Evet."

Bu sadece Jared'i güldürmeye yaradı. "O kadar da kötü değil. Kenarları biraz kaba ama çoğunlukla iyi."

Erik'in kapısına çarpan bir gümbürtü ikimizin de sıçramasına neden olunca yanıt vermekten kurtuldum. Neler olup bittiğini anlamak için kafalarımızı salladık, birden kapıya daha yumuşak bir gümbürtü daha çarptı ve ardından bir inilti duyuldu.

Gözlerim büyüdü ve yanaklarıma sıcaklık doldu.

Thud. Thud. Thud.

Yanaklarımdaki sıcaklık tüm bedenimi yakan bir ateşe dönüştü. Masanın altına girip kulaklarımı tıkamak istedim. Yapmak istediğim son şey, o kadının kapıya dayandığını duymaktı.

"Ben... Ben ofisime gideyim," diye mırıldandı Jared ve uzaklaştı.

Şanslı piç.

Gümbürtüler hızlandı ve iniltieler daha da yükseldi. Gözlerimi sıkıca kapadım ve parmaklarımı kulaklarıma bastırarak bitmesi için dua ettim. Dileğim ancak en uzun beş dakika sonra, derin bir inilti onu izlemeden hemen önce adını inlediğinde kabul edildi.

Kız kardeşimle Oscar'ın birçok kez kavga ettiklerini duymuştum ama bu daha kötüydü.

Erik'e soğuk tavrı yüzünden kızgın olsam da, yine de aşkımın küçük korlarının yanmasını engelleyememiştım. Çok küçük bir aşkı ama o kadını becerdiğini duyduğumda acı ve utanç yayıldı ve her boş santimi kapladı. Gözlerimi kırıştıtırarak gözlerimin arkasını yakan ateşi engellemeye çalıştım.

En az onun iddia ettiğı kadar aptaldım, en az onun kadar saf.

Birkaç dakika sonra kapı açıldı ve gözlerimi ekrana yapıştırmak için elimden geleni yaptım, hiçbir şey görmedim.

"Sizi bir daha ne zaman görebilirim?" diye sordu kadın.

"Bu sefer birbirimizi görmememiz gerekiyordu," diye kısa bir cevap verdi.

Kirpiklerimin altından başımı kaldırdığımda elinin göğsünde olduğunu gördüm.

Elleri cebinde ve yüzü bir şekilde heykel gibi duruyordu.

"Aldırmıyor gibiydin." Kadın tırnağını adamın gömleğinin altından geçirdi ve adam geri adım attı.

"Git, Angela."

Sonunda pes edip dışarı çıkmadan önce ayağını yere vurdu -gerçek anlamda ayağını yere vurdu-.

Tekrar başımı kaldırıp bakmadım ama asansöre gidip beklerken onu orada hissedebiliyordum. Kapılar kapanır kapanmaz, nefesini tutuyormuş gibi iç çekti ve onunla savaşılmaya hazırlandı.

Hala kafamı kaldırmadım.

Ancak ofis kapısı kapanmadan önce, ağzımın onu görmezden gelmeyi içermeyen kendi fikirleri vardı.

"Bir kadının bedenine saygı duymakla övünen biri olarak, onlara karşı tam bir pisliksin."

Sonra başımı kaldırdım ve kaşlarını indirerek yavaşça bana dönmesini izledim. Yeşil gözleri bulutların altında zümrüt gibi parlıyordu. Kapısından iki uzun adım uzaklaştı ve bana doğru sırtıttı. "Güven bana, onun bedenine hiç saygısızlık etmedim. Duymadın mı?"

Duymamı istemişti. O pislik, bir kadını becerdiğini duymamı istedi. Neden? Onu *romantikleştirmeyeyim* diye mi? Kendimi tuttum ve öfkemi bastırmak için derin bir nefes aldım. Tekrar uzaklaşmak için döndü ama benim işim bitmemişi.

"Hayır, siz sadece kadınlara temel insan olarak saygısızlık ediyorsunuz."

Bir adım daha yaklaşarak geri döndü. "Kıskandın mı?"

Eve biraz fazla yaklaştı. O kadının nesi vardı da bana değil de ona teslim olmaya karar vermişti? Neden onun vücudu *saygısızlığa* değerdi de benimki ? Alay ettim. "Hayır."

Tam önümde durana kadar masanın etrafında yavaşça yürüdü. Ellerini ceplerinden sandalyenin kollarına götürdü ve eğilerek yüzünü benimkine çok yaklaştırdı. Geri çekilmek ve sinmek istemediğim için dik durdum.

"Hayal kırıklığına uğradın o zaman?" diye sordu usulca. "Seni domaltıp o iğrenç otel odasında sıkmediğim için hayal kırıklığına mı uğradın? Bir kadına ne kadar iyi hissettirebileceğimi bildiğin için şimdi daha da mı hayal kırıklığına uğradın?"

"Siktir git," diye .

Burnunu yanağımda gezdirirken hareketsiz kaldım, sadece gözlerimin biraz kapanmasına izin verdim. Dik durmak için ittiğinde tekrar açıldılar.

"Belki de başından beri bu senin taktiğindi. Belki de sen bir cin bile değilsin. Bu sadece zavallı bir adamı suçlama yöntemin.

Sana on bin dolardan çok daha fazlasını verdim. Boşalırken her tarafıma süründüğünde kendini bakire gibi hissetmediğin kesin."

Tek yapmak istediğim ayağa kalkıp onu itmekken bedenimi sandalyeye nasıl yapıştırdığımı bilmiyordum. Hatta belki de bana hakaret ettiği için yüzüne bir tokat atmak.

Bunun yerine sıktım ve sıkılı çenemin arasından hırlamayı başardım. "Siktir git. Seni."

Muzaffer bir gülümsemeyle geri çekildi ve ofisine yöneldi.

"Karakolu ara ve saat yedide iki kişilik rezervasyon yaptır. Sonra da lütfen Bayan Stutz'a planlarımızdan haberdar edin. Numarası rehberimde var. Laura sizi tekrar daireye götürebilir." Kapıyı kapatmadan önce durdu ve son bir kez daha veda etti. "Bu gece eve geç geleceğim. Saygı göstermem gereken bir kadın bedeni var. Yine."

ERİK

ANAHTARLARIM sessiz bir gümbürtüyle halıya düştü. Elimi kapıya dayayarak inledim ve koyu renkli halının üzerindeki gümüş parçasını yakalayabilmek için gözlerimi odaklamaya çalışarak eğildim.

Dik durdum ama elimi duvardan çekmedim. Dünya dönüyordu ve sonunda anahtarları kilide sokmak için iki deneme yapmam gerekti. Kapıyı itip açmadan önce telefonumdan saati kontrol ettim. On otuz iki. Bu yeterince geç bir saatti. Akşam yemeğini neredeyse üç saat önce bitirmiştim. An- gela'yla akşam yemeği için buluşmak küçük bir hataydı.

Dışarı ıktığımda Alexandra'yı orada buldum, yanakları kıpkırmızıydı ve çenesi havadaydı. Kstah ağzını açmıştı ve ben de tepki göstererek onu susturmuştum. Angela'nın yemek yediğimiz için ne kadar mutlu olduğunu anlatmasına neredeyse kırk beş dakika katlanmak zorunda kaldığımda şaka yapıyordum. Bu ona yanlış bir fikir verdi ve gelecek ayki düğünden ve ikimiz için bir otel ayarlamaktan bahsetmeye başladı. Seksen dolarlık bifteği mideye indirmiş ve gitmek için bahaneler uydurmuştum.

Onunla tekrar yatmamın imkanı yoktu. Zaten ilk etapta bunu istememiştim. İçeri girdiğinde Alexandra'nın kocaman, masum gözlerini bir an için görmüştüm ve Angela'yı dışarı atıp Alexandra'yı ofise çağırmak ve Cumartesi gecesi her şeyi bıraktığım yerden devam etmek istemiştim. Bu yüzden Angela'nın açık tekliflerine boyun eğmiş ve hatta onu kapıya yaslayarak sikmiştim. Yapmam gereken bir şey vardı ve bunu vahşice yapmalıydım.

Alexandra'nın bir boku kabul etmediğini anlamaya başlamıştim. Kaba davranışımdan dolayı beni çağırdı ve ben de kendimi . Gerçek şu ki

Angela'yı becerirken Alexandra'nın boşalmak için attığı yumuşak çığlıkları hatırlamak beni çok kızdırmıştı ve hıncımı ondan çıkarmıştım. Onunla alay etmiş ve kendimi içinde olmak istemediğim bir durumun içinde köşeye sıkıştırmıştım.

Bu yüzden içmek için bir bara gitmişim ve şimdi kendi daireme olabildiğince sessiz bir şekilde giriyordum, bu hafta her gün yaptığı gibi kendini odasına kilitlemiş olmasını umuyordum. Kapıyı yavaşça kapatırken tokmağı tuttum, sesini duyduğumda başımı sert yüzeye vurdum.

"Eve gelmeyeceğini düşünmüştüm."

Başımı kapıdan kaldırdım ve onunla yüzleşmeden önce kendimi silkeledim. Evimde on dokuz yaşında bir kızdı. Aynı zamanda genç ve güzel bir kadındı, bacakları da cildinin geri kalanıyla birlikte tam teşhir halindeydi. Sırtını tezgâha yaslamak için dönmeden önce bir bardak su doldurmayı bitirdi.

Hızımı yavaşlattım ve gözlerimin onun açıkta kalan teninde gezinmesini engellemeye çalıştım. Bir çift koşu şortu ve bir tişört giymişti. Sütyen giymemişti. Çünkü kader neden iyi davranıp ona en azından lanet olası bir sütyen giydirsin ki?

Alexandra'nın değerlendiren bakışları altında olduğumdan daha ayık görünmeye çalışarak destek için elimle adanın granitini kavradım. "Nasıldı?" diye sordu, ses tonu alaycıydı. "Öncekinden farklı mıydı? Daha mı iyiydi? Ya da bunun bir önemi var mı?"

"Seni ilgilendirmez." Kendi bardağımı aldım ve lavaboya doldurmak için onun yanından uzandım.

"Tanrım, onu sarhoşken mi siktin?" Sanki viski kokusu onu iğrendiriyormuş gibi burnunu buruşturdu. "Zavallı kadın."

Bardağım tezgâha çarptı. Sözleri, öfkem üzerinde kurduğum gevşek dizginleri kolayca çözdü. "Evet," diye alay ettim. "Adımı haykırırken gerçekten üzgündü."

Dudağı kıvrıldı. "İğrençsin."

"Cumartesi gecesi öyle düşünmemiştim," dedim omuz silkerek.

Kendi bardağı lavaboya düştü ve hışımla yanımdan geçip gitti. Gitmesine izin vermeliydim, ona dokunabileceğim başka bir şanstın kaçmalıyım. Onu uzaklaştırarak bir zafer daha kazandığımı bilerek yatağa gitmeliydim. Bunun yerine, onu geri tutmak için bileğini tuttum.

Döndü ve bileğini kolayca saran elime baktı. "Ne?"

Ne soruyorsun? Bu iyi bir soruydu. Ne istiyordum ki? Sanki onu orada tutmak için bana bir cevap verecekmiş gibi mutfağa baktım.

benimle birlikte. Gözlerim en uzaktaki çekmeceye takıldı ve bir ampul yandı. "Bunu sana odana kapanmadığın bir zamanda vermem gerekiyor."

Bırakarak yanından geçtim ve kolum göğsüne değdiğinde soluğunu tutmasını görmezden geldim. Çekmeceden üzerinde elma olan beyaz kutuyu aldım ve tezgâhın üzerine koydum.

"Telefona ihtiyacım yok."

Çenemi sıktım. Ona telefon almak istememiştim ama Pazar günü mağazanın önünden geçiyordum ve belki de ne kadar kaba davrandığım için kendimi kötü hissedip ona bir tane almıştım. Ancak kapısını çaldığımda beni görmezden gelerek planlarımı ve özrümü geri çevirmişti, yine kızgınlığımı gerekçe göstererek. Tıpkı şimdi yaptığı gibi.

"Evet, öyle," diye homurdandım. "İş için sana ulaşabilmem gerekiyor."

Bir kahkaha attı. "Hayır, teşekkürler. Bana ulaşmana ve emir vermene senden daha fazla ihtiyacım yok. Aslında..." Sinirli bir şekilde nefesini içine çekti ve ben de onun küstahça karşılık vermesine hazırlandım. Onun yerine omuzları çöktü ve sesi kısıldı. "Benim burada kalmam yanlış bir karar. Belli ki anlaşıyoruz ve bu sadece zaman kaybı." Cevap vermemi beklemedi, tekrar yanımdan geçip gitmeye çalıştı.

Bileğini tekrar kavradım ve o an için en mantıksız şey olan homurdanarak onu geri çektim. "Paranı istiyorsan kalacaksın. Seni ben satın aldım."

"Sen benim koruyucum değilsin." Sessiz sesi kaybolmuştu ve gözleri ateşle yanıyordu.

"Hayır, ben seni boktan geleceğinden kurtaran adamım. Bu konuda nankörlük ediyorsun."

"Kurtarılmayı ben istemedim," diye bağırdı.

Zonklayan kafatasıma çarptı ve yangına benzin dökmüş gibi oldu. Öfkem kabardı ama bağırarak karşılık vermedim. Hayır, onu tezgâha doğru geri ittim ve cüssemle gözünü korkutmak için köşeye sıkıştırdım. "Hayır mı?" diye sordum. "Yırtıcı bir hayvanın gelip seni almasına izin vermemi mi istiyorsun? Aletini içine sokarken ve gözyaşlarına gülerken yatağa sabitlenmeyi mi istedin?" Yaklaştım ve sesimi alçalttım. "Sonra, sahip olduğun her deliği aldığı için nihayet bittiğini düşündüğünde, seni uyuşturdu. Bir karavanda bir karyolada uyanıyorsun, böylece her erkek yirmi dolar verip sikini istediği yere sokabiliyor."

"Dur," diye fısıldadı, iri gözleri loş ışıktaki gümüş gibi .

Ama işim bitmemişti. Kendimi ona doğru bastırmak için son adımı attım, yumuşak vücudunun sert kenarlarımı kabul ettiğini hissettiğimde inlememi zar zor tuttum. Elimin saçlarını geriye itmek için hareket edişini izledi. "Ya da belki beni görünce fikrini değiştirdin. Belki de gördüklerin hoşuna gitti ve seni çırılçıplak soyup daracık, bakir amcığınla sevişeceğimi umdun."

Eğildim, burnumu yanağına sürterek tenine sinen limon ve vanilya kokusunu içime çektim ve kulağına fısıldadım. "Gerçek şu ki Prenses, daha yumuşak olmayacağım. Ne sunarsan kabul edeceğim ve serbest bıraktığın her çılgılığı seveceğim. Tek fark, bundan hoşlanmanı ve daha fazlası için yalvarmanı sağlayacağım."

Konuşmamı bitirdiğimde sikim sertleşmişti ve vücudum boşalana kadar ona sürtünmemi istiyordu.

"Sen kahraman kompleksi olan kibirli bir hıyarsın."

Sert görünmeye çalışıyordu ama nefes nefese söylediği sözler bunu mahvetti ve tenini okşadığımda geri çekilmediği gerçeğini gizleyemedi. Ellerimi tezgâhın üzerinde kenetleyerek kontrol için savaştım. Alkol ve onun yakınlığı beni ısıttı ve sertleştirdi. Neyse ki beynimin mantıklı bir kısmı hâlâ bana geri çekilmemi söylüyordu - beynimin bir kısmı bana onun tamamen haksız olmadığını söylüyordu.

Küçük mantık kırıntısını dinledim ve geri adım attım, geceyi kontrolümden çıkmadan önce bitirdim.

"Telefonu al," diye emrederek uzaklaştım. Merdivenlerden yukarı çıkmadan önce durdum. "Ve gitmiyorsun. Pisliğin teki olabilirim ama en azından burada güvendesin. O yüzden sineye çek ve beni peşinden koşturma."

Yatak odama ulaştığımda, yatağıma giderken üzerimdekileri çıkardım ve yorganın üzerine yığıldım.

"Tanrım," diye inledim, bir elimi yüzümde gezdirdim. Bu gece sıçıp batırmıştım. Tekrar ve tekrar. Daha da kötüsü, Alexandra'ya bastırduğım için aletim vücudumdan dimdik kalkmış, tamamen dikleşmişti. O kadar yumuşaktı ki, kıvrımları ve teni. Bana sürtünmesinin, dilimi emmesinin ne kadar iyi hissettirdiğini hatırladığımda boyum sarsıldı. Onun iniltilerini hatırladım.

Mutfakta uzaklaşmamı sağlayan güç, kapalı kapılar ardında yıkıldı. Bu gece pes edecektim ve yarın tekrar güçlü olacaktım, aramıza daha fazla mesafe koyacaktım.

Sikimi kavradım ve usulca okşadım. Gözlerim kapandı ve onun yumuşak iniltilerinin anısına daldım.

ALEXANDRA

Revolutionary Road'un bitiş jeneriği ekranda kayıyordu. Erik benim izlemem için Amazon'dan film satın almaya başlamıştı. Bu ona kızmayı zorlaştırıyordu. Tam bir pislikti ve bu kurtarıcı niteliklere sahipti.

Beni çoğu gece apartmanda yalnız bırakması bu sıkıntının büyümesine neden oluyordu. Televizyonu kapattım ve şehrin parlayan ışıklarına baktım.

Belki de beş bini alıp gitmeliyim. Çok paraydı. Otobüs terminalinin yanında bir daire tutabilirdim. İşe yarayabilirdi.

Ama zar zor.

Yine de mücadele edecektim ve hayatta sürekli mücadele etmekten biraz daha fazlasını istiyordum. On bin dolarla daha fazlasını başarabilirdim. Üniversite diplomam ve garantili bir işim olsaydı yepyeni seviyelere ulaşabilirdim.

Böyle olmayacak, diye kendime hatırlattım.

Ama şehrin ışıkları beni çağırıyordu ve bu boş daire beni yıpratıyordu. Temiz havaya, uğruna çalıştığım özgürlüğe ihtiyacım vardı. Sehpanın üzerindeki telefona bakarken, yürüyüşe çıktığımı haber vermek için Erik'e mesaj atmayı düşündüm ama neden zahmet edeyim ki. Birçok randevusundan birine gitmişti ve o gittiğimi bile anlamadan geri dönecektim. Sadece birkaç blok yürür ve hemen geri dönerdim. Belki dışarıdayken bir şeyler atıştırırdım. Sadece yiyecek bir şeyler alsam çok kızmazdı.

Kararımı verdim, Erik'in para koyduğu kutudan ceketimi ve birkaç dolar aldım. Kullanmamaya çalıştım, ama o bunun

yiyecek ve diğer temel ihtiyaçlar. Orada en fazla elli dolar vardı ve aldığım her şeyi ilk maaş çekimle yerine koyabilirdim.

Soğuk hava yüzümü yıkadı ve anında kendimi daha iyi hissettim. Beni apartmanda tutan ağırlıklar kalktı. Belirli bir yöne doğru yavaşça yürüdüm, sadece geçen arabaların sesinin ve yalnız olmamanın tadını çıkardım. Aklımın Leah'ya kayması sadece bir blok sürdü. Onu istediğimden daha fazla düşündüm. Nasıl olduğunu, güvende olup olmadığını merak ettim. Onun yalnız olduğu ve Oscar tarafından istismar edildiği fikri midemi bulandırıyor.

On bin doları aldıktan sonra her şeyi geride bırakmayı planlamıştım ama kendimi kandırıyormuşum. Kendimi kız kardeşimden asla tamamen koparamayacaktım.

İşler her zaman bu kadar kötü değildi. İrlanda'da hayat harikaydı aslında. Annemin yanına taşındığımızda bile hâlâ birlikteydik. İlk taşındığımızda, ortak odamızda yere oturmuş ve bir kan anlaşması yapmıştık. Dünyaya karşı biz.

Benden büyük çocuklar bana çıkma teklif ettiğinde, makyajımı yapar ve giyinmeme yardım ederdi. Ayrıca ben hayır dedikten sonra beni öpmeye çalışan sevgilimin boğazına yumruk atmıştı. Sonra annem gerçekten kötüleşti, daha az çalışıyor, daha çok uyuşturucu alıyordu. Sonra Leah, Oscar'la tanıştı ve her şey o andan itibaren değişti, güzel anılar bir hiç haline geldi. Ama onu tamamen terk etmemi engelleyecek kadar iyi anılar vardı.

Bir otobüs insanları almak için durduğu sırada yaya geçidinde durdum. Acele bir karar vererek nereye gittiğini kontrol ettim ve bindim. Gideceğim yere yaklaştığımız her durakta bacağım daha çok zıpladı. Gidebileceğimiz kadar yaklaştığımızda indim. Ceketimin fermuarını yukarı çekerek sağa sola bakındım. Şehrin bu bölgesi tanıdıkta ama az önce terk ettiğim gösterişli şehir merkezinden çok daha tehlikeliydi. Binalar kaybolmuş, yerlerini karavanlar almıştı.

Karavan parkımızın tabelası göründü, bir sokak lambası onu sadece yarı aydınlatıyordu. Gölgelemin arasında dururken geri dönmeyi düşündüm. Erik nerede olduğumu öğrenirse çok kızardı ama onun iyi olduğunu bilmem gerekiyordu. Derin bir nefes aldım ve köşeyi dönerek Leah'nın karavanına doğru ilerledim. Sadece kısa bir süre geçmiş olmasına rağmen karavanın artık evim gibi hissettirmemesi ne tuhaftı.

Başımı eğdim ve varlığımı edecek birkaç ışıktan kaçındım. Gerçekten bir planım yoktu.

Orada. Hayatta olduğunu ve Oscar'ın delirip ona zarar vermediğini doğrulamak için kazana bakmaktan başka bir şey yapacağımı düşünmemiştim.

Ama son dönüşü yaptığımda karavan tamamen karanlıktı. Varlığımı duyurmak için fazladan gürültü yapmaktan kaçınarak usulca yürüdüm. Çok geç değildi ama içeride uyuyor olabilirlerdi. Kirli pencerelerden elimden geldiğince içeriye baktım, her şey karanlıktı ve koltuklarda sızmış kimse yoktu. Sırtımı karavana yaslayarak dudaklarımı dişlerimin arasında yuvarladım ve ne yapacağımı düşündüm. Rüzgâr esti ve soğuk ellerimi ceplerime soktum, bir tanesi büyük dikdörtgen telefona takıldı.

En azından numaramı bırakabilirdim. Belki de yaptığı hatanın farkına varmış ve bana ulaşmak istemişti ama beni nerede bulacağını bilmiyordu. Hayatını mahvetmesine ortak olmak istemezdim ama yardıma ihtiyacı olursa yanında olmak isterdim. Sessiz kalarak eski anahtarımı çıkardım ve içeri girdim. Sehpanın üzerindeki kül tablalarını, iğneleri ve çakmakları görünce yüzüm buruştu.

Bu bir hata. Bilinçaltım bana geri dönmemi, Erik'in beni suçladığı kadar saf olduğumu haykırıyordu ama denemek zorundaydım. Umut etmekten zarar gelmezdi. Hızla hareket ederek bir kâğıt ve kalem buldum, numaramı yazdım ve Leah'nın makyaj çantasına koymak için banyo odasına koştum. Oscar asla orada olmayacaktı ama Leah'nın bunu göreceğinden emindim.

Ne olduğunu fark edeceğini umarak çekmeceyi açık bıraktım ve oradan çıktım. Sokaklara çıkana kadar gölgelere tutundum ve sonra koştum. İlk otobüs durağını bile geçip bir sonrakine yöneldim, o kabusla arama olabildiğince mesafe koymam gerekiyordu.

Durağa vardığımda otobüs yanaşmak üzereydi ve ben de bindim. Nefes almak için yola çıktım, acaba şimdiye kadarki en büyük hatayı mı yaptım diye düşündüm.

Ertesi gün yeni telefonum masamda Lau- ra'nının yanında titreyince ŞAŞIRDIM.

"alışamadın mı?" Laura tepkime gülerek sordu.

"Pek sayılmaz."

Üç gün olmuştu ve neredeyse hiçbir şey yapmamıştım. Jared dün müzik eklememe yardım etti. Nasıl açacağımı bile bilmediğimi söylediğinde bana hayretle baktı.

"Bir teknoloji şirketinde çalışacak ve iPhone kullanmayı bilmeyen birini bulmayı Erik'e bırakın."

Güldüm. "Hey, en azından bilgisayar kullanmayı biliyorum."

Telefon, bildirimi hâlâ kontrol etmediğimi hatırlatan bir sesle tekrar titredi. Kaydırarak açtım ve mesajı okuduğumda onu avucumun içinde ezebileceğimi düşündüm.

Bana bir kahve getir.

Hayır, lütfen. Rica etmek yok. Sadece bir kahve kızı olacağım kesinmiş gibi bir emir. O lanet şeyi çöpe atmayı ya da evsiz birine vermeyi ciddi ciddi düşündüm.

Ama onu bırakamazdım çünkü Leah ararsa diye ona ihtiyacım vardı.

Henüz ondan haber almamıştım ama bunun sadece bir zaman meselesi olduğunu düşündüm. Annem öldüğünde on sekiz yaşında olan Leah bana sahip çıkmıştı ama bize gerçekten bakan ben olmuştum.

Erik'e karavana geri döndüğümü söylemeyi düşündüm ama az önce gönderdiği mesaj gibi mesajlar beni ihtiyacım olanın ötesinde bir şey paylaşmaktan alıkoydu. Master'ın kahvesini almak için yemek odasına gitmeden önce komutların listesini görmek beni rahatsız ettiği için mesajı sildim. Makineden damlayan siyah sıvıyı izliyordum ki derin bir ses Erik'in kahvesine göz damlası koyup koymama konusundaki iç tartışmamı böldü.

"Hey, yeni kız."

Merhaba demek için döndüm ve kelimeler dilimde donup kaldı. Kutsal ateş. Masanın diğer tarafında duran ve bana tembelce gülümseyen adam seksiydi. Abercrombie ve Fitch modeli gibi seksiydi.

"Merhaba." Çok düzgün, Alexandra.

"Ben Wyatt." Elini masanın diğer tarafına uzattı ve ben de elini sıkmak için bir adım öne çıktım. Şaşırtıcı bir şekilde, dokunduğumuzda bir heyecan sarsıntısı hissetmedim. Erik'le yaptığım gibi değil, bu biraz rahatsız ediciydi çünkü bu adam beni bir şenlik ateşine çevirmeliydi. O

yanları kısa, tepesi daha uzun, kirli sarı saçları ve güneşli bir günde gökyüzü gibi gözleri vardı. Belli ki hafif gülümsemesini mükemmelleştirmişti, gözleri kolaylıkla parıltıyor ve sinsî bir şeylerin ipucunu veriyordu.

Yine de, sıcaklık yerine, sadece olağanüstü çekici bir adam için takdir hissettim ve bana gülümsemesini hedeflediği için küçük bir heyecan duydum. Hangi kız kendisine benzeyen bir erkeğin ilgisini çekebileceğini hissetmekten hoşlanmaz ki?

Bir kaşını kaldırdı ve çok uzun süre sessiz kaldığını fark ettim. Saçmalık.

"Ben Alexandra. Ama insanlar bana kısaca Alex diyor." "Alex."

Adımı dilinin ucuyla duyunca bir kıvılcım çaktı, sırtı hâlâ yerindeydi. Belki de onu çok erken reddetmişim.

"Peki, burada ne yapıyorsun Wyatt?"

"İki yıldır burada staj yapıyorum. İlkbaharda mezun olacağım ve ardından maaşlı bir pozisyona geçeceğim."

"Kulağa heyecan verici geliyor."

"Evet ve hayır. Biraz korkutucu. Şimdi bir hata, sadece öğrenmiş oluyorum. Daha sonra bir hata yaparsam, o zaman olaya farklı bakma eğiliminde olurlar."

"Baskıya dayanamıyor musun?"

"Düşündüğünden daha fazlasıyla başa çıkabilirim," dedi, gözleri aşağıya ve tekrar vücuduma kaydı.

Yanaklarım ısındı ve gözlerimi kaçırdım. Boğazımı temizleyerek konuyu onun anlamından uzaklaştırdım. "Peki, ne iş yapıyorsun?"

"Ben daha çok alt kattaki analitik bölümündeyim. Peki ya siz?"

Arkamdaki kahve makinesini işaret ettim. "Şu anda, ben er- rand kızıyım."

Yüzünü buruşturdu. "Burada, CEO katında senin için biraz daha zor olmalılar. Neredeyse hiç ayak işi yapmak zorunda kalmadık. Ama dağıttıklarında da dönüşümlü olarak kimin görev alacağını belirliyorduk."

"Biz mi?"

Dönüp masaya yaslandı, yüzü bana dönüktü. Kollarını kavuşturduğunda gömleği kaslarını geriye çekiyordu. İri değildi ama kesinlikle cılız da değildi.

"Evet. Aşağıdaki katta üç kişiye. Daha önce bir stajyerin bu kata yerleştirildiğini gördüğümü sanmıyorum."

"Huh."

Neyse ki benim anlamlı yanıtımı duymazdan geldi. "Bir ara bir şeyler içmeliyiz."

"Kız on dokuz yaşında," diye homurdandı Erik kapı aralığından. "İçki içemez."

Wyatt ayağa kalktı ama dikkatini Erik'e vermek için zıplamadı.

"Vay canına, hiç ," dedi bana gülümseyerek.

Arkasında, Erik patlamak üzereymiş gibi görünüyordu. "Bu katta ne yapıyorsun?"

Wyatt rahat bir gülümsemeyle döndü. "Özür dilerim, efendim. Bayan Brandt bunu size bırakmamı istedi. Ofisinize gidiyordum ki Alex'i burada gördüm ve ekibe hoş geldin demek istedim."

Erik, Wyatt'ın cebinden çıkardığı USB belleği aldı. "Artık gidebilirsin."

"Görüşürüz, Alex."

Köşede kaybolmadan önce Wyatt'a gülümsedim ve el salladım. Erik ise kızgın kaşlarını çatmış bir halde yere yapışıp kalmıştı.

"Kızlık zarını kaybetmek için yanıp , değil mi?"

Gözlerimi devirdim ve yumruklarımı sıktım. Onun yorumlarına alışmış olmalıydım ama yine de beni kızdırıyorlardı. "Bir erkekle konuşan her kız onunla seks yapmaya çalışmıyor."

"Seni sikmek istediğine eminim."

"Aferin ona." Sözlerime alaycılık karıştı.

Erik'in duruşu gevşedi ve kollarını kavuşturdu, dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Wyatt'ın aksine, Erik'in kolları malzemeye karşı açıkça gerilmişti ve muhteşem kaslarını sergiliyordu. Tam o anda vücudum bir hain gibi ısındı.

"Ne?" diye başladı. "Bekaretin için on bin kum ödeyecek kadar zengin değil miydi?"

"Pislik gibi davranmayı bırak." Yanaklarıma bulaşan allığı gizlemek için tekrar kahvesine döndüm. "Senin burada ne işin var?" Konuyu değiştirmeye çalışarak sordum.

Adım sesleri duyunca döndüm ve Ian'ın içeri girdiğini gördüm.

"Kahvemi kontrol etmeye geldim," diye cevap verdi Erik, Ian'ın varlığından . "Çok uzun sürdü."

Kupayı aldım ve bir gümbürtüyle yere bıraktım, küçümseyici bir gülümsemeyle karşıya kaydardım. "Özür dilerim, *efendim*."

"Hey, mutlu insanlar," diye selamladı Ian, gözleri gidip geliyordu.

Erik kupasını kaptı ve ayrılmadan önce Ian'a bir yanıt verdi.

"O her zaman böyle bir pislik midir?" Düşünmeden önce sordum. Kahretsin. Ian, Erik'in arkadaşıydı ve beni çalıştıran şirketin diğer yarısıydı ve ben az önce onun ortağına hıyar demiştim. Büzüldüm. "Özür dilerim."

Ian'ın başı arkaya düşüp uzun ve yüksek sesle kahkaha atarken gözlerim fal taşı gibi açıldı. Kendini kontrol altına aldığı anda, yoğun gri gözlerini bana odaklamadan önce gözyaşlarını siliyormuş gibi yaptı.

"Hiç sorun değil. Ve evet, genelde oldukça huysuzdur. Jared'le birlikte bana Noel hediyesi şakası yaptılar. Bana görücü usulü bir randevuyla boudoir fotoğrafları çekti."

Ian'ın iş ortağına hıyar demesine şaşımam gerekirdi ama burada çalışmaya başladığımdan beri onu tanıyordum ve kim olduğu konusunda özür dilemeyen ve başkalarının yanındayken kendisiyle ilgili herhangi bir şeyi nadiren kısıtlayan biri olduğunu biliyordum.

"Şaka yapıyorlardı çünkü kız çok seksiydi." Başını yana eğdi ve bana baktı. "Ama Erik senin için yumuşak bir noktaya sahip gibi görünüyor."

"Harika," diye kestirip attım.

Ian buzdolabına gitti ve hazırlanmış salatalardan birini aldı. "Hey, hayatımın en iyi sekslerinden bazıları, beni çevirmesine rağmen o tanışma randevusundan geldi. Her lanet şey hakkında benimle tartışıp durdu." Birinin ona uymamasına şaşırması gibi başını salladı. "Sadece haklı olduğumu kabul etmedi."

"Erik'le yatmayı planlamıyorum."

Ian gülümseyerek çatalını bana doğrulttu. "Güzel. Bunu aklından çıkarma. Belki yeterince söylersen bunun gerçekleşmemesi için bir şansın olabilir."

O odadan çıkarken ağzım açık bakakaldım.

Yanıliyordu.

Erik Brandt ile *asla* yatmazdım.

ALEXANDRA

"BAYAN RUSSO, Bergamo ve Brandt'a hoş geldiniz," diye selamladı Erik çarpıcı esmeri.

Aklıma Erik'in ofisine girerken beni kovan şirret sarışın geldi. O da içeri girdiğinde belalı bir patroniçe gibi görünmüştü ama Bayan Russo'nun huysuzluğuyla ilgili her şey farklıydı ve bu hoşuma gitmişti. İçeri girdi ve Erik'in elini sıkmak için uzanmadan önce Laura'yı ve beni gülümseyerek selamladı.

"Merhaba, Bay Brandt. Ve lütfen bana Carina deyin."

Gözlerini ona dikerken eli hiç durmadı. Onu izlerken, *bunun* gerçek bir patroniçe olduğunu fark ettim. Sanki iğneler üzerinde yürümüyormuş gibi yüksek topuklu ayakkabılar giyiyordu. Takım elbisesi şık ve seksiydi ama sanki kimseyi etkilemek için değil de sadece kendisi için giymişti. *Bu*, üzerinde çalışmak ve notlar almak istediğim bir iş kadınıydı. Onun gibi bir şey olma düşüncesi kalbimi hoplattı. İçeri nasıl bir otoriteyle girdiğini hayal etmek bile bana Leah'nın aldığı hiçbir uyuşturucunun ulaşamayacağı bir kafa veriyordu.

Bir kadına ilk görüşte şehvet duyduğumu fark ettiğimde yükselen kıkırdamayı yuttum.

"Tabii ki. Tüm formaliteleri bir kenara bırakabiliriz ve bana Erik diyebilirsin."

Bu benim asistanım Laura ve yeni stajyer Alexandra."

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Carina, ikimizin de elini sıkmak için bir adım öne çıkarak.

O geri adım atar atmaz başımı eğip ağzımdan salya akıp akmadığını kontrol ettim.

"Eğer beni takip etmek isterseniz, ofisimde başlayabiliriz." Erik elini uzatarak açık kapısını işaret etti.

Tam eşiği geçmek üzereyken Laura konuşmadan önce bana göz kırptı. "Yeni ofis planlarınız hakkında konuşmanın Bayan Hughes'un stajında öğrenmesi için iyi bir fırsat olacağını düşünmüyor musunuz?"

Erik döndü, omzunun üzerinden bana dik dik baktı, çenesi gergindi, sanki Laura'yı buna ben zorlamışım gibi. Gülümsememi engellemeye çalışırken büzdüğüm dudaklarım muhtemelen durumuma yardımcı olmadı.

"Benim hiç sorun olmaz," dedi Carina. Resmen bir karar vermesi için köşeye sıkıştırılmıştı.

Bir bahane bulmayı düşünmesi ihtimaline karşı, baskıyı artırmaya karar verdim ve hayır demesi için ona meydan okuyarak kaşlarımı kaldırdım.

"Elbette," dedi sıkılı çenesi sinsi bir sırıtışla gevşemeden önce. "Ama bizim için biraz su aldığından emin ol. Tabii kahve de istersen," diye Carina'ya teklifte bulundu.

"Su iyi, teşekkürler." "Su o zaman, Alexandra."

Dönüp kapıyı arkasından kapattı ve benim hüsrana hırıltımı duymadı. Laura fark etmedi. Güldü ve yazmaya devam etti. "Kazanmasına izin verme. Suları almak için koş ve beklediğinden daha hızlı dön."

"Teşekkürler, Laura."

Önerildiği gibi yaptım ve Erik'in gözleri girişime doğru daralmadan önce genişlediğinde ödüllendirildim.

"Çok hızlıydı."

"Ne diyebilirim ki, ben iyi bir çalışanım."

Carina su için teşekkür etti ve ben sol taraftaki bir sandalyeye oturduğumda bitiriyordu.

"Bergamo ve Brandt için bir sonraki proje üzerinde çalışacak olmaktan heyecan duyuyorum. Şirketinizi ilk yapılandırduğınızda babamla birlikte çalıştığınızı biliyorum."

"Wellington ve Russo'nun yardımcı olmasından mutluluk duyuyoruz."

Carina bana doğru gülümsedi. "Bir kadın stajyer aldığınızı görmek güzel. Şirketiniz hakkında biraz araştırma yaptım ve sadece erkek stajyerlerin çalıştığı erkek egemen bir ofis olduğunu gördüm."

Erik rahat bir gülümseme verdi. "Sizi temin ederim, bu tamamen kasıtsız bir hareket."

"Ben tesadüfî bir stajyerdim," diye açıkladım. "Ama en iyi kaza türü olduğumu düşünmek istiyorum."

Carina güldü. "geçen her fırsatı değerlendirmeliyiz." Göz kırptı ve Erik'e döndü. "Tamam, hadi başlayalım, olur mu?"

"Evet." Erik ayağa kalktı ve ben de bunu sessiz kalmam ve mümkün olduğunca çok bilgiyi özümsemem için bir işaret olarak aldım. "Bay Bergamo burada olamadığı için üzgünüm ama onu bilgilendireceğimden emin olabilirsiniz."

Toplantı hızla ilerledi ve çoğunda kafam karıştı ama daha sonra bakabilmek için notlar aldım. Bazen Carina bir tekniği ya da jargonu açıklamak için bir dakikasını ayırıyordu. Erik orada olduğumu kabul etmedi ama umurumda değildi. Bir sünger oldum ve olabildiğince çok bilgi emdim. Bu tür bir öğrenmeye yaklaşabilecek hiçbir You Tube videosu yoktu.

Carina toparlanmaya başladı ve tüm dikkatini bana verdiğinde şık deri çantasını omzuna henüz koymuştu ki Erik'konuştu. "Mümkün olduğunda Alex'le çalışmayı çok isterim. İş dünyasındaki başka bir kadına elimden geldiğince çok fırsat sunmaya her zaman hazırım."

Sanırım çenem yere çarptı. Erik bana sinirli bir bakış atarken çenesi gerildi. Ama karşı koymadı. Derin bir iç çekti ve etti. "Tabii ki."

İkimizin de elini sıktı. "Güzel. Çalışmalarımızı dört gözle bekliyorum, Erik."

Tam o , Jared biraz telaşlı görünerek ofisinden çıktı. "Erik, hemen bir toplantı yapmamız gerekiyor."

Erik başıyla onayladı ve Jared'birlikte Erik'in ofisinde kaybolmadan önce Laura'ya telefonlarını bekletmesini söyledi.

"Nasıl gitti?" Laura sordu.

"İnanılmaz." Rüya gibi bir iç çekişle koltuğuma çöktüm. "Carina'ya aşık olabilirim."

"Seni suçladığımı söyleyemem. O idolleştirilecek bir kadın."

"Projede benimle çalışmak istediğini söyledi. Sunacak bir şeyim olduğundan emin değilim ama öğrenmeye hazırım."

"Bahse girerim Erik buna bayılmıştır."

Güldüm. "Yüzündeki sevinci görmeliydin."

Laura başını salladı ama gülümsüyordu. "Ben öğle yemeğine . Resepsiyona göz kulak olabilir misin?"

"Tabii. Erik telefonlara bakmadığı için çok zor gerek."

"Tamam. Yakında döneceğim."

Sadece birkaç dakikadır masada oturuyordum ki bir UPS görevlisi bir paket teslim etmek için geldi. Paket için imza attıktan sonra kutuyu elime aldım ve seçeneklerimi değerlendirdim. Erik bir şeyin gelir gelmez teslim edilmesi konusunda oldukça kararlıydı ve etiketteki şirket olan HudTech'ten bir paket beklediğini biliyordum.

Daha önemli olabilecek bir paketi ellerinde tutmaktansa bir dakikadan az bir süre için konuşmalarını kesmenin daha iyi olacağına karar vererek kapıyı çalmaya gittim. Elimi kaldırdım ama tamamen kapanmadığını fark edince durdum.

"Onu Alexandrayla aynı sitede mi buldun?" "Evet. Listede on altı yaşında ve bakire olarak görünüyordu."

"Öncekiyle aynı kullanıcı adı mı?"

"Evet." Jared'in sesi iğrenmiş gibiydi.

Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki, kapıdan duyacaklarından korkuyordum.

"Onu alması ve Haven'a götürmesi için MacCabe'i kiralayın, oradan sonra onu yerleştirmek için onlar devralacak."

"Haven henüz tamamlanmadı."

"Yeterince yapıldı. Her şeyin nasıl işleyeceğine dair bir deneme olabilir." Ne halattan bahsediyorlardı? Gözlerimi sıkarak zihnimden geçen düşünceleri düzenlemeye çalıştım. En mantıklı cevaba odaklanmaya çalıştım ama daha korkutucu olanlar her şeyi kırıp geçmeye devam etti. Yine siteye girmişti. Bir bakire için. Genç bir Bir. Belki de bu yüzden beni kabul etmedi. Belki de çok yaşlıydım.

Hayır. Başımı salladım. Erik bunu yapmazdı. Pisliğin tekiydi ama bunların hiçbiri doğru değildi. Yanlış duyuyordum. Mantıklı bir açıklaması olmalıydı. Erik'in etrafta dolaşıp genç kızları satın almasına imkan yoktu.

Kapı sarsılarak açıldı ve Jared'in eli hâlâ kapının üzerinde, orada durduğunu görünce şok içinde sendeleyerek geri çekildim. Bakışlarını benden alıp arkasındaki Erik'e çevirmeden önce tek kaşı havaya kalktı. Yapmamaya çalıştım ama elimde olmadan bakışlarını Erik'e doğru da takip ettim. Masasında oturuyordu, çenesi sıkılı ve gözleri sertti.

"Çok özür dilerim, kulak misafiri olmaya çalışmıyordum. Hiçbir şey duymadım. Dinlemiyordum bile." Saçmalamaya devam ettim, içimden kendime susmam için bağırıırken, durumu daha da kötüleştiren kısa cümleler kurdum. "Bir paketiniz var."

Jared bana döndü ve ağzının bir tarafı seğirdi. "Peki, bunu senin halletmene izin vereceğim."

Yanından geçip gitti ve beni açık kapı aralığında, gözlerim fal taşı gibi açılmış, kalbim hala çarpıyor ve beni bu karmaşaya sokan paketi tutarken bıraktı. Erik hiçbir şey söylemedi, sadece bana eliyle işaret etti ve elini uzattı. Yavaş adımlarla ilerledim ve tüm duyduklarımı düşündüm.

Ya bakireleri satın alıyorsa? Ya düşündüğüm kişi değilse? Bunu görmezden mi gelecektim? Bu konuyu nasıl açacaktım?

Yansımalarını düşünmeden ağzım benim yerime karar verdi. Hatta vücudum da buna katıldı ve sanki Bayan Tavır'mışım gibi elimi kalçama götürdüm.

"Ne? Beni yakalayamadın, bu yüzden siteye geri döndün ve başka birini mi arıyorsun?"

Eli düştü ve gözleri neredeyse siyaha döndü. "Yapma."

Biraz canı görünüyordu ama artık başlamıştım, kararlıyım ve cevaplar istiyordum. "Hayır." Kapıyı arkamdan kapattım ve masasının önünde durana kadar uzun adımlarla ilerledim. "Daireye başka bir kız getiriyorsan söyle bana. Belki de harem kurmaya çalışıyordur."

"Alexandra," diye adımı homurdandı ve eli masasının üzerinde yumruk şeklinde kıvrıldı. "Neden bahsettiğini bilmiyorsun."

"O zaman söyle bana," diye neredeyse yalvarıyordum. Bunların hiçbirinin doğru olmasını istemiyordum ama zihnim başka bir seçenek oluşturmakta zorlanıyordu. "Çünkü şu anda, kızları kendin için farklı yerlerde tutmandan biraz korkuyorum."

Erik derin bir nefes aldı ve koltuğunda arkasına yaslandı, odaya bakarken elini ağzına götürdü. Orada durup onu izledim, ne kadar sürerse sürsün hareket etmedim. Saniyeler dakikalar gibi geçiyormuş gibi gelse bile.

"Erik," diye fısıldadım. Tüm meydan okuma beni terk etmiş, geride yanıldığıma dair bir çaresizlik bırakmıştı. Koridorun sonunda bu adamla yatıyordum. Adamın üzerine oturmuş ve onu öpmüştüm. Onunla savaştım ve ona güvendim. Yanılıyor olmalıydım.

"Seks köleliğine satılan kızlar için karanlık interneti izliyorum," dedi sonunda. Kelimeler yumuşaktı ama sanki bağıırıyormuş gibi içime işledi ve beni derinden sarstı. "Ben ya da Jared onların izini bulduktan sonra bir ekip kiraliyorum ve onlar da kızı alıp götürüyorlar."

Adrenalin ve korkunun yarattığı heyecan beni güçsüz ve boş bırakarak dışarı sızdı ve masasının önündeki sandalyeye geri düştüm. "Demek bu senin yaptığın bir şey."

Başını çevirdi ve bakışlarımı karşıladı. "Bu benim yaptığım bir şey."

Zihnim beni nasıl geri getirdiğine ve diğerlerini geri getirme konusunda bana söylediklerine dair bulmacayı bir araya getirmeye çalıştı ve sorular birbiri üzerine yığıldı. "Onları her zaman evine geri getirir misin?"

Bir kahkaha attı ama gülümsemedi. "Hayır."

"O zaman neden benimle geldiniz? Neden bir ekip gelip beni almadı?"

"Sen... farklıydın." Kelimeler ondan sürüklenerek geliyordu. "Kendini satıyordun. Sen yalnız olduğun için gittim. Çünkü..." Ne söyleyeceğini bilemiyor gibi görünüyordu. "Sen sadece farklıydın."

Anlamış gibi başımı salladım ama emin değildim. "Onları bulduğunda ne yapıyorsun?"

"Onları ayarlıyorum ve gerekirse rehabilitasyona alıyorum. Çoğu, ne kadar süredir tutsak olduklarına bağlı olarak aldıkları uyuşturucuya bağımlı. Amacım onlara yeni bir başlangıç sunmak. Eğer bir aileleri varsa, onları oraya götürüyoruz ve hayatlarına devam etmeleri için onlarla birlikte çalışıyoruz."

"Haven nedir?"

"Haven birkaç yıl önce başladığım bir vakıf, ancak her zaman daha fazlasını yapmak için hedeflerim vardı. Bu kızlar için, dünyaya yeniden açılmaya hazır olana kadar ihtiyaç duydukları her şeyi tek bir yerde sağlayabilecekleri bir yer yaratmak istedim. Ancak henüz tam olarak hazır değil."

Bana bakmasını diledim. Onun yerine, masasının üzerinde sekiz rakamı çizen yüzgecine baktı. Belki gözlerine bakabilirsem daha iyi anlayabilirim diye düşündüm.

"Neden? Bunu neden yapıyorsun?"

Bu onun dikkatini çekti. Elini oynatmayı bıraktı ve kirpiklerinin altından başını kaldırıp baktı. Gözlerinin yeşili koyulaştı ve yüzüne yayılan acı beni benden aldı. Erik'i kızgın görmüştüm. Onu arkadaşlarıyla gülerken görmüştüm. Onu sinirli görmüştüm. Onu tahrik olurken görmüştüm. Ama onu hiç acı çekerken görmemiştim. Ateş gözlerimin arkasını yakarken arkama yaslandım ve sandalyeye daha da gömüldüm. Ne olduğunu bile bilmiyordum ama içindeki acıyı izlerken, kötü olacağını biliyordum.

"Kız kardeşlerim on yedi yaşındayken Florida'da tatildayken kaçırıldılar." Elim ağzıma gitti ve nefesimi tuttum. "İş yüzünden gidememiştim."

"Erik..." Bir parçam onu durdurmak istedi. Kötü olacağını biliyordum ama bu kadar kötüsüne hazır değildim.

"Onları bulmam dört ay yedi günümü aldı." Kelimeler vücudundan sökülüp atılmış gibi çıkmıştı. Tekrar yumruğa dönüşen eline baktı. "Sonunda onlara ulaştığımda Sofia başaramamıştı."

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü ve parmaklarım dudaklarımda titredi. "Erik. Çok özür dilerim. Çok, çok üzgünüm." Merak ettiğim için üzgünüm. Kaybı için üzgünüm. Acısı için üzgünüm. Her şey için üzgünüm. Nefret göğsüme ağır bir şekilde yerleşti. Neden bu konuyu açtım? Neden zorladım?

"Hanna'nın iyileşmesi yıllar aldı. Sofia onun ikiziydi ve onun ölümünü izlemişti."

Erik boğazını temizledi ve daha dik oturdu. Ben de onun hareketlerini yansıttım ve gözyaşlarımı sildim. Eğer o şu anda kendini toparlayabiliyorsa, ben de ona aynı şeyi yapabilecek kadar saygı duyabilirdim. Benim acım onun sorumluluğu değildi. Kendine ait yeterince acısı vardı.

"Alexandra." Başımı kaldırdığımda gözlerinin boş olduğunu gördüm, bir duvar kaçan acıyı engelliyordu. "Bu konunun açılmayacağını söylemeye gerek yok. Asla."

"Tabii ki."

"Ve yaptığım şey de gündeme gelmiyor. Bu yaygın bir bilgi değil ve kadınları kurtarmaya ve operasyonları yürüten insanların peşine düşmeye ilk başladığımda büyük bir sükse yaptım. Düşmanlar edindim. Kendim gitmek yerine kurtarmayı tamamlamaları için insanları işe almamın ana nedenlerinden biri de bu."

"Elbette," dedim tekrar. Başka ne diyebilirdim ki? Soru sormayı bırakmıştım. Daha fazla cevabı kaldırabileceğimden emin değildim. Parmakları sekiz çizmeye devam etti ve ben onay verdikten sonra tekrar aşağıya, harekete baktı. Kendini kapatmış gibi görünüyordu ama tekrar tekrar yutkunmasını izledim. Diğer elinin nasıl sıkılıp çözüldüğünü izledim. Zihinsel olarak neyi yeniden yaşadığını sadece hayal edebiliyordum.

Ne söylediğini ve ne söylemediğini duymuştum. Onlarla birlikte tatile çıkmadığından, onları bulmasının bu kadar uzun sürdüğünden bahsederken kendini suçluyordu. Belki de tüm bunları hataları olduğuna inandığı şeylerin kefareti olarak yapmıştır. Her ne kadar

Beni kızdırıyordu, başka bir insanın incinmesini izlemekten nefret ediyordum. Özellikle de yardım etmek için beni seçen birinin.

Sandalyemde öne doğru kayarak elimi masanın üzerinden uzattım ve onun elinin üzerine koyabildim. Eli durdu ve gözlerini kısa bir süreliğine benimkilere dikti. Hiçbir şey söylemedim, sadece rahatlaması için elimi onun elinin üzerine koydum. Avucunu benimkini tutacak şekilde yukarı çevirdiğinde ciğerlerimdeki hava boşaldı.

Orada belki bir dakika oturduk ama büyük bir değişim meydana geldi. Rahatlığımı kabul etti ve aramızda sessiz bir ateşkes oldu. Bir süre sonra elini geri çekti ve ben de aynısını yaptım.

"Bu konuda asla konuşma," dedi yine. "Sakın kimseye söyleme."

"Evet, efendim." Ona itaatimi gösterdim. İğneleyici sözler ve küçük kavgalar yok.

"Güzel." Masasında dik oturdu ve bilgisayarı yeniden hayata döndürmek için faresini hareket ettirdi. "Şimdi git bana bir kahve getir."

Kaba emrine neredeyse sinirlenecektim, görünüşe göre orta hissedenden tek kişi ben olduğum için kızgındım. Ama sonra bana doğru baktı ve ağzının bir tarafı yukarı kalktı.

Bay E'nin daha karanlık bir mizah anlayışı olduğunu fark ederek rahatladım.

ERİK

"Dışarıdayken ne yaptığın hakkında konuşmamam gerektiğini BİLİYORUM ama evdeyken sana sorular sorabilir miyim?"

Omzumun üzerinden adanın diğer tarafında oturan Alexandra'ya baktım. Dirseklerini mermer tezgâha dayayarak öne doğru eğilmiş, tişörtünün açılmasına ve neredeyse tüm göğüs dekoltesinin ortaya çıkmasına neden olmuştu.

Onun apartmanıma evim dediğini duyunca göğsümün nasıl ağrıdığını görmezden gelerek kendimi lavaboya dönmeye zorladım. Burayı daha önce hiç kimseyle paylaşmamıştım ve onu burada uzun süre tutmayı planlamıyordum. Ama kafama silah dayasalar, onun etrafında olmasının o kadar da kötü olmadığını tahmin ettiğimi itiraf edebilirdim.

"Cevap . Yine de cevap vermeyebilirim." Yumuşak bir şekilde güldü. "Yeterince adil."

Ek iş olarak ne yaptığımı itiraf edeli bir hafta olmuştu.

-Ona kız kardeşlerimden bahsettiğimden beri. Söze dökülmemiş bir ateşkes oluşmuştu. Onunla geçirdiğim zaman konusunda hâlâ muhafazakârdım ama kendi çekiciliğim için onu cezalandırmayı bırakmıştım. Ona kahve ısmarlamayı bırakmadım ama ona daha anlamlı görevler verdim. Hatta Carina'nın projesiyle ilgili e-postaları ona da göndermeye özen gösterdim. Çünkü ben yapmazsam Carina yapıyordu.

Alexandra'nın etrafında daha samimi zaman geçirme konusunda kendimi daha iyi hissetmek için, hala açıkça çıkıyordum. Geçen hafta eve daha önce geldiğimden daha fazla gece geldim, ama diğer akşamlar Laura'yı eve bıraktım ve onlarla aynı saatte ayrıldım, randevumla dışarıda buluşup bir öpücük verdim.

Alexandra'yı yanımda tutmanın ama onu arzulama şeklime teslim olmamanın anahtarı mesafeydi. Bir kadından diğerine nasıl atladığımı göstermek onu mesafesini korumaya zorluyordu. Onu ya da başka kadınları nasıl kurtardığıma dair masallar anlatırken bana bakmamasını sağlıyordu. Tanrı biliyor ya, uzak duracak kadar güçlü değildim. Ne zaman bana yaklaştırmaya çalışsa, teslim oluyordum. Boyun eğdim ve ona dokundum, ona gerçekten ne yapmak istediğimi bir şekilde söyledim.

Mesafe anahtardı, zayıf, azgın bir orospu çocuğu olduğum için onu kendininkini tutmaya zorlasam bile.

"Kızı aldın mı?"

Cevap vermemeyi düşündüm ama bu sadece inatçılık olurdu ve bunu aşmıştık. Onun bilmesinin verdiği bir rahatlık vardı. Yakınımdaki herkes, beş kişi de ne yaptığımı biliyordu. Bilmesi, onun öğrenmesi stresini ortadan kaldırıyor. Ve bir şekilde kız kardeşime olanları itiraf etmek, bunu yüksek sesle söylediğimde genellikle olduğu kadar acıtmamıştı. Yumuşak avucunu benimkinin üzerine koyduğunda, küçük bir dokunuşla gücünü ve rahatlığını paylaştığında daha da az acımişti.

"Evet," diye basitçe cevap verdim. "O nasıldı?"

"İyi idi... harika değildi." Ona yeterince erken ulaşamamıştık. Satıldıktan iki gün sonra onu bulmuştuk.

"Haven'da mı?"

"Hayır. Onu arayan bir ailesi vardı. İyi bir aile."

"Bu çok iyi."

"Evet. Pek çok kişinin sırtını bir şey yok."

Şarap kadehine bakarken "Bilmiyor muyum?" diye mırıldandı.

Omuzları çöktü ve elindeki kadehle daireler çizerek koyu renkli sıvıyı etrafında ve kenarlarında döndürdü. Bir yanım kollarımı ona dolamak, bana verdiği rahatlığın bir kısmını sunmak istiyordu.

Ayaklarım hareket etmeye başlamadan önce bu düşünceden sıyrıldım. *Mesafe*.

Eğer ona gitseydim ve o da bana izin verseydi, pes ederdim.

"Bitirdin mi?" Önündeki yarısı yenmiş pizza dilimini işaret ederek sordum.

Gülümsemeden önce ona baktı. "Sadece birkaç ısırık daha. Pizzada mantar seveceğimi kim bilebilirdi? Başka zaman yediğimde çok iğrenç oluyorlardı."

"Onları daha da iyi yapan peynir ve sosis. Yepyeni bir lezzet karışımı. Ananas eklememe izin vermediğin için hâlâ üzgünüm."

"Meyvelerin pişirilmemesi gerekir."

"Peki ya turta?"

"Ben hiç yemedim. En azından meyveli turta yemedim. Çikolatalı turta için ölünür."

Hiç denemediği şeyleri keşfetmenin beni neden hâlâ şaşırttığını bilmiyordum ama yeni şeyler deneyimlemesine yardımcı olmak için birlikte zaman geçirmiştım. Onun bunlardan keyif almasını izlemek beni daha da memnun ediyordu.

"Anneme bir tane yaptıracağım. En iyi elmalı turtaları o yapar."

"Denemeye hazırım. Kahretsin, pizzadaki mantarından şüphe ettim ve

Şimdi bana bak."

Dilimi ağzına götürdü ve ısırды, zevkle mırıldanırken gözleri kayarak kapandı. Alexandra yemek yerken her zaman çok mutlu olurdu ve onun daha önce yapamadığı şeylerden zevk almasını izlemek hoşuma gidiyordu. Son iki hafta içinde herhalde beş kez pizza yemişizdir çünkü çok sevdiğini söylüyordu ama ara sıra Dollar Store'da satılan ucuz şeylerden başka bir şeye parası yetmiyordu.

Pizza istediğinde onu asla geri çevirmedi, bu spor salonunda biraz daha fazla çalışmam gerektiği anlamına gelse bile.

Onunla ilk tanıştığında çok zayıftı ve birkaç hafta sonra biraz kilo almıştı. Yanakları daha az çukurdu, cildi daha renkliydi. Göğüsleri daha dolgundu. Poposu ve kalçaları daha kalındı. Daha fazla kilo ona iyi geliyordu, bakışlarımın gereğinden uzun süre kalmasına neden olsa bile.

Son bir ısırık aldı ve tabağı itti. "Daha fazla yiyemem. Al şunu."

Güldüm ve kutuyu aldım.

"Hey, film izlemek ister misin? Televizyonumuz olmadığı için her şeyden geri kaldım."

Kafamda uyarı zilleri çaldı. *Aptal olma. Yatağına git ve mesafenı koru. Tanrı aşkına, uzaklaş.*

Kristal gözlerle bana baktı, geniş ve umutluydu. "Elbette."

Boku yemişsin.

Ama gülümsemesi olumsuz sesi susturdu. O kadar pozitif ki her şey başını döndürüyordu. Onun yaşadıklarını yaşayan hiç kimse bu kadar mutlu olmamalıydı ama o mutluydu. Bu takdire şayandı ve onu çok ileriye götürecek. Ben olmasam da ilerleyebilirdi ama başarısını kolaylaştırmak hoşuma gidiyordu.

Mutfığı temizlediğimde ve her şeyi attığımda, *Blocker*'hazırdı. Battaniyeyi ters çevirdi ve yanındaki kanepeyi okşadı, tüm masumiyetiyle. Gözlerinin ardında ne bir baştan çıkarma parıltısı ne de bir art niyet vardı. Beni sahte bir güven duygusuna sürüklemişti sanki tüm zorlamalarım onun kahramanlık düşüncelerini yok etmişti ve artık beni çekici bulmuyordu.

Bu yalan bütün film boyunca beni idare etti. O kadar çok güldü ki gözlerinden akan yaşları silerken ellerimi kendime saklamama yardımcı oldu. Yalan, kendi merakımı dile getirecek kadar güvende hissetmemi sağladı.

"Size bir soru sorabilir miyim?"

Başını kanepeye yasladı ve tek kaşını kaldırarak bana baktı. "Cevap verebilirsin. Yine de cevap vermeyebilirim," diye aynı sözlerimi bana tekrarladı.

"Nasıl on dokuz yaşındasın ve hâlâ bakırsın?"

"Sanki kırk yaşındayım da," diye alay etti.

"Biliyorum, ama bu çağda pek sık rastlanan bir şey değil."

"Bilmiyorum. Bulduğum yerde gerçekten harika biri yoktu. Kendimi yeterince güvende hissettiğim kimse yoktu." Bana doğru dönmeden önce omuz silkti. "Ayrıca kız kardeşim de bana pek cazip gelmedi."

"Hiç erkek arkadaşın oldu mu?" "Hayır."

"Öpüştünüz mü?" Soru ağzımdan kaçtı, planladığımdan daha alçak sesle ve daha samimi bir şekilde.

Yavaş bir gülümseme dudaklarını büktü. "Şey, evet. Seni öptüm." "Tek öpücüğün ben miydim?" Şaşırmış bir halde sordum.

Tekrar yukarı bakmadan önce gözleri biraz düştü, yanakları . "Diğer ilk deneyimlerin yanı sıra."

Kalçaları kucağımda hızlı hareket ederken çıkardığı yumuşak inilti zihnimde canlandı ve anında sikimi canlandırdı.

"Aslında," diye söze başladı, "ilk orgazmımı senin yaşadığını sanmıyorum. Bunu sana karşı kendim yaptım sayılır ve ben-

aynı şeyi bir yastığa karşı yaptı. Belki de o kadar harika değilsindir."

Onu rahat bırakmam ve tarafsız kalmam konusunda beni uyaran hiçbir iç ses, erkeklik gururumun başını kaldırmasını engelleyemezdi. Gözlerimi kısarak yüzümü ona çevirdim ve bir kolumu kanepenin arkasına yaslayarak onu sıkıştırdım. "O kadar iyi değil mi?" Hırladım.

Kendini tutmaya çalıştığı gülümsemesi, hafifçe kızaran yüzü boynundan aşağı yayılan pembe bir kırmızıya dönüşürken bile serbest kaldı. "Hayır. Hâlâ birinin bana ilk gerçek orgazmımı yaşatmasını bekliyorum."

Kükreyen bir ses kulaklarımı doldurdu, sanki bir dalga tüm sağduyuyu silip süpürüyordu. Onun yerine ben göğsümü döverek, onu ben zorladığım için kasıklarına doğru geldiğini kabul etmesini talep ediyordum. Daha yakına eğildim. "Sana ilk orgazmını *ben yaşattım*."

Omuzlarını rahatça silkti ama nabzının boynunda attığını gördüm. Dilinin dudaklarını kaplamak için nasıl kaydığını izledim. "Moralini bozmak istemem ama bütün işi ben yaptım. Sen sadece orada oturdun. Bir yastık gibi."

"Öyleydim."

"Değildi."

"Öyleydi."

"Değildi."

"Öyleydi," diye , sabrımın sonuna gelmiştim.

Kıkırdadı. "Vardı-"

Dudaklarım onunkilere çarparak çocukça tartışmayı durdurdu. Küçük bir parçam tüm bunların ne kadar aptalca olduğunu biliyordu. Onu kendimden uzaklaştırmıştım, kararlar almıştım, istemediğim randevulara gitmiştim, hepsi onun uzak durmasını sağlamak içindi. Ve işte buradaydık, öpüşüyorduk çünkü mağara adamı olduğumu göstermem .

Aptalın tekiydim.

Ama onun yumuşak dudakları benimkilerin altındayken pek umursamadım. Göğüslerini göğsüme bastırıp inlediğinde tüm çabalarımı ne kadar berbat ettiğimi umursamadım. Dilinin dudaklarıma dokunmak için geçici olarak dışarı çıkmasını umursamadım.

Açtım ve şarabının zengin erik aroması ağzımda patladı. Dilimi onunkine sürttüm ve her santimini keşfettim, her parçasının tadına baktım. Elimi saçlarına gömdüm ve onu kontrol ettim, daha iyi erişim sağlamak için onu istediğim yere hareket ettirdim.

Onu sırt üstü kanepeye yatırdığımda omuzlarımı kavradı ve beni bacaklarının arasına sığdırmak için bacaklarını açtı. Düşünüyorum da

Onu boşaltmaktan başka bir şey yapmadan, elim göğsünden geçip vücudunun aşağısına kayd. Elimi giydiği ince pijama pantolonundan kurtaracak kadar kaldırdım.

"Burada sana dokunan oldu mu?" Parmaklarım nemli külotunun üzerinde hafifçe gezinirken sordum.

"Hayır," diye itiraf etti nefes nefese.

Kumaşı kenara çekip onu ortaya çıkarırken gözlerini izledim. Kalçalarımın üzerinde geriye yaslanıp amına bakmak için pantolonunu aşağı çekmemek için mücadele ettim. Bunun yerine, parmaklarım pürüzsüz ıslak tenle karşılaştığında inleyerek yolumu hissettim.

"Sen tıraş ol." Bir omzunu kaldırıp başka tarafa baktı ama çenesinden tutup bana bakmasını sağladım. "Utanmana gerek yok. Bu çok seksi. Her yerine dokunmak istiyorum."

Ne demek istediğimi kanıtlamak için elimi düzleştirdim ve pürüzsüz tenini okşayarak onu kavradım. Nefesi bir elektrik şoku gibi omurgamdan taşaklarıma kadar indi.

"Otel için yaptım ve o zamandan beri devam ediyorum." "Hoşuma gitti," diye homurdandım boynuna karşı.

Orta parmağımı kullanarak amının dudakları arasına daldırdım ve sert tomurcuğuna dokunana kadar yukarı sürükledim, nemi etrafında dolaştırdım. Sırtını dikleştirdi ve inledi. Girişine geri dönerek, bir parmağımı yavaşça içeri sokmadan önce daha fazla nem topladım. Aman Tanrım, çok dardı. Sikimi bir mengene gibi sıkıyordu.

Başparmağımı klitorisine götürerek içeri ve dışarı ittim. Gözleri sıkıca kapanmadan önce genişledi. Ağzı bir iniltiyle açıldığında, dudaklarından çıkan her zevk sesini yiyerek ona yapıştım.

Tekrar tekrar, tek bir parmağımla içine girdim, suları elimden akana kadar yumrusunun etrafında döndüm.

"Dinle," dedim. Sertçe içeri ittim ve parmağımı hareket ettirdim, ıslak sesler kulaklarımıza ulaştı.

Ellerini yüzünü kapatmak için hareket ettirdi ama ben onları geri çektim.

"Saklanma. Seni duyabileceğim kadar ıslak olmana bayılıyorum. Her şeyi duymak istiyorum, bu yüzden sonunda boşalmana izin verdiğimde çığlık attığından emin ol."

Göğsü kabardı ve gözlerimi tişörtünün üzerinde göğüslerine çekti. "Bunları gören oldu mu?" Parmağımı yavaşça içeri ve dışarı hareket ettirerek sordum. Başını salladı ve o mağara adamı hissi-

ilk olmamı talep ederek kükreyerek geri geldi. İlk olabileceğim bir şey daha. Sadece bir tane daha. "Göster bana."

Titreyen elleriyle gömleğinin üst kısmını kavradı ve iki güzel tümsek serbest kalana kadar aşağı doğru çekti, açık pembe meme uçları sert tomurcuklar halinde sıkıca çekildi. Eğilip onları ağızma almak istedim ama sadece izlemekle yetindim.

"Çok güzel," diye inledim. "Onları tatmak, ısırmak, benim olarak işaretlemek istiyorum. Ama bunu önce başkasına saklayacağım."

Tartışmak için ağızını açtı ve dudaklarımı dudaklarına bastırarak onu durdurdum, parmaklarımı gerçekten üzerinde gezdirdim. İnlemeleri inlemeye dönüştü. Göbeği sıkıca sıkıldı ve pürüzsüz amcığından bir ıslaklık aktı.

"Erik. Evet."

Adımı inlediğini duyunca tüylerim diken diken oldu. Sikimi ne kadar sıkacağını hayal ettiğimde neredeyse pantolonumun içine boşalıyordum.

Göbeğinin kasılması nihayet durduğunda parmağımı ondan çektim ve dudaklarıma götürerek emebildiğim kadarını emdim. Tatlı, keskin ve lezzetliydi. Bunu yapmamalıydım çünkü bu onu daha da cazip hale getiriyordu. Onu elimden tatmak, doğrudan kaynağından tatmak için can atmama neden oldu.

"Mmm," diye inledim. "Tadın çok güzel. Pantolonunu indirip her damlasını almak için dilimi içine sokmak istiyorum ama o ilk öpücüğü başkasına bırakacağım."

Gözleri yumuşadı. "Ya başka kimseyi istemiyorsam?"

Vücudum kaskatı kesildi ve bir kenara ittiğim ses sonunda serbest kaldı ve *ben sana söylemiştim* diye bağırdı. Gözlerimin önüne boş bir duvarın inmesine izin verdim ve dizlerimin üzerine çöktüm, göğüslerini örtmek için üstünü kaydırmak için bir dakika ayırdım. "Yapma Alexandra. Sana bunu romantikleştirme demiştim."

Gözleri benimkiler arasında gidip geldi ve dudaklarının kenarları aşağı indi. "Az önce elin pantolonumun içindeydi. Orgazmımı parmaklarından yaladın. Ben... Ben anlamıyorum."

Tabii ki yapmadı. Çünkü saftı ve ona aksini ne kadar gösterirsem göstereyim, onu kurtaracak ve incitmeyecek bir adamdan başka bir şey olduğumu hayal edemeyecek kadar olumluydu.

Koltuğun diğer tarafına doğru geri çekildim ve hissetmediğim soğuk bir soğukluk yansıtarak her türlü duyguyu kapattım. "Bir şeyi kanıtlamam gerekiyordu. Seni buraya getirdim ve sana dokundum diye

Biz her şeyiz. Birçok kadının gelmesini sağlıyorum. Onlar da en azından bu iyiliğe karşılık verme nezaketini gösteriyorlar."

Gözleri, bana bakmak için tekrar yukarı fırlamadan önce aletimin pantolonumu delme şekline kayd. "Bu... istediğin bu mu? Seni mi?"

"Bundan nefret etmezdim." Gözlerimi devirdim. "Ama Tanrı biliyor ya, muhtemelen bir teklif olarak döllerimi boğazına alırdın."

Çenesi sıkıştı ve yüzükoyun yattığı yerden kalkmak için çabaladı. "Siktir git, Erik."

Ayağa kalkarak ona sert bir bakış attım. "Hangi dünyada olursan ol, Alexandra. Erkekler hala sadece erkektir."

Gözlerinden süzülen cam gibi parıltıyı görmezden geldim ve hışım ile odama gittim. Film bir hataydı. Her şey bir hataydı ve bana kalan tek şey en başa dönmek ve bir soğuk duş daha almaktı.

ALEXANDRA

Carina, Erik'in ofisinden çıkarken "Bana gönderdiğin pazarlama maketinde HARIKA İŞ ÇIKARMIŞSIN ALEX," dedi. "Üzerinde çalıştığım başka bir tanesini oluşturmak için düzeninden biraz çalmış olabilirim."

Erik'in gözleri Carina'nın omzunun üzerinden benimkilere kaydı. Bütün hafta boyunca bana karşı ne kadar soğuk davranmış olsa da, Carina'nın övgüsü karşısında gözlerinin arkasında gurur gibi bir şey parladı.

"Burada Erik'le çalışmayı sevmiyorsan, senin için boş bir yerim var."

Neredeyse sandalyemden düşecektim. Ne zaman Carina'nın yanında olsam, onu inceliyordum - tamamen sapık olmayan bir şekilde. Kendine güveni tamdı, güç ve güvenle yürüyordu. Bir iş kadını olarak olmak istediğim her şey onda vardı.

Kendimi koltuğumda tutmaya o kadar odaklanmıştım ki, Erik'in Carina'nın arkasından bakarken çatılan kaşlarını neredeyse kaçıırıyordum. Carina omzunun üzerinden ona göz kırptığında kaşları yumuşadı.

"Kendi şirketini avlayabilirsin ama benimkini rahat bırak. Alexandra olduğu yerde gayet mutlu."

Kaşlarımı çattım ama bana attığı abartılı gülümsemeye yorum yapmadım.

"Seni ."

Erik asansörlere doğru gözden kayboldu ve birkaç dakika içinde geri döndü. Biraz önce gösterdiği mizahın bir kısmıyla geri döneceğini umuyordum. Bu, apartmanda geçireceğimiz hafta sonunu biraz daha az garip hale getirebilirdi. Geçen haftaki ateşkesimizden geri adım atmıştık. Bana emir yağdırmaya geri dönmüştü. Tek iyi yanı, emirlerin gerçek işler olmasıydı.

"Alexandra, bana bir kahve getir."

Çoğu zaman gerçek bir işti.

Olduğumdan daha fazla kızgın olmalıydım. Cumartesi gecesi bana nasıl davrandığına kızmalıydım. Ama hâlâ parmağını içimde hissediyordum, beni geri yordu. Hâlâ dudaklarının ve dilinin tadını alıyordum. Hâlâ ona göğüslerimi göstermemi isteyen sesini duyuyordum. Hala onunla göz göze geldiğimde göğsümde kelekler uçuşuyordu ve bu arzuyu bastırmak zordu.

Kanepede geçirdiği gecenin önemsiz olduğunu kanıtlamaya çalıştığını anladım. Bana bir çapkın olduğunu ve ondan daha fazlasını beklemem gerektiğini kanıtlamaya çalıştığını anladım. Daha fazlasını istediğimi ima etmek bile bariz bir hataydı. Orgazm anının içinde kaybolmuştum, zihnim düşünmeden dudaklarım hareket etmişti. Ona her şeyi vermeye hazırdım.

Sonra geri çekildi. Sertçe.

Gecenin nasıl bittiğine ve reddedildiği için ne kadar utandığıma rağmen, bu beni hayal kurmaktan alıkoymamıştı. Daha önce hiç bir erkek hakkında fantezi kurmamıştım. Birine yakın olmayı düşünecek kadar kendimi hiç güvende hissetmemiştim. İşin özü de Erik'in yanında kendimi güvende hissediyordum. Gözlerimi kapatıp onunla yakınlaştığımı hayal edecek kadar güvende hissediyordum.

Cumartesi gecesi geri çekilmişti ama başka zamanlarda da tekrar yaklaşmak için geri çekilmişti. Bu durumu zorlayacak kadar aptal değildim ama hayallerimde belki fantezilerimden bazılarının gerçekleşebileceği başka bir pozisyonda kendimizi bulabileceğimize dair umut besliyordum. Belki onu tekrar bana karşı hissedebilirdim.

Varlığını belli etmek için aralık kapıyı hafifçe tıklattım. Erik, masasının önünde oturmuş konuşan Jared'den gözlerini ayırmadan içeri girmem için elini salladı. Masasının yarısına geldiğimde, Erik'in gözleri sanki kendini tutamıyormuş gibi bana doğru kaydı. Bacaklarımdan başladılar ve ben yaklaştıkça göğüslerime kadar kaydılar. Sonunda masasına ulaştığımda, hızlı bir dis- missal bekliyordum, ama gitmemi söyleyemeyecek kadar göğsüme bakmakla meşguldü. Jared raporlar hakkında konuşmaya devam ederken ben de orada öylece durdum ve onun bakışları altında yavaş yavaş içten dışa yanarak doyasıya bakmasına izin verdim. Neyse ki dolgulu vardı, yoksa göğüs uçlarımin alttan nasıl kabardığını görebilirdi.

"Erik," seslendi Jared. "Benimle misin?"

Erik'in gözleri benimkilere kaydı. Genelde çimen yeşili olan gözleri eriyen zümrütler gibi yanıyordu. Ağzımın bir tarafı yukarı kalktı ve ona ateşli bakışlarını fark ettiğimi belli ettim. Kaşları düştü ve yakalanmanın verdiği hayal kırıklığıyla dudakları büzüldü. Gözlerinin üzerine bir duvar çöktü ve herhangi bir sıcaklık hiçbir şeyden oluşan boş bir levhaya dönüştü.

"Evet," dedi Jared'e gözlerini kaçırmadan. "Alexandra, artık gidebilirsin." Kahveyi yavaşça bıraktım, gülümsememin düşmesine izin vermedim. Kapısını arkamdan kapatamadan seslendi: "Bugün erken çıkıyorum. Laura'ya seni eve bırakmasını söyleyeceğim."

Başımı salladım ve masama geri döndüm, öğleden sonra boyunca bakışlarının sıcaklığını hissettim.

Bizden on beş dakika önce ayrıldı, çıkarken sadece Laura ile konuştu. Acaba onu bu gece görebilecek miydim yoksa bütün hafta sonu benden kaçmaya mı çalışacaktı? Bunu sadece zaman gösterecekti ama olasılıklar midemi bulandırıyordu. Kendime, güvendiğim biriyle tekrar böyle bir hazzı hissedebileceğim için iyimser olduğumu söyledim. Erik'in sözlerini ciddiye aldım ve onu romantikleştirmedim. Onunla bir gelecek hayal etmedim. İlişkiye girecek birine benzemiyordu. Ama onunla geçirdiğim zamanın tadını çıkarmayı ummaktan da kendimi alamıyordum.

"Gitmeye hazır mısınız?" Laura sordu.

"Evet." Bilgisayarı kapattım ve eşyalarımı topladım.

Parmaklarını şıklattığında asansör henüz açılmıştı. "Kahretsin. Dosyayı Erik'in masasında unutmuşum. Sen aşağı in, ben arabanın yanında buluşuruz."

Asansörden dışarı adımımı attım ve üzerime bir kova buz gibi su dökülürken az önceki sıcaklığım da kayboldu. Lobinin karşısında, yan taraftaki sütunlardan birine yaslanmış Erik duruyordu. Ve bu akşamki randevusu.

Adam onu duvara yapıştırmış, dudakları kilitlenmişti. Ellerinden biri kızın saçlarına gömülmüş, diğeri ise kıcının kıvrımlarını düzeltiyordu.

Onu romantikleştirmediğimi, bir ilişki istemeyeceğini bildiğimi ve sadece sürdüğü sürece zevk almak istediğimi kendime ne kadar da, kalbim hala göğsümde sıkışıyordu. Taşlar hala midemin çukuruna batıyordu.

Kendimi özel bir anı izleyen bir röntgenci gibi hissettim. Lobi tamamen boştu ve ışıkların çoğu sönmüştü. Asansöre geri dönüp hiçbir şeye şahit olmamış gibi davranacaktım ki kapılar kapandı ve sıkışıp kaldım. İstemeyerek yavaşça adım attım

Birden dudakları onunkilerden ayrıldı ve bana doğru baktı.

Gözleri beni olduğum yere hapsetti. Dudaklarının bir tarafı yukarı kalktı ve bugün ona attığım ukala bakışın aynısını bana attı. Sırtışı yerinde dururken ve gözleri benimkilere kilitlenmişken elini kadının eteğinin altına kadar indirdi ve yukarı kaydırды. Kadının nefesi kesildi ve Erik ne yaptığından şüphe duyulmaması için kolunu esnetip büyük hareketler yaparken gözlerini benden ayırmadı. Kadının inlemeleri daha hızlı ve daha sert geliyordu, sesi göğsüme bir keski gibi saplanıyordu. Onun boşalmasını dinlemek için bir saniye daha orada durmayacaktım.

Varlığımı belli edecek bir gürültü çıkarıp çıkarmadığımı umursamadan, oradan çıkma ihtiyacıyla ön kapıya doğru tepindim. Garaja kadar uzun bir yol yürümem gerekecekti ama umurumda değildi. Binadan çıkarken bile çenemi dik tuttum. Köşeyi dönüp gözden kaybolana kadar duygularımı belli etmedim.

Yanılmışım. Beni suçladığı kadar safmışım. Sözlerini dinlemediğim ve bana hala ateşli bakışlar attığında, bana onay verdiğine dair bir ipucu verdiğinde onları fırçaladığım için aptaldım. Gözyaşlarımı yuttum, toyluğumun tüm ağırlığı çöktü. Kendimi her zaman on dokuz yaşımdan daha yaşlı hissetmişim çünkü çoğu kişiden daha fazla şey yaşamıştım. Ama binanın taşına yaslandığımda, aptalca hayalleri olan aptal bir kız olduğum gerçeğini sorgulamak mümkün değildi.

Erik Cumartesi gecesi bir şeyi kanıtlamaya çalışmıştı ve ben de ona pek inanmayarak omuz silkmış ve kabul etmişim. Ama şimdi haklılığını kanıtlamıştı. Artık onun dünyasında olmam, bir erkeğin hâlâ sadece bir erkek olmadığı anlamına gelmiyordu. Bunu kabullenmemin ve bazı fantezilerimin gerçekleşmesini ummaktan vazgeçmemin zamanı gelmişti.

Laura'yı arabanın yanında karşıladım ve eve dönüş yolunda sessiz kaldım. Telefonum bir mesajla titrediğinde dairenin kapısı henüz kapanmıştı.

Ben Leah.

Bilinmiyor: Umarım iyisindir.

Telefona sanki patlamayı bekleyen bir bombaymış gibi tereddütle baktım. Ona acil bir durumda benimle iletişime geçmesini söylemişim ve ne olduğunu duymak için bekledim ama başka mesaj gelmedi. Zihnim olasılıklarla dolup taşı ama bugün yaşadığım duygusal iniş çıkışlardan sonra telefonumda Leah'nın adını görmek göğsümdeki baskıyı biraz olsun hafifletti. Belki de kız kardeşim tam da ona ihtiyacım olduğu anda bana mesaj atıyordu. Belki de işlerini halletmek için yanında olmamam onu biraz büyümeye zorlamıştı ve o da bana ulaşmaya çalışıyordu.

Selam. Evet. ? Telefonu nereden buldun?

Bilinmiyor: Oscar bana bir tane aldı.

Onun adını söylediğinde baskı geri geldi. Oscar hâlâ buralardaysa Leah'nın durumu iyiye gitmiyordu. Kendi saflığıma gözlerimi devirdim. Görünüşe göre bugün gerçekçilik günüydü - iyimserliğin canı cehenneme.

Bize saldıran o adamla mı ?

Ben: Neden?

O parayı bana o verdi. Eğer hala oradaysan, belki bana daha fazlasını bulabilirsin diye düşündüm.

Gözyaşlarım gözlerimin arkasını yaktı. En iyisini ummaktan vazgeçmeyi ne zaman öğrenecektim?

Ben: Hayır.

Yalancı. Neredesin sen?

Ben: Güvenli.

Leah: Para ile. Eminim sana iyi para ödüyordur.

hizmetler

Ne istediğini varsaymasına izin verdim. Mesajın diğer ucunda olmasını umduğum kız kardeşim çoktan gitmişti. Bu Leah kaba ve öfkeliydi. Annem ölmeden önce sahip olduğum destekleyici arkadaş değildi.

Cevap vermeyince suçluluk duygusuna kapıldı.

Acı çekmeme izin mi vereceksin?

Ben: Kendine bakabilirsin.

Deniyorum. Lütfen.

Oscar'ı bırak.

Neden? O beni seviyor ve benim ona ihtiyacım var.

Ben: O zaman sana yardım edemem.

Cevap beklemedim. Titreşen telefonu tezgâhın üzerine fırlattım ve odama yöneldim. Tek yapmak istediğim günü yıkamak ve yatağa uzanmaktı.

Kapım duvara çarparak açıldığında irkilerek uyandım. Yorganı göğsüme bastırarak yatak başlığına yaslandım ve kapıdaki büyük figüre baktım. Kalbim küt küt atıyor ve ciğerlerim hava almak için çırpınıyordu.

En kötüsünü düşünmemek için gözlerimi sıkıca kapattım. Kapımı her defasında kilitliyordum ve bir kez kitlemediğimde bir adam hışımla içeri giriyordu. Yatak odamın ışığı açıldığında ve kapıda çatık kaşlı bir Erik belirdiğinde kötü rüya kayboldu. Yatağa doğru iki uzun adım attı ve ben battaniyeyi bir kalkan gibi daha sıkı tuttum.

"Bu ne lan?" diye homurdandı, telefonumu tutarken.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Çığlık attım, adrenalin hâlâ içime işliyordu. Üzerimde sadece iç çamaşırım ve sütyensiz bir tişört vardı. Eğer benimle konuşmak istiyorsa, en azından giyinmeme izin verme nezaketini gösterebilirdi. "Çık dışarı."

Kalkanımı ellerimden çekip aldı ve bacaklarımı yukarı kıvırdım, ellerimi mümkün olduğunca çok yerimi örtmek için kullandım, yüzümden başka bir yere bakmıyor olsa .

"Ne. Ne. Sikeyim. Bu. Bu mu?" Her kelime sıkılmış çenesinden hırıltıyla çıkıyordu.

Hâlâ damarlarımda dolaşan panik ve derin bir uykudan uyandırılmış olmak arasında düşünmekte zorlanıyordum. Siyah arapsaçına baktım ve alaycı bir tavırla cevap verdim. "Bu bir telefon, pislik."

Telefonu fırlatıp yanımdaki yastığa vurdu, hiçbir şey söylemedi. Ekranı canlandırdım ve kız kardeşimden gelen bazı mesajları gördüm.

Leah: Birlikte çalışabiliriz.

Leah: Benimle buluş ve bana yardım et. **Leah:**

Sadece biraz para.

Bu kadar bencil olmayı bırak. Bunu özlemeyecek.

"Ona numaranı ne zaman verdin?" "Ben... Ben-"

"Bana yalan söyleme," diye bağırdı ve son iki adımı atarak onu yanına getirdi. Üzerime kapandı, ellerini başımın iki yanına koyarak beni yatak başlığına yasladı. "Ne zaman?"

Beni korkuttukça göğsümdeki baskı geri geldi. Bana oteldeki geceyi hatırlattı ama bu farklıydı, öfkesi daha tehlikeli görünüyordu. Gözlerimi kapatarak derin bir nefes aldım ve hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım. "Sadece . Onu görmedim bile."

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Ne zaman gittin? Ne zaman vaktin oldu?"

Uyanık olmaya alıştıkça paniğim öfkeye dönüştü. Gecenin bir yarısı beni yatakta köşeye sıkıştırmak için cüssesini kullanmaya nasıl cüret ederdi? Bu beni çileden çıkarıyordu ve sinmek yerine öfkeme güveniyordum.

"Kadınları becerirken beni içeri kilitlediğini sandığın gecelerden biri," diye alay ettim. O kadını parmaklarkenki görüntüsü gözümün önüne geldi.

"Neden? Neden yaptın bunu?" Sesi biraz daha yumuşaktı ama öfkesinin sıcaklığı hâlâ üzerimdeydi.

"O benim kız kardeşim."

"O bir atık."

"Kapa çeneni," diye bağırdım.

"Seni kullanacak," diye bağırdı. "Seni mahvedecek ve sen bunu göremeyecek kadar aptalsın."

"Bana öyle demeyi kes," diye bağırarak onu geri ittim. Zar zor hareket etti ama bütün gün birikmişti ve ben patlamanın eşiğine gelmişim.

Bana aptal demesi beni daha önce olduğundan daha çok etkiledi çünkü kendimi aptal hissediyordum. Verdiğim kararların hata olduğunu ve durumun gerçekliğini düşünmeden verdiğimi biliyordum. İyileşip bana geleceğini umarak Leah'ya numarayı vermişim. Leah'ın bana

Erik için umutluydum çünkü gerçek duruma değil, en iyi duruma inanmak istiyordum.

"O zaman öyle davranmayı bırak." Ayağa kalktı ve geri adım attı. Görüşüm bulanıklaştı ve gözlerimi ayaklarının dibindeki halıya indirdim. "Mesajları ve numarayı sil ve ona bir daha asla cevap verme. Burada olduğun sürece bağlarını kopar. Sen zamanını boşa harcamaktan memnun olabilirsin ama ben değilim. Her şeyi berbat etmeyi ve bana karşı çalışmayı seçmeye devam edersen sana yardım etmeyeceğim."

"O benim kız kardeşim," diye tekrar savundum, bunun olduğundan daha anlamlı olmasını istiyordum.

"Gözlerini aç, Alexandra. O bir kanser ve seni kullanıyor."

Kavga etmeye devam etmeyince ışıkları söndürdü ve sanki hiç orada bulunmamış gibi kapıyı kapattı.

Mesajlar arasında gezindim. Erik başımda dikilirken okuduklarımdan çok daha fazlası vardı. Bir saat içinde Leah muhtemelen on beş mesaj göndermişti ve her biri bir öncekinden daha acımasızdı.

Belki de Erik haklıydı. Belki de daha gerçekçi olmalı ve kararlarımı olmasını istediğim şeylere göre değil, etrafımdaki şeylere göre vermeliydim.

İsteklerimin bir önemi yoktu. Hiç olmadılar.

ERİK

BİR HAFTA DAHA ve Alexandra'ya karşı ilk öpücükten beri olduğumdan daha rahat değildim.

Ancak bu hafta, karışıma yeni bir duygu daha eklendi. Suçluluk duygusu. Duygulardan nefret ederdim.

Ve o buraya geldiğinden beri geçen bir ay içinde, son beş yılda hissettiklerimden daha fazlasını hissettim. Arzu, hayal kırıklığı, kafa karışıklığı, istek. Hepsi kontrolünü kaybettiğim kaotik bir kokteylde karışmıştı. Suçluluk en sonuncusuydu.

Genelde eylemlerimi sorgulamazdım, onları kendime güvenerek yapardım. Ama Alexandra'yı kasıtlı olarak nasıl incittiğimi sorguladım. Beni başka bir kadınla yakalamasını istemiştım, sadece bir randevuda çekip gitmesini değil. Beni başka bir kadınla yakınlaşırken görmesini istemiştım çünkü kelimeler işe yaramıyordu. Buna bir de onu kendimden tamamen uzaklaştıramadığım için ne kadar öfkeli olduğumu eklediğimde, patlamayı bekleyen bir bomba haline gelmişim.

Doğru bir şey yaptığında hâlâ gururla gülümsemekten nefret ediyordum. Ona bakmaktan ve ona yapmak istediğim şeyleri düşünmekten kendimi alamadığım için nefret ediyordum. Beni bakarken yakalamasından nefret ediyordum. Cumartesi gecesi ona nasıl davrandığımdan sonra, beni bakarken yakaladığında gözlerini devirmeli ve bana siktirip gitmemi söylemeliydi. Bunun yerine yanakları kızarak gülümsedi.

Ben de öfkelen dim ve bir pislik gibi davrandım. Ve yaptıklarım dan dolayı suçluluk duymama rağmen, kendimi nasıl durduracağımı bilmeden hıyarlık etmeye devam ettim.

Dün gece sinmesini görmezden gelmiş, kendime bunun en iyisi olduğunu söylemişim. Belki de korkarsa, sonunda

Kendini etrafındaki tüm tehlikelerden korumalıydı. Onları görmezden gelmenin kendisine zarar vereceğini öğrenmesi gerekiyordu.

Tıpkı Sofia'nın etrafındaki tehlikeler konusunda saf olduğu ve yaralandığı gibi.

"Demek stajyere aşıksın."

Bakışlarımı ofisimden çıkan Alexandra'dan gülümseyen Carina'ya .

"Ne? Hayır," diye biraz fazla kararlı bir şekilde reddettim. Carina çantasını toplamayı bırakıp şüpheli bir bakış fırlattı.

"Tamam."

"Bana patronluk taslama," diye homurdandım. Carina ve ben bir tür dostluk kurmuştuk. Görüşmelerimiz artık sadece evlilik planlarıyla değil, genel olarak işle de ilgiliydi. Ona saygı duyuyordum. Benimle bir yerlere varmaya çalışıyormuş gibi hissetmeden onunla konuşabilmek hoşuma gidiyordu. Onunla konuşmak neredeyse Ian'la konuşmak gibiydi. Açık sözlüydü ve sözünü sakınmazdı. Bu yüzden şu anda Alexandra'nın kışına baktığım için beni azarlıyordu.

"Hayır," dedi ellerini kaldırarak. "Ben sadece bariz olanı söylüyorum."

Cevap vermeye çalışmak yerine alay ettim.

"Ofiste dostluk kurmak zor olabilir. Çabaya değdiğinden emin olmalısınız."

"Sen iş ortağınla nişanlı değil misin?" Bunu bir toplantıda duyduğumu hatırlıyorum. Wellington ve Russo şirketi artık sadece ortak değil, resmi olarak bir aile şirketi olacaktı.

"Ve şimdi erkek arkadaşıyla nişanlandı."

Tüm bunları algılayıp yorum yapmaktan kaçınırken kaşlarım yavaşça kalktı.

"Evet." Güldü ve çantasını omzuna attı. "Şey, gitmem gerek. Eğer seni daha iyi hissettirecekse, sana aşık olmuş gibi görünüyor. Her ne kadar sana her baktığında seni yakmaya çalışıyor gibi görünse de. Belki de çoktan arkadaş olmuşsunuzdur."

"Bırak da seni geçireyim," diye homurdandım, onun bilmiş gülümsemesini görmezden gelerek.

Ofisime geri dönmek için Laura'nın masasının önünden geçerken, bana bugün için ayrıldığını söyledi.

"Alexandra'yı eve götürebilir misin? Hâlâ yapacak işlerim var ve geç saate kadar ayrılmayacağım."

"Tabii ki."

Alexandra'ya bakmadan kapımı kapattım, bakışlarının Carina'nın iddia ettiği gibi beni sadece bakışlarıyla yakıp kül etmeye çalıştığını hissedebilmeme rağmen.

Gökyüzü gün batımının turuncusundan geceye doğru soldu ve uzun süre bilgisayar ekranına bakmaktan gözlerim bulanıklaştı. Tam her şeyi kapatıyordum ki kapı yavaşça açılmadan önce hafifçe vuruldu.

"Hey." Hanna aralık kapıdan eğildi, uzun saçları omzuna dökülüyordu.

"Hey. Bu saatte burada ne yapıyorsun?"

"Ben de sana aynı şeyi sorabilirim." Suçlayıcı bir parmakla beni işaret etti ve küçük gövdesi beni korkutacakmış gibi gözlerini kıstı. Koyu renk saçlarımız ve yeşil gözlerimizle hepimiz birbirimize çok benziyorduk. Hanna genç kızken Sofia'ya benzemeye çalıştığı bir dönemden geçmişti, bu yüzden saçlarını boyatmış, kestirmiş ve solgun tenini koyulaştırmak için bronzlaştırıcı kullanmıştı. Kendini farklılaştırmak için her şeyi yapardı. Onları bulduğumda Sofia'nın değil de onun yaşadığını kısa pembe saçlarından anlamıştım.

Artık saçlarını Sofia gibi uzun ve doğal olarak koyu renk yapıyordu.

"Hep geç saatlere kadar çalışırım."

"Evet, evet." İçini çekti ve masamın önündeki sandalyeye çöktü, ben de yanındaki sandalyeye oturmak için hareket ettim. "Peki ne üzerinde çalışıyorsun?"

Ona davaları anlatmakta tereddüt ettim ama itiraf etmeye karar verdim. Hanna kendimi tutmamdan nefret eder, beni onu şımartmakla suçlardı. "Geçen hafta MacCabe'den gelen bir raporu inceliyordum."

Başkaları hakkındaki bilgileri idare edebilecek kadar güçlü olduğu konusunda ısrar etse de, yine de bir anlık dürüst bir tepki verdi. Gözleri kucağına düştü ve yutkundu. Elleri koltuğun deri kollarına dolandı ama sonra kendini gevşemeye zorladı, yavaşça nefes verirken omuzları geriye düştü. "İyi iş çıkarıyorsun, Erik." Gözlerini kaldırdı ve sert bir bakış attı. "Ama işlemediğin günahların bedelini ödemek için kendini yerin dibine sokma."

Çenem sıkıştı ve başımı yana eğdim, açıkça neden bahsettiğini bilmiyormuş gibi davranmadım ama itiraf da etmedim.

"Orada olmadığın için kendini suçladığını biliyorum. Orada olsaydın, kaçırılmamızı engelleyebileceğini düşünüyorsun. Ama tatilde bulunmanın bir şeyi değiştireceğini düşünerek saçmalıyorsun. Bize göz kulak olmak için ne kadar uğraşırsan uğraş, Sofia ve benim seni ekeceğimizi biliyorsun."

Olanlar hakkında nadiren konuşurduk. Her ikimiz de Hanna'nın iyileşmesine yardımcı olmak için terapi yapmıştık ama yine de bu konuda hiç konuşmamıştık. Şimdi bu konuyu kapatmak istiyordum ama o konuyu açmıştı ve ihtiyacı olan şeyi tartışma hakkını elinden alamazdım.

Yere bakarak yutkundum. "Onu özlüyorum," diye itiraf ettim. "Ben de özlüyorum. Her gün."

Sesinde duyduğum gözyaşları beni koltuğun kenarına doğru itti ve ellerine uzandım. Onları sıkıca kavrayarak başını kaldırmasını bekledim. Gözyaşlarıyla buğulanmış gözleri zümrüt gibi parlıyordu. Parmaklarımı bileziklerinin kalın manşetlerinin altında gezdirdim ve her bir bileği çevreleyen kalın çıkıntıları hissettim. İpten kalma yara izleri ona sürekli mücadele ettiğini ve asla pes etmediğini hatırlatıyordu.

"Seninle gurur duyuyorum. Bunu yeterince söylemiyorum. Nasıl gurur duyuyorum ."

Elleri benimkileri sıkıca tuttu. "Onun için güçlüyüm. Pozitif olan oydu. Dışarı çıkmaktan bahseden oydu. Ben istediğimde-" Durdu, söylemek üzere olduğu şeyi yuttu. "O daha iyi bir resim çizdi. Ben ikimiz için de yaşıyorum. En azından bunu yapabiliriz."

Onu kucaklamak için kendime çektim ve istediği kadar kollarımda kalmasına izin verdim.

Geri çekilmeden önce birkaç kez burnunu çekti. "Bu gece almayı umduğumdan daha fazla baskı ," dedi gülerek. "Hadi gidip biraz yemek yiyelim."

"Tabii. Ben

ısmarlıyorum."

"Aynen öyle."

Tüm o duygusal saçmalıklardan sonra yenilenmek için bir çizburger yemeye karar verdiği için bloğun hemen aşağısındaki bara gitmeye karar verdik. Görünüşe göre, görünüşümüzden daha fazla birbirimize benziyorduk.

Kapıdan içeri girdik ve oturmak için bekledik. Mekan koyu renkli ahşap ve avcı yeşili deri koltuklarıyla bir İrlanda barına benziyordu. Restoranın uzak ucunda bir dans pisti ve sahne vardı.

Hanna konuştuğunda içkilerimizi yeni sipariş etmiştik. "Görünüşe göre stajyerlerimiz de bizimle aynı fikirdeymiş."

Gözlerim onunkileri takip ederek bara yakın ve dans pistinin kenarındaki yuvarlak masaya gitti. İki erkek stajyer dirseklerini masaya dayamış, ellerinde biralalarıyla dans edenleri izliyorlardı. Gözlerim nereye baktıklarını takip etti ve yavaş bir şarkı eşliğinde sallanan bir çifte takıldı.

Beyaz bir gürültü okyanusu kulaklarımda kükreyerek bardaki diğer tüm sesleri bastırdı. Alexandra'yı daha önce gördüğümünden çok tanıdık gelen siyah elbisenin ortaya çıkardığı uzun bacaklara baktım. Saçları sırtından aşağı doğru uzanıyor, neredeyse Carina'nın beni daha önce yakaladığı poposuna değiyordu. Birkaç hafta önce dinlenme odasında kendisiyle flört eden Wyatt'tan başkasının gözlerine bakmıyordu.

Ellerinin kışının üzerinde gezinişini, parmaklarının aşağıya inip tam kıvrımın tepesine ulaşmasını izlerken damarlarımda ateş yanıyordu. Kız geri çekilmedi, onun yerine adamın önüne yapışmış, ona gülümsüyordu.

"Çok güzel bir kız," dedi Hanna.

Kendimi masanın yaralı tahtasına bakmaya zorlayarak derin nefesler aldım ve gözlerimi kaldırmadan önce kendimi serinletmeye çalıştım. Hanna'nın sırttan ağzını gördüğümde çenemi sıktım. "Bilemem," diye mırıldandım.

"Gözlerin ona dik dik bırakmazken nasıl bırakmazsın anlamıyorum. Wyatt'la dans etmesi seni rahatsız mı ediyor?"

"Kapa çeneni," diye homurdandım.

Başı geriye düştü ve güldü. "Dostum, Ian haklıymış."

İçkilerimiz getirildiğinde cevap vermek zorunda kalmaktan kurtuldum. Ama o haklıydı, kendimi etrafa bakmaktan alıkoyamıyordum. Sonunda yavaş şarkılar serisi sona erdi ve ikisi de ayrılarak koltuklarına geri döndüler.

Alexandra tam oturacakken Wyatt barı işaret etti ve onun elini tuttu. Aklımın bir köşesinde Hanna'nın konuştuğunu biliyordum ama beni dinlememi beklediğini sanmıyordum. Daha fazla bir şey söylemeyecek kadar kibardı ama Alexandra'yı izlemekten her döndüğümde bana gülümsemeye devam ediyordu.

Wyatt bir içki söyledi ve sonra bara yaslanarak Alexandra'ya baktı. Çok yakındılar, olmaları gerekenden daha yakındılar. Perşembe akşamı saat sekizdi. Bar neredeyse hiç kalabalık değildi. Ama Alexandra geri çekilmedi. Hayır, Wyatt eğilip saçlarını kulağının arkasına doğru tararken hiç kıpırdamadan durdu. Hiç kıpırdamadan durdu.

eğildi ve dudaklarını onunkilere değdirebilmek için çenesini yukarı kaldırdı.

İçimde bir öfke fırtınası koptu. Geri çekilmedi. Orada yüzükoyun bile durmadı. Başını çevirdi ve ayak parmaklarının üzerinde yükselerek dudaklarını onunkilere bastırdı. Ağzını açıp dilini devreye soktuğunda, ne yaptığımı bile anlayamadan bir anda yerimden fırladım.

Hanna'nın kahkahası arkamda çınladı. "Yarın görüşürüz," seslendi.

İnsanların arasında dolaştım, gözlerim barın karşısında bir tür porno gibi öpüşen çiftten ayrılmıyordu. Tam da erkek grubu modeliyle sakso çekmekten geri çekildiği sırada yanına yaklaştım ve kişisel alanına girdim.

Sıkılmış dişlerimin arasından "Gidelim," diye çıkmayı başardım.

Sarsıldı ve kocaman gözlerle bana baktı. "Erik. Sen ne-"

"Gidelim dedim."

"Ne?" Gözleri kısıldı, kelime bir uyarı gibi şakladı.

Görmezden geldiğim bir uyarı.

"Olay çıkarma, Alexandra."

Dik durdu ve benim boyumun ona yaptırmaması gerektiği gibi bara doğru sinmedi. Hayır, bana doğru bir adım attı ve tüm gücüyle ters ters baktı. Wyatt şu anda yaşanmakta olan irade savaşına müdahale etmeyecek kadar akıllıydı.

İçkisi barın öbür kaydırıldığında nihayet konuştu. "Hey, ben masaya geri dönüyorum," dedi temkinli bir şekilde.

Alexandra sinsi bir gülümseme dudaklarını yavaşça germeden önce bana son bir sert bakış attı.

Wyatt'la yüzleşmek için döndü ve ona adım atarak elini göğsüne bastırdı. Elini koparmamak için parmaklarım bara karşı yumruk şeklinde kıvrıldı.

"Dans için teşekkürler Wyatt."

Gülümsedi, artık kız ona bastırıldığı için kendinden emindi. "Elbette. Bir ara tekrar yapmamız gerekecek."

Alexandra bir elini saçlarına dolamadan ve derin bir öpücük için onu aşağı çekmeden önce yan gözle bana baktı ve etkili olması için inledi.

Bir hırlamayı zar zor zapt ederek elimi dirseğine doladım ve uzaklaştım. Tökezledi ama biz itene kadar bana karşı koymadı.

kapılardan geçtik. Sokağa çıktığımızda, elimden kurtuldu ve hışım la yan lış yö ne doğ ru gitti.

"Tam bir pisl iks in," diye bağ ırd ı omzunun üze rinden.

"Stajyerleri sikmek yok dedim. Araba da şurada." Cevap vermedi, sadece yürümeye devam etti.

"Alexandra, seni omzumun üze rinden atarım."

Bu onu durdurdu. Etrafımızdaki insanlar bize bakıyordu ama umurumda değildi. İçimde bir ateş vardı ve güçlü bir içkiye ve onu ben dahil herkesten uzakta kapalı bir odaya kilitlemeye ihtiyacım vardı.

Döndü ve tepindi ama başını kaldırıp bakmadı. Yol boyunca bana bakmadı. Bu benim için tamamen sorun değildi.

Eve geldiğimizde tek kelime etmeden odasına kaçtı ve kapıyı çarptı.

Kendime bir kadeh viski doldurdum ve kanepeye uzandım. Belki yeterince içersen bu gece bir mağara adamı gibi davranmamın tüm nedenlerini düşünmekten beynimi alıkoyabilirdim.

Kıskanıyorsun.

Kelimeler zihnimde fısıldanıyordu ama onlara inanmak istemiyordum. İçindekileri mideye indirdim ve bardağı bıraktım, onun yerine odama götürmek için şişeyi aldım.

Bütün hafta peşimi bırakmayan suçluluk duygusu yok oldu, yerini öfke aldı. O kadını yüzüne vurduğum için benden öç almak istiyordu. Meydan okuyup bana söylemeden bir bara gitmek ve oyuncak bir erkekle öpüşmek istiyordu.

Onun için çok kötü, çünkü ben oyunu herkesten daha iyi oynuyordum ve o öfkelendiğinde benim daha sert öfkelendiğimi öğrenecekti.

ALEXANDRA

"Dün gece çocuklarla yemek nasıldı?" Laura sordu.

Gecenin bitiş şekline rağmen gülümsedim. "İyi idi. Çok eğlendim."

"Onlara lobide rastladığınıza sevindim."

Wyatt adımı söylediğinde garaja doğru gidiyorduk. Döndüğümde onu ve yanında iki Abercrombie and Fitch modelini daha buldum. Beni onlarla birlikte dışarı çıkmaya davet etmişti ve daha o sormayı bitirmeden eve tek başıma dönme düşüncesi beni kabul etmeye zorlamıştı.

Çok kibar, yakışıklı ve nazikti. Barda dururken beni öpmek için eğildiğinde midem altüst olmuş ve onun için hareketsiz kalmıştım. Dudakları dudaklarıma dokunduğunda ne hissedeceğimden emin değildim ama aklıma hemen öptüğüm diğer erkek gelmişti. Wyatt'ın yumuşak, geçici baskısını Erik'in beni yerinde tutup tüketmesiyle karşılaştırdım. Karnımdaki küçük çırpınışları Erik'in öpücüğünün fırtınada kaybolmuş gibi hissetmeme neden olmasıyla karşılaştırdım. Hatta daha fazlasını hissedeceğimi umarak öpüşmek için daha fazla çaba harcadım.

Sanki zihnim adamın kendisini canlandırmış gibi, kulağıma hırladı. İlk başta şok olmuştum ama bu şok kısa sürede utanca dönüştü. Kanım kaynayacak kadar ısınmıştı ve içimdeki her şey beni rahatsız eden adama öfke duyuyordu. Gözlerindeki kıskançlığı görmüştüm ve bu beni daha da kızdırmaktan başka bir işe yaramamıştı. Bana sahip olmak istemiyordu ama başka kimse de bana sahip olamazdı.

Onu eli o kadının eteğinde yakaladığımı hatırladım ve ona kendi tattırmaya karar verdim. O da

Wyatt'a saldırdığımda beklediğim kadar iyi tepki vermiştim ama bu intikamımdan hiç keyif almamı sağlamamıştı.

"Onlar iyi çocuklar," dedi Laura ve beni zamana geri getirdi.

Erik kaşlarını çatmış bir halde yanından geçip gitti, belli ki tam zamanında gelmişti.

"Evet, onlarla tekrar çıkabilirim. Wyatt oldukça sevimli."

Ters ters baktı ve ben başka tarafa bakmayı reddettim. Çenesi titriyordu ve ben de sırf ayıyı dürtmek için gülümsemeye zorladım.

"Laura, Emerson dosyalarının kopyalarını çıkarabilir misin lütfen?"

"Ben de tam yemeğe çıkmak üzereydim ama bekleyemeyecekse şimdi de yapabilirim."

Erik gülümsememe kendi gülümsemesiyle karşılık verdi. " değil. Alexandra'ya yaptırırım."

"Emin misin? Öğle yemeğini bekleyebilirim." "Sorun değil.

Teşekkürler, Laura."

Erik ofisine geri döndü ve Laura bana endişeli bir bakış attı. "Eğer çok fazlaysa beni bekle, sana yardım edeceğim."

"birkaç kopya çıkarmakta sorun yaşamayacağım."

Endişeli bir bakış daha ve sonra çantasını alıp gitti.

Erik elinde dolu bir kutuyla dışarı çıktı ve bir gümbürtüyle masanın üzerine bıraktı. "Beş takım kopyaya ihtiyacım var."

Çenem düştü ve etrafa saçılan beyaz kâğıt yığınınına bakakaldım.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Korkarım hayır," diye cevap verdi, sesi sıkılmıştı. "Bu sonsuza dek sürecektir."

"Başlasak iyi olur o zaman."

Bana göz kırpmadan önce kafamı kaldırmamı bekledi ve ısıklık çalarak ofisine geri döndü. Kapıyı kapatmadan önce kafasını dışarı çıkardı. "İşin bitince bana bir kahve getir."

Ne kadar aşağılık bir herif olduğunu haykıramadan kapı kapandı.

Derin bir nefes alarak kendimi sakinleştirdim ve kutuyu kaptığım gibi fotokopi odasına yöneldim.

Ritmimi bulduğumda düşündüğümde daha hızlı geçti. Yaklaşık kırk dakika sonra elimde kahve ve dosyalarla masama geri döndüm.

Kapı aralıktı ve Erik'in ofisinde kimsenin konuştuğunu duymadım, bu yüzden kapıyı iterek açtım, kapıyı tekrar kapatırken kahve dökülmediğinden emin olmak için aşağıya baktım. İçeri bir adım atmıştım ki

Başımı kaldırıp donup kaldım ve gözlerim kanepedeki manzaraya dikildi.

Kahve neredeyse uyuşmuş parmaklarımdan kayıyordu.

Erik bacaklarını iki yana açmış, başını geriye atmış ve gözlerini kapatmış bir şekilde oturuyordu. Önünde bir kadın diz çökmüş, kızıl saçları kasıklarının üzerinde aşağı yukarı sallanıyordu.

Vay canına. Lanet olsun. Kahretsin.

Vücudumdaki her kas sertleşti ve içimde kaos hüküm sürdü. İçimden bir ses kaçmamı, kimse içeri girdiğimi fark etmeden oradan siktir olup gitmemi söylüyordu. Başka tarafa bakmam gerekiyordu. Neden başka tarafa bakamıyordum? Bu onun bir kadını tatmin etmesinden daha kötüydü, bu çok daha mahremdi.

Kadından boğuk bir inilti geldi ve beni transımdan çıkardı. Bir adım geri atacaktım ki birden Erik'in kafası kalktı ve gözleri açıldı, tam düştü. Elini kadının saçlarına gömdü ve bana göz kırptı. *Göz kırptı.*

Bunu bilerek yapıyordu. Onu sakso çekerken yakalamamı planlamıştı ve ben de oraya gidip o aptal suratına bir yumruk atmak istiyordum. Göğsüme baskı uygulandı ve yanaklarım alev alev yandı. O bir pislikti ve o anda ondan nefret ettim.

Odadan çıkmak için geri adım atacaktım ki ağzı ayrıldı ve göğsünden bir inilti koptu. Kalçaları yukarı kalktı ve dudağını ısırdı, boşalırken gözleri bir anlığına kapandı.

Sonunda gözlerimi kaçırabildim ve gitmek için döndüm.

"Kal." Sanki sadece onun sözleri bana emrediyormuş gibi bedenim yeniden dondu ve omzumun üzerinden baktım.

Kadın beni görmek için kıpırdandı ve kıkırdadı. "Üçlü mü yapıyoruz, Erik?"

Dudağım tiksintiyle kıvrıldı. "Ben ."

"Hayır, Chloe de tam gidiyordu."

"Ne?" Kadın arkasına yaslanarak Erik'in kasıklarının önünü açtı, yumuşayan aleti siyah pantolonun üzerinde apaçık duruyordu. Gözlerim büyüdü ve kalçalarım istemsizce sıkıştı. Daha önce hiç penis görmemiştim. En azından resimler dışında. Bu görüntünün içimi yakmasından nefret ediyordum. Gözlerimi dikip baktığım için nefret ediyordum.

Erik, kibirli yüzünde bilmiş bir gülümsemeyle pantolonuna geri sokmadan önce derin bir kahkaha attı.

"Evet, üzgünüm ama iş çağırıyor," dedi Chloe *kadına*. "Öğle yemeği molası için teşekkürler."

Az önce ona sakso çektiği ve şimdi de onu soğuk bir şekilde reddettiği gerçeğini anlamaya çalışıyormuş gibi gözlerini kırıştırdı.

"Bunu daha sonra bitirebilir miyiz?" diye sordu elini adamın kalçasında gezdirirken.

Gülümsemesi sahteydi. "Deneyeceğim."

İkisinin de duyabileceği kadar yüksek bir sesle alay ettim.

"Sorun mu var Alexandra?" Erik sordu, zafer ondan dökülüyordu.

Kendini beğenmiş gülümsemesi onu alt etmem için bana yalvarıyordu. Bu, kendimi kaybetmemem için çok fazla olan durumlardan biriydi. "Aramayacak, Chloe. Bana pislik gibi davranmayı ve cinsel aktivitelerini sergilemeyi komik buluyor. Sen bir amaç için araçtın." Gülümsemesi kayboldu. "Ne yaptığını biliyorum Erik. Başka biriyle öpüştüm diye rol mü yapıyorsun?" Cık cık ettim. "Çok çocukça. Şimdi kim safmış bakalım?"

"Belli ki stajyerimle konuşmam gerekiyor," diye Chloe'nin başının üzerinden bana homurdandı. "Ona aldırma, Chloe. Seni temin ederim, öğle yemeğimizden keyif aldım." Dönüp Erik'e baktı, odada beni tamamen görmezden geliyordu. Saçlarını geriye taradı ama gözlerime baktı. "Hem de çok."

Bu onu yatıştırmışa benziyordu çünkü ayak parmaklarının ucuna kalktı, yanağına uzun bir öpücük kondurdu ve gitti. Onu takip etmeye çalıştım -patlamadan önce o odadan siktir olup gitmem gerekiyordu- ama o beni durdurdu.

"Seninle işim henüz bitmedi, Alexandra. Dosyalarımı ve kahveme ihtiyacım var."

Masasına doğru hışım ile yürürken ona ters ters baktım. Ayağa kalktı ve pantolonunu bağlamadan önce kasıklarını ayarlama gösterisi yaptı.

"İğrençsin." Kutuyu yere çarptım ve çıkan gümbürtüden hafif bir memnuniyet duydum. Kutuyu ona doğru iterken eline biraz kahve döktüğüm için daha çok sevindim.

"Ve sen de yarın bana bir etkinlikte eşlik edeceksin." "Hah," diye bir kahkaha attım. "Hayır."

"Bu bir soru değildi. Geliyorsun."

"Sana hayır diyebilmem için bunun bir soru olması gerekmiyor."

"Çok yazık. Şirketteki herkes katılıyor, sen de dâhil," dedi kibirle, sanki reddetmem boşunaymış ve sinir bozucu bir sinekten başka bir şey değilmişim gibi. "Bu gece ayrılmadan önce sana para vereceğim ve gidip bir elbise alabilirsin."

"Hayır," dedim tekrar, bu sefer ayağımı yere vurarak.

"Evet. Tartışma bitmiştir. Zamanınızı boşa harcamayın."

"Seninle gelmiyorum çünkü sen bir pisliksin. O yüzden istediğin elbiseyi al ama ben giymeyeceğim."

duymazdan gelerek kahveyi dudaklarına götürdü ve içtikten sonra yüzünü buruşturdu. "Bu soğuk."

"Bir dahaki sefere aletini bir kadının boğazına sokma ve sıcakken yiyebilirsin."

Topuğumun üzerinde döndüm ve o başka bir şey söyleyemeden dışarı çıktım. Ne yazık ki o da beni takip etti. Laura köşeyi döndüğünde ben sandalyeme çökmüş, kollarımı somurtan bir çocuk gibi göğsümün üzerinde kavuşturmuştum.

"Laura, tam da görmek istediğim kadın," diye neşeyle selamladı Erik. "Alexandra'yı yarınki ziyafet için işten sonra bir elbise bulmaya götürebilir misin?"

Onun bu isteği karşısında irkildi. "Üzgünüm, yapamam. İsterdim ama bu akşam yemek planlarım var."

Erik'in kaşları çatıldı, sanki beni alışverişe götürmek isteyen başka bir aday ortaya çıkacakmış gibi ofisi taradı. Belki de vazgeçerdi ve ben de gitmek zorunda kalmazdım. Kaşlarını sildiğinde yüzünde bir gülümseme belirmeye hazırdı.

"Peki," diye homurdandı ve bana döndü. "Seni ben götürüyorum. Beşe kadar hazır ol. Beni bekletme."

Çenem düştü ve ona bunu söylemeye hazırdım, ama ben bir şey söyleyemeden döndü ve ofisinin kapısını çarptı.

"Evet, efendim," diye .

Laura kahkahasını tutarak, "Eğlenceli olacak," dedi.

Evet. Erik'le ilgili her şeyi tanımlamak için kullanacağım kelime tam olarak buydu. *Eğlenceli*.

En azından ben . En eğlenceli gece olmasını sağladım ve beni elbise alışverişine zorladığı için pişman olurdu.

ERIK

Ben: Hey, boş musun?

Ben: Alexandra'nın yarınki etkinliğe katılmasının iyi bir şey olacağına karar verdim ve bir elbiseye ihtiyacı var. Onu götürebilir misin?

Dakikalar beşe yaklaştıkça bir kısa mesajın çaresizliğimi gizleyebileceğini düşündüm. Onu alışverişe götürmek istemiyordum. Öğleden sonrayı onunla geçirmek istemiyordum. Aramıza koymaya çalıştığım mesafeyi yok ediyordu.

Elbette yarın gelmesi kötü bir fikir olabilirdi. Ama şirketteki diğer herkes katılırken onun gelmemesi tuhaf kaçardı. Hazırlıklara o kadar dalmıştım ki Laura söyleyene kadar onun geleceğini düşünmemiştim bile.

Hanna: Ahahahahaha! Kesinlikle olmaz. İstesem bile, ki istiyorum, yapamam. Bir müşteriyle yemekli toplantım var. Onu Covington'daki butiğe götür. Yemekten sonra ona elbise seçerken kıvrınmanı izlemek için uğrayabilirim. Senden nefret ediyorum. Şimdi Ian'a mesaj atıyorum. Muhtemelen iyi bir kahkaha atabilir.

Ben: Londra'da gecenin bir yarısı.
Buna değeceğini düşünecektir.
İyi eğlenceler.

Ofisine gidip Alexandra'yı almasını talep etmek ve ona patronu olduğumu hatırlatmak istedim. O zaman muhtemelen anneme söyleyecekti ve ben de küçük kardeşime neden patronluk tasladığımı açıklamak zorunda kalacaktım. Görünüşe göre onun patronu olmak ve yetişkin olmak annenin seni rahat bırakması için yeterli açıklamalar değildi.

"Gitmeye hazır mısınız, efendim? Saat tam beş."

Telefonumu sıkarak gözlerimi kapattım ve yüzümü ona dönmeden önce derin bir nefes aldım.

"Evet, sadece bilgisayarımı kapatmam gerekiyor." "Güzel. Asansörlerin yanında bekleyeceğim."

Güzel mi? Bazen konuşuyordu ve bana ne kadar genç olduğunu hatırlatıyordu. Onu büyümeye zorlayan pek çok şeyle yüzleşmişti ama öyle anlar oldu ki on dokuz yaşında olduğu anlaşıldı. O anlarda, ona yaptığım onca şey için kendimi en büyük sapık gibi hissediyordum. Hala ona yapmak istediğim her şey için.

Üstümden attım ve onunla asansörde buluştum. Yol boyunca hiç konuşmadık. Çenemi kapalı tuttum, gevşersem ağzımdan kaçabilecek şeylerden endişelendim. Bunun yerine, onun tatlı limon kokusunu içime çekerek sessiz yolculuk boyunca acı çektim.

Köprüyü geçene kadar konuşmadı. "Nereye gidiyoruz?"

"Covington'da kız kardeşimin tavsiye ettiği bir yer."

"Bütün kızları alışverişe götürdüğün yer burası mı?" diye sordu, ses tonu kuruydu.

"Sanılanın aksine, kızları alışverişe götürme fırsatına balıklama atlamıyorum."

"Umarım buna hazırsındır çünkü ilk resmi elbisem için acele etmeyeceğim ve seçici olacağım. Saatler sürebilir. Beni buna zorladığın için mutlu değil misin?"

Neşeli ses tonu karşısında inledim. "Bundan zevk alıyorsun." "Bunu hak ediyorsun."

Çenemi kapatmaya geri döndüm çünkü haklıydı, bugün yaptıklarımın sonra vereceği her türlü cezayı hak ediyordum. Bir kez daha işin bu kadar ileri gitmesini istememiştim. Sadece Chloe'yi öğle yemeğine davet etmek ve Alexandra'nın onu görmesini sağlamak istemiştim. Sonra Alexandra içeri girdi, donmuş bir halde bana bakıyordu ve ben de geldim. Mavi gözleri odanın öbür ucundan beni yaktı ve döllerim fişkirirken taşaklarım sıkıca yukarı çekildi ve beni emen gerçek kadını tamamen unuttum.

Yolculuk Cuma trafiğine göre şaşırtıcı derecede hızlı geçti, ancak park eder etmez arabadan çıktım ve yanımdaki genç kadınla doymuş olmayan ilk derin nefesimi aldım. Bizi, Alexandra'ya tercihleri hakkında her türlü soruyu soran iki kadın karşıladı. Kekeledi ve gözlerini bana çevirdi.

"Yarınki siyah kravatlı etkinlik için bir elbiseye ihtiyacı var."

"Elbette," dedi kadınlardan biri. "Ben Tina ve bu da Audrey. Bizi ikinci kata kadar takip başlamanıza yardımcı olabiliriz."

"Oh, um..." Alexandra'nın kafası benimle onu arka koridora doğru sürükleyen kadın arasında gidip geldi. "O da benimle gelebilir mi? Onun yardımına ihtiyacım olacak."

"Elbette, oturma alanımız var." Arkasını dönmeye zahmet etmedi. Sadece takip etmem için elini salladı.

"Size biraz su getirebilir miyiz? Belki biraz şampanya?" Audrey sordu.

"İkimiz için de su harika olur." O uzaklaştığında, "Sek likör daha iyi olur" diye mırıldandım.

"Aslında bir kadeh şampanya iyi olurdu." Alexandra sırtarak bana döndü ve rahatsızlığımın tadını çıkardı. "Uzun bir gece olacak."

Ancak Tina onu tekrar köşeye sıkıştırdığında pek de sırtıtmıyordu.

"Beden ölçülerinizi biliyor musunuz?"

"Um." Gözleri benimkilere kaymaya devam etti. "Bedenler?"

"Sorun değil canım. Sen beni takip et, ben sana her şeyi ." Tina, Alexandra'yı soyunma odasına doğru çekerek tökezlemesine neden oldu. "Doğru bir ölçüm yapabilmem için soyunman gerekecek."

Alexandra perdenin arkasında kaybolduğu sırada Audrey elinde suyumla göründü. Kapanmadan önce geniş, yalvaran gözlerle bana baktı. Bardağımı selamlamak için kaldırdım ve bir yudum aldım. onun rahatsızlığı karşısında gülümsemesini gizleyemedi.

Belki iki dakika sonra perdenin arkasından bir inilti geldi ve ardından homurdanarak, "Onlar sadece meme. Herkesin var. Mütevazı olmaya gerek yok."

Alexandra'nın diğer taraftan duyabileceği kadar yüksek sesle güldüğümünden emin oldum.

Birkaç çığlık ve garip kahkahadan sonra perde geri çekildi ve Tina dışarı çıktı. "Başlamak için birkaç elbise toplayacağız."

Travma geçirmiş Alexandra, krem rengi ipek bir bornozu göğsüne sımsıkı sarmış bir halde aynanın karşısında duruyordu. Gözleri gülümsememe kilitlendi ve yarıklara kadar daraldı.

"Beni soydular," diye fısıldayarak yanıma geldi.

"Kulağa harika vakit geçirmişsin gibi geliyor."

"Bunun biliyordun."

"Görmedim ama hayal kırıklığına uğradığımı söyleyemem."

Her iki kadın da kolları akla gelebilecek her renk kumaşla dolu olarak geri döndüğünde bir parmağını kaldırdı ve bana isyan etmeye başlamak için dudaklarını açtı.

"Bunlar başlamamızı sağlar."

"Tanrım. Sonsuza kadar burada kalacağız," diye inledim ve sert minderli sandalyede geriye doğru çöktüm.

Tina onunla birlikte odaya girmeye çalışana kadar zaferle gülümsedi. "Hadi seni tekrar soyalım, ben de sana yardım edeyim-"

"Hayır," diye bağırdı Alexandra, ellerini Tina'yı tutmak için kaldırdı. Kulağa ne kadar sert geldiğini fark edince sesini yumuşattı. "Ben hallederim. Çok teşekkür ederim. Kesinlikle yardım çağıracağım. Gerçekten minnettarım."

"Emin misin?" Yangına körükle giderek sordum.

Başını bana doğru çevirdi, gözleri bana lazer tutmaya çalışan kızgın yarıklardı. "Eminim," diye mırıldandı.

"Bana ihtiyacın olursa ara," dedi Tina, Audrey topuklarının üzerinde uzaklaşırken.

"Peki, etkinlik ne için?" Alexandra perdenin diğer tarafından sordu.

"Haven için yıllık bağış toplama etkinliği."

Yumuşak bir "Ah" demeden önce uzun bir duraksama oldu.

"Bu benim için çok önemli, bu yüzden ciddiye alırsanız memnun olurum."

Kafası perdenin arkasından fırladı. "Büyük bir pislik olduğun için acı çekmeni istiyor olmam, etkinliğini mahvetmek için her şeyi yapacağım anlamına gelmez. Özellikle de insanların önünde."

"Gerçekten mi? Sanki Chloe'nin önünde olay çıkarmadın mı?"

Perdenin arkasında kaybolmadan önce, "Daha büyük bir olay yaratmadığım için şanslısın," diye meydan okudu.

Şanslı olduğumu sanıyordum ama o anda kendimi pek şanslı hissetmiyordum.

Sonraki on beş dakika, perdenin arkasında hışırdayan kumaşlar ve Alexandra'nın birbiri ardına giydiği göz kamaştırıcı elbiselerle geçti.

Bir sonraki. Yüksek yakalı ve uzun kollu ilk elbisenin çok başarılı olduğunu düşünmüştüm. Gözlerini devirdi ve perdeyi kapattı.

Bana ikincisini göstermedi ve Audrey bizi kontrol etmeye geldiğinde Alexandra üçüncüsünü giymiş, sırtı perdeye dayalı bir şekilde dışarı çıktı.

"Oh, bu çok güzel," diye nefes nefese kaldı Audrey.

Alexandra irkildi. "Beğendim ama doğru sütyenle nasıl görüneceğini bilemiyorum."

"Oh, hiç sorun değil. Sana biraz iç çamaşırı getireyim," dedi Audrey ve kapıdan geri dönerek gözden kayboldu.

"Bir ," dedim. "Hayır."

"Dön, Alexandra. Şimdi."

Gözlerini devirdi ama itaat etti. Elbisenin arkası askılı gibiydi ama yanları derin kesilmişti ve sütyeninin şeffaf, siyah bandını ve askılarını ortaya çıkarıyordu.

"İkilemi görebiliyorum. Neden sütyensiz gitmiyorsun?"

"Çünkü göğüslerim D-cup."

Düşünmeden bakışlarımı indirdim. "Fark ettim."

"Bu elbisenin desteği yok ve beni tutacak bir şeye ihtiyacım var."

"bakalım." Audrey parmaklarının arasından gururla sarkan iki takım iç çamaşırıyla geri döndü.

Elindeki iç çamaşırı parçasını görünce neredeyse dilim tutulacaktı. Siyah ve dantelliydi ama pek bir şey yoktu.

"Sadece sütyene ihtiyacın olacağını düşünmüştüm ama set halinde geliyorlar." "Teşekkür ederim," dedi Alexandra.

"Bunları deneyeceğim."

Ve sonra elbise üstüne elbise giymeye devam ettik, ancak şimdi hepsini altında minik bir dantel tanga ile hayal ettim.

Soyunma odasından önce "Bunu gerçekten beğendim," diye açıkladı.

"Bir ."

Perdeyi yavaşça araladı ve sikim beş saniyeden kısa bir sürede birden altmışa çıktı. Vay anasını. "Hayır."

"Ne?"

"Hayır dedim," diye .

Zümrüt rengi ipek, kıvrımlarını mükemmel bir şekilde ortaya çıkarıyordu. Yırtmaç, attığı her adımda solgun bacaklarını ortaya çıkarıyordu. Belinden kıvrılıyor ve göğüslerine yapışmaya bile çalışmayan bir tül şeklinde ayrılıyordu. Sallanıyorlardı

Her hareketinde, neredeyse yanlış bir hareket yapsın ve benim için düşünler diye yalvaracaktım.

"Neden her erkekten memelerine istemiyorsun?"

Bir elini kalçasına attı, kumaş bir yöne, yumuşak kıvrımlar başka bir yöne sallanıyordu. "Şu anda senin olduğun gibi."

"Aynen öyle. Ve ben seni istemiyorum bile." "Sen bir pisliksin."

"Başka bir elbise seç."

"Biliyor musun?" Benden iki adım uzaklaştı. "Madem bu kadar güçlü bir fikrin var, o zaman gel de bana bir elbise bulmamda yardım et."

"Hayır."

"O zaman bunu istiyorum."

Bir açmazın içindeydik. Karşımda durmuş, kaşlarını meydan okurcasına kaldırmıştı. Göğsümde bir gümbürtü büyüdü, ama onu yutmayı başardım. "Peki," diye boyun eğdim.

"Güzel. Beni takip edin."

Elbiseler arasında geziniyordu ve ben de arkasında durup her biri hakkında fikrimi söylüyordum. Bir süre sonra elimde yaklaşık yedi elbise daha vardı ve kollarım yorulmaya başlamıştı. Bu lanet şeyler çok ağırdı.

"Peki, kendi işinizi nasıl kurdunuz?" diye sordu, hâlâ bir elbiseden diğerine geçerken.

"Üniversite son sınıfta biraz şansım yaver gitti ve bir uygulama satarak iyi bir miktar para kazandım ama kendi şirketimizi kurmak Ian'ın fikriydi. Paradan geliyordu, bu yüzden onun için daha kolaydı. Ortak dairemizde birkaç uygulama ve program daha satarak küçük bir başlangıç yaptık. Birkaç yıl sonra gerçek ofislere sahip olabildik."

Başımı salladı ve bir elbise uzattı. Pembeydi ve rengi tamamen yanlıştı. Başımı salladım, o da omuz silkerek geri koydu.

"Ailen ne iş yapıyor?" "İkisi de lise

öğretmeni." "Bu harika."

"Sizin okulunuzda ders verirken değil."

Güldü ve bu benim tutmaya çalıştığım gerginliği biraz olsun azalttı. "Bahse girerim kadınlarla olan oyununu gerçekten öldürmüştür."

"Pek sayılmaz. Peki ya ?" Elimi uzattım ve az önce geçtiği bir tanesine geri döndüm.

Onu çıkardı ve bordo kumaşa aşağı yukarı baktı. "Elbette. Hadi, sanırım bu kadar yeter."

"Tanrı'ya şükür."

Perdenin arkasında kayboldu ve ben de bazı e-postalara cevap vermek için telefonumu açtım. Yumuşak bir gümbürtü gözlerimi yukarı çekti ve kalbim durdu. Soyunma odasının kenarı ile perde arasında küçük bir çatlak kalmıştı. Aynaya yansıyan güzel kıvrımlar karşısında inlememi zar zor tuttum.

Alexandra eğilmiş, bir elbisenin içine adım atıyordu, teni düz siyah pamuklu külotuna karşı soluk ve yumuşaktı. Dik durdu ve elbiseyi kalçalarının üzerinde oynattı, dolgun göğüsleri, altından solgun meme uçlarını belli eden dantel sütyenin içinde sallanıyordu. Bir ses çıkarmış olmalıyım çünkü nefesi kesildi ve başımı kaldırıp baktığımda gözlerinin yansımadan benimkilere kilitlendiğini gördüm. Elbisenin rengiyle aynı renk yanaklarını da boyamıştı ama acele etmedi. Kollarını elbisenin kollarına sokmak için acele etmedi ve elbiseyi güzel göğsünün üzerinden yukarı doğru sıyırdı.

Özür dilemeyi düşündüm ama gerçekten üzgün değildim. Perde kapanmamıştı ve diğer taraftaki güzellik resmini yuttuğum için üzgün değildim.

Döndü ve perdeyi araladı. "Düğmelerimi iliklemeni istiyorum." Sesi boğuk ve derindi, onun da en az benim kadar etkilendiğini anlamamı sağlıyordu.

Ereksiyonumu saklamak mümkün değildi ama yine de kendimi ayarlama konusunda ince davranmaya çalıştım. Bana sırtını dönmeden önce gözleri düştü ve yanaklarına daha fazla renk geldi. Neredeyse tamamı dışarıdaydı ve sadece görüldüğü kadar yumuşak hissedip hissetmediğini öğrenmek için okşamaktan kaçınmak için yumruk yaptım. Kürek kemiklerinin hemen altına kadar küçük düğmeler üzerinde çalıştım, parmak eklemlerim ona her dokunduğunda teninin sıcaklığı beni yakıyordu.

"Çok güzel görünüyorsun," diye mırıldandım, gözlerim aynada onunkilerle buluştu.

Bir nefes sesi dikkatimizi kapı aralığına çekti. "Oh, işte bu," diye haykırdı Tina. "Çok güzel. Bir çift ayakkabı alayım."

"Oh, hayır, bu -" Alexandra itiraz etmeye çalıştı ama Tina çoktan gitmişti.

Bir süre sonra geri geldi ve Alexandra'yı bir sandalyeye itti, ayaklarının dibinde diz çökerek ayakkabıları giymeye hazırlandı. Alexan-

Dra'nın elleri sandalyenin kollarına sıkıca kenetlendi ve omuzları kalkarak Tina tarafından tekrar saldırıya uğramaya hazırlandı.

"Ben hallederim." Yanına yaklaştım ve ayakkabıları Tina'dan nazikçe alarak Alexandra'ya bir mola verdim.

Ben dizlerimin üzerine çökerken omuzları gevşedi ve elleri ölümcül tutuşunu gevşetti. Altın rengi bantlı ayakkabıları yavaşça ayağına geçirdim ve ayak bileklerine bağladım, ardından ayağa kalkmasına yardım etmek için elimi uzattım. Bir anlık tereddütten sonra parmaklarını benimkilere geçirdi.

"Tek kelimeyle mükemmel," diye ilan etti Tina. "Lütfen bana bunun olduğunu söyle."

Alexandra'nın gözleri aynada tekrar benimkilerle buluştu. "Evet, işte bu. İyi iş, Erik."

Tina bir adım öne çıktı ama ben elimi kaldırdım. "Onunla ilgilenildiğinden emin olacağım."

"Tabii ki. Seninle aşağıda buluşuruz."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Alexandra.

Ayakkabılarını çıkarıp tekrar ayağa kalkmasına yardım ettim ve düğmeler üzerinde çalışabilmem için sırtını bana dönmesini sağladım. Arzularımın zayıflığına teslim olarak, düğmelerin hepsi bittiğinde parmağımı omurgasından aşağıya doğru okşadım. Olgun poposunun hemen üzerinde biten, sırtındaki çukura yaklaştığımda titredi. Etrafımızı bir kabarcık sarmıştı. Mağazanın o bölümünde başka kimse kalmamıştı ve sırtı bana dönükken ona biraz verebileceğimi hissettim.

"Daha önce olanlar için özür dilerim."

Kadın sertleşti. "Anlıyorum."

Anlamıyordu ama olan olmuştu ve sonra yaptıklarımla yaşamak zorundaydım.

Ayrıca sallanan göğüslerinin ve sergilenen dolgun kalçalarının görüntüsüyle de yaşamak zorundaydım. Amının parmaklarımı sıkıldığını hissetmek, üstümde oturduğunu, sikimi gıcırdattığını ve nefes nefese zevkini inletirken göğüslerinin kabardığını hissetmekle aynı kasaya girdi.

Sadece geceleri güçsüz olduğumda açtığım ve elimi sikime bir kasa.

O soyunmaya gittiğinde, "Eve giderken bir şeyler yiyelim," diye önerdim.

"Tamam."

"Denemek istediğiniz bir yer var mı?"

Burnunu buruşturarak başını dışarı çıkardı. "Tekrar pizza istersem beni öldürür müsün?"

Başımı sallayarak güldüm. "Bu sefer ananasla denersen olur."

Sahte öğürme sesleri çıkardı ama kabul etti. "Peki, ama haklı olduğumda ve tadı berbat olduğunda yemek için bir sosis ve mantar alalım."

O üstünü değiştirirken ben de bir sipariş verdim. Elbise, ayakkabı, iç çamaşırı ve mücevherler satın alındıktan ve Alexandra'nın fiyat karşısında gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacak gibi olduktan sonra yola koyulduk.

Alexandra daireye döndüğümüzde, ikimiz de adanın iki yanında dururken, "Bundan emin değilim, Erik," dedi.

Ananaslı, soğanlı ve jambonlu pizzaya şüpheyle baktı. "Drama kraliçesi."

Dilime bakarak yavaşça ağzına götürdü, derin bir nefes aldı ve sonra ısırdı. Gözleri kapandı ve ben de bir anlığına onun yumuşak yüz hatlarını inceledim. Dolgun dudaklarının hareketinde kayboldum, dili sosu yakalamak için kayganlaştığında neredeyse inliyordum.

"Bu..." Yutkundu. "değil." Kollarım zaferle havaya kalktı. "Evet."

Kahkahası mükemmel bir melodi gibi çınlayarak daireyi doldurdu. "Kendini fazla beğenme. Bu parçayı yiyeceğim ama sonra sosis ve mantara geri döneceğim."

Gözlerimi devirerek kendi pizzamı yedim ve rahat sessizliğin tadını çıkardım.

"Yarınki hayır etkinliğinden nasıl haberim olmaz?" Alexandra suyunu bitirdikten sonra sordu.

"Hanna ve ben işlev için işin çoğunu yapıyoruz ve son ay genellikle son rötuşlar oluyor. Laura'nın masasına hiçbir şeyin geldiğini göremezsiniz."

"Sanırım bu mantıklı. Hayır kurumunu ne zamandır işletiyorsunuz?" "Beş yıldır hayır kurumuna sahibim ama bu üçüncü yılım.

bağış etkinliği. Gala için her şeyi bir araya getirmem biraz zaman aldı. İlk başladığımda neredeyse her şeyimi yeni şirketimize yatırmıştım."

"Kulağa heyecan verici geliyor."

"Kesinlikle yoğun bir yıldır." Biramın geri kalanını boşalttım ve ellerimin arasında tezgâhın üzerine koydum. Bardağı daireler çizerek çevirdim,

kazıma sesi sessiz mutfakta yüksek sesle duyuluyordu. "O yaz ailemle tatile gitmememin nedeni şirketimizi ofislere taşınmaya hazır hale getirmektir."

Gözlerime bakmak için başını kaldırdı. Onunki genişti ve sorularla doluydu, ama sessiz kaldı, istersem konuşmama izin verdi. Genelde bu konuda konuşmak istemezdim. Hanna ile aile terapisine gitmiştim ama onun dışında bu konuda konuşmuyordum. Ama bu geceyle ilgili bir şey beni onunla konuşmaya itti. Ona ne kaybettiğimi, onu neden bu kadar uzaklaştırdığımı açıklamak istiyordum. Kendinizden daha çok sevdiğiniz birini kaybettiğinizde - o acıyı hissettiğinizde - tekrar hissetmemek için elinizden gelen her şeyi yaparsınız, buna kimsenin size yaklaşmasına izin vermemek de dahildir.

"Aile tatilini aylardır planlıyorduk ama Ian ve ben kaçırılmayacak kadar iyi fırsatlar yakalamıştık. Annem kızmıştı ama ben diğerleri için orada olacağım için bunu atlatacağımı düşündüm. Hanna bana orada olsam da olmasam da fark etmeyeceğini söylüyor ama o gece dışarı çıkmalarını engelleyebileceğime ya da onlarla gidebileceğime inanmak zorundaydım."

"On yedi yaşındaki hiçbir kız ağabeyiyle çıkmak istemez, Erik."

Bir kahkaha attım. "Hanna, Sofia'nın beni geçmenin bir yolunu bulacağını söylüyor. Ki bu doğru. Sinsi olan oydu, her maceraya eğlenceden başka bir şey içermiyormuş gibi saldırırdı."

"Nereye gittiler?" diye fısıldadı.

"Sofia onları bir şekilde on sekiz yaş ve üstü bir kulübe soktu. Dışarı çıkmakla ilgili kuralları biliyorlardı. Kendilerini nasıl koruyacaklarını biliyorlardı ama yine de kaçırıldılar." Yumuşak eli, tezgâhta yumruk yaptığı benimkini sardı. "Bir kadın onları arka tarafa çekmiş ve bir minibüs bekliyormuş. Ailem ertesi sabah beni aradı ve ben de uçarak geldim. Çok geç kalmıştım. Polisler olayı araştırdı ama kayıp kızların o bölgede sık görüldüğünü söylediler." Boğazımda biriken öfkeyi bastırmak için sertçe yutkundum. "Takıntı haline getirdim," diye homurdandım. "Araştırabildiğim her şeyi araştırdım. Eski davaları, insan tacirlerini nasıl avladıklarını, elime geçen her şeyi sordum. Bilgisayarı her zaman akıcı bir şekilde kullanmıştım ama karanlık web'de sadece yapabildiğimi kanıtlamak için uğraşmıştım. Ama bunun satışları takip etmenin bir yolu olduğunu anladığımda, kendimi içine gömdüm. Onları kimin almış olabileceğini bulmam iki ayımı aldı. Ondan sonraki iki ayımı da onları takip ederek geçirdim, grubu hep kaçırdım, bazen günlerce."

Derin bir nefes almak için durdum, hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım ve onun benimkini yatıştıran serin eline odaklandım. "Dört ay," diye boğuldum. "Onları Utah'ta bir kulübede bulmam dört ayımı aldı. Aylar boyunca, bunu tek başıma yapamayacağımı bildiğim için bir güvenlik şirketiyle çalıştım. Orayı basmama yardım ettiler." Nemli, karanlık, beton binada yürüdüğümü hatırlayınca gözlerim yandı. Ofis bölmeleriyle doluydu, odaları ayıran bir ip ve perde vardı. "Orada olmaları gerektiğini ve ne yaşamış olurlarsa olsunlar bunun önemli olmadığını, çünkü onları eve getireceğimi bilerek odalara daldım."

Alexandra burnunu çekti ve kirpiklerimin altından başımı kaldırıp baktığımda yanaklarında gümüşü izler gördüm. Zayıflığımdan nefret ediyordum ama bunu durduramıyordum, gözlerimden yaşlar döküldü ve tezgâha baktım. Boğazımı temizledim ve ıslaklığı silerek kendimi kontrol altına aldım.

"Sonunda onları bulduğumda çok geç kalmıştım."

"ERİK...?" Hanna cam gibi gözlerle bana baktı, gözlerinde hayattan eser yoktu. Çift kişilik yatakta başka bir kızın yanında uzanmış yatıyordu, pembe saçları kirli yastığa dökülmüştü. Yanına koştum, ellerimi üzerinde gezdirdim, nereye dokunacağımı bilmiyordum ama gerçek olduğundan emin olmak için çaresizdim. Çok zayıftı, üzerinde sadece lekeli bir elbise gömleği vardı.

"Hanna Hanna," adını tekrar tekrar söyledim. O'ydu. Onu bulmuştum.

"Erik. Oh Tanrım. Erik," diye bağırdı. Kollarıma atılmak yerine, Sofia olduğunu umduğum ama siyah saçlarının yüzünü örttüğü hareketsiz bedenin yanına kıvrıldı. "Artık çok geç. Çok geç," diye mırıldandı Hanna.

"Hayır. Hanna. Ben buradayım. Çok geç değil." Saçlarını nazikçe alnından geriye doğru taradım ama Sofia'nın çok solgun kolunu tutarak geri çekildi. "Sofia. Uyan . Ben buradayım." Sofia'nın saçlarını nazikçe geriye doğru taradım ve boş gözlerle yüz yüze geldim. "Hayır."

Tökezleyerek bölmeye geri döndüm, boş duvarları salladım, Hanna'nın hıçkırıkları içimde bir deprem gibi sarsıldı. Hayır. Hayır, hayır, hayır.

"O ben olmalıydım. Ben olmalıydım," diye tekrarladı Hanna.

Titreyen bir elimle ağzımı kapattım ve boğazımı yakan safrayı tuttum. Hanna'nın çelimsiz bedeni titriyordu ve ben kendimi zorladım.

bir araya geldi. Dört ay boyunca Tanrı bilir neler yaşamıştı ve artık bitmişti. Beni boğmaya çalışan duygu fırtınasına ihtiyacı yoktu. Tatilde bana ihtiyacı olduğu gibi kardeşine de ihtiyacı vardı. Hepsini yutarak, titreyen bacaklarımın üzerinde ayağa kalktım ve yatağa geri döndüm, kaya oldum.

"Hanna, eve gitme vakti geldi."

"Hayır," diye haykırdı. "Onsuz eve gitmek istemiyorum. Artık bunu yapmak istemiyorum. Onsuz yapamam."

"Hanna," diye . "İkinizi de eve götürüyorum. İkiniz de eve geliyorsunuz."

"Bir gece önce ölmüştü ve kimse onu taşımak için zaman ayırmamıştı. Çok yaklaşmıştım." Yumruğumu vurdum. "Yirmi dört saat sonra başarabilirdim."

Alexandra'nın sandalyesi parkeye sürtündü ve kollarını bana dolamakta tereddüt etmeden adanın etrafında hareket etti. Ona izin vermemeliydim, onu geri itmeliydim. Ama yıllardır ilk kez en kötü kabusumdan bahsediyordum ve rahatlamaya ihtiyacım vardı.

Kollarımı ona doladım ve onun sıcaklığının ve gücünün benimkini beslemesine izin verdim. "O andan itibaren gelen her türlü yardımı yapacağıma söz verdim. Aylar boyunca edindiğim becerileri kullanabileceğimi düşündüm. İlk birkaç kadını kurtardıktan sonra, kendi ayakları üzerinde durabilmeleri için onlara yardım etmem gerekiyordu. Ve Haven doğdu."

Beni bir süre daha tuttu, elleriyle sırtımı okşadı. Bedenim anılarla titreşmeyi bıraktığında geri çekildi ve kollarını belimde bıraktı. "Sen harika bir adamsın, Erik Brandt."

"Pek sayılmaz," diye mırıldandım.

Hâlâ gözyaşlarının kalıntılarıyla parlayan gözleri aydınlandı ve ağzının bir tarafı yukarı doğru kıvrıldı. "Yani, sen bir tür pisliksin, ama iyi bir pisliksin."

Sözleri ortamı yumuşattı ve bizi geçmişten çekip çıkarmaya yardımcı oldu. Kollarımdaki kıza baktım ve bir şeyler kırıldı.

"Yatağa gitmeliyim," dedi kollarımdan kalkarken. "Yarın büyük bir gün ve ben de bunun bir parçası olacağım için heyecanlıyım."

"Geldiğiniz için teşekkürler."

"Başka seçeneğim yoktu." Şaka yaptığını anlamam için bana göz kırptı. "Yine de memnunum."

"Ben de. Biraz uyu, yarın görüşürüz." "İyi geceler, Erik."

"İyi geceler, Alexandra."

ALEXANDRA

GÜN BİR BULANIKLIK İÇİNDE GEÇTİ. Erik'in kapımı yumruklamasıyla uyandım. Beni bir kahve, bir kahvaltı sandviçi ve kışımı kaldırmamı emrederek karşıladı çünkü yapmam gereken randevular vardı. Üzerime bir şeyler giydim ve beni kuaföre götürdü. Sanırım şanslıydım çünkü en azından arabayı benim için durdurdu ve bana kıvrılmamı emretmedi.

Her yerimi yolmuş, çekiştirmiş ve cilalamıştım. Elbise yere kadar uzanırken kim bacaklarına ağda yaptırmak ister ki? Brezilya ağdası öneren kadını defetmek için geri çekilmiş ve neredeyse bir fırça kapmışım. Muhtemelen Erik onu buna zorlamıştı.

Pislik.

Belki de o kadar pislik değildi. Dün gece eğleneliydi. Eve dönerken daha rahattık. Onu sikini yalatırken yakaladıktan sonra öfkeden kudurmalıydım ve o görüntü gözlerimin önünden her geçtiğinde hâlâ göğsüm sıkışıyordu. Ama sonra onun kim olduğunu kabul ettiğimi, daha fazlasına dair umutlarımı kapattığımı hatırladım ve sıkışma hafifledi. En azından gibi davrandım.

Yepyeni bir kadın gibi görüldüğümde, Erik'e mesaj attım ve bana bir arabanın beni eve götürmek için dışarıda beklediğini ve altı buçukta beni almak için evde buluşacağını söyledi.

Ama altı buçuk yirmi dakika önce gelip geçmişti ve ben volta atıyordum, zihnim dakikada bir milyon mil koşuyordu.

Beni evde bırakmaya karar verdi. Benden utanıyordu. Benimle görünmek istemedi. Başka bir kadın almıştı. Bunların hepsi bana ne kadar az değer verdiğini göstermek için başka bir plandı. Beni incitmek için başka bir plandı.

Düşüncelerin ne kadar mantıksız olduğu önemli değildi, oradaydılar ve beni incitiyorlardı. Onun hakkında gerçekçi olma konusundaki inkarımnda delikler açıyor, ne kadar önemseddiğimi ortaya çıkarıyorlardı.

Tam gözlerim yaşarırken ve makyajım bozulacak diye korkarken kapı çalındı. Erik kendi kapısını çalmadığı için kim olabileceğinden emin donakaldım. Yavaşça adım atarak gözetleme deliğinden baktığımda tanımadığım sarı saçlı bir adamla karşılaştım.

"Kim o?" Sordum çünkü diğer tarafta bir seri katil olsa elbette bana haber verirlerdi.

"Bayan Hughes. Ben William, bu gece için şoförünüzüm. Bay Brandt gecikti ve sizi kendim almam için beni gönderdi."

Kapıyı araladım ve içeri girmeyince sonuna kadar açtım. "Çantamı alayım."

Küçük altın çantayı aldım ve William'ı asansöre kadar takip ettim. Beni bir Rolls-Royce'a götürdüğünde çenemin yere çarpmasını bir şekilde engelledim. Arabalar hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama Rolls Royce'un aşırı etkileyici bir isim olduğunu biliyordum. Hatta araba lüks kokuyordu, sanki her şeyin üzerine yeni basılmış yüz dolarlık banknotlar sürülmüş gibiydi.

Araca olan hayranlığımı bastıran tek şey endişemdi. Etkinliğe yaklaştığımız her milde daha da gergin oluyordum. Birdenbire Erik'in beni geride bıraktığını düşündüğüm nedenler geri geldi.

Ya onu utandırırsam? Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım. Hiç giyinip süslenmemiş ve zengin insanların arasına karışmamıştım. O arabada kendimi genç ve dünya hakkında saf hissediyordum.

Ve sanki gardımın düştüğünü anlamış gibi Leah bana mesaj attı.

Seni özledim.

Ben de seni özledim.

Bu kolay bir yanıttı ve yalan da değildi. Sadece onun düşündüğü gibi değildi. Beş yıl önceki kız kardeşimi özlüyordum, şu anda beni arayan kız kardeşimi değil.

Lütfen bana yardım edin. Sadece biraz paraya ihtiyacım var.

Oscar'ı bırak.

Leah: Neden ? Neden hayatımdaki tek iyi şeyi elimden almaya çalışıyorsun? Kontrolcü bir sürtük gibi davranıyorsun.

Gözlerimi kapatarak acıyı yuttum, derin ve temiz bir nefes aldım ve telefonu kapattım. Cincinnati Müzik Salonu'nun önünde durduk ve William kapımı açmak için yanıma geldi. Dışarı adım attığımda kız kardeşimin sözleri aklımdan düştü ve dikkatimi yeniden büyük, kırmızı tuğlalı binaya verdim. Çiftler ve gruplar halinde merdivenlerden çıkıp cam kapılardan geçen insanların arkasından gittim.

William, Erik'in benimle odanın en sol köşesinde buluşacağını ve beni beklediğini söylemişti. Geniş fuayeye girdim ve kimseye çarpmamak için yavaşça yürüdüm. Etrafımdaki eski mimariye bakmaktan kendimi alamadım. İkinci kattaki balkonu destekleyen uzun krem rengi sütunlar. Koyu kırmızı ve krem kareli zeminde parlayan ışıklar. Etrafta teklif verilebilecek eşyaların bulunduğu masalar, garsonlar sessizce içecek ve ordövr sunarken insanların sohbet edebileceği masalar vardı.

Erik'in siyah saçlarını ve geniş omuzlarını görene kadar kalabalığın arasında ilerledim. Adımlarım yavaşladı ve ona baktım. Onu birçok takım elbise içinde görmüştüm ama smokin bambaşka bir şeydi. Zarif ve lezzetli görünüyordu.

Onunla ilk tanıştığım zamanı ve ne kadar çok yer kapladığını düşündüm. Burada da çok fazla yer kaplıyordu. On adım ötede bile, sanki yanı başımda duruyormuş gibi varlığını hissedebiliyordum.

"Bay Brandt." Konuşan diğer adamın sözünü kesmemek için adını sessizce söyledim. Ona nasıl hitap edeceğimi bilemiyordum ve resmiyetten yana olmaya karar verdim.

"Alexandra." Beni tepeden tırnağa süzerken ismim dudaklarından bir nefeste döküldü. Bakışları sahiplenici bir dokunuş gibi vücudumun her santimini okşuyordu ve yanaklarımın elbisemin bordosuyla eşleştiğini hayal edebiliyordum. Yaptığım makyajın allığının çoğunu örttüğünü umuyordum. "Büyüleyici görünüyorsun."

Biri boğazını temizledi ve Erik'i şaşkınlığından kurtardı.

"Alexandra, muhteşem görünüyorsun." Carina onların çevresinden geç-

cle ve bana sarıldı, endişemi hafifletti.

"Teşekkür ederim." Geri çekildim ve krem rengi, geniş bel elbisesini inceledim. "Sen de hiç fena görünmüyorsun."

Gülümsedi ve omuz silkti, kendi görünüşüne tamamen güveniyordu. Harikaydı.

"Sizi şirketimizin diğer yarısıyla tanıştırayım. Bu Jake Wellington."

Adamlardan biri öne çıktı ve gülümsedi. Çok yumuşak mavi gözleri vardı ve ben onların içinde kaybolmamak için kendimi zor tuttum. "Sizinle tanıştığımıza memnun oldum. Bu da nişanlım Jackson," dedi Jake ve bana bakmaya devam etmem için yalvaran gözlerle sahip, uzun boylu, iri yapılı bir başka adamı işaret etti.

"Alexandra," diye hırladı Erik adımı ve dikkatimi tekrar ona çekti. Daralmış gözleri ve büzülmüş dudakları, beni süzmemden hoşlanmadığını gösteriyordu. Çok yazık. Bir kız bakabilirdi.

"Alexandra stajyer Bergamo ve Brandt projesinde bana yardımcı oluyor," diye açıkladı Carina. "Sana gösterdiğim pazarlama planını o hazırladı," dedi Jake'e.

Kaşları kalktı. "Çok etkileyici. Erik, şirketinde sana sahip olduğu için çok şanslı bir adam."

Övgüsü karşısında yanaklarıma sıcaklık yayıldı. "Teşekkür."

Jake, "Eğer orada işler yolunda gitmezse bizi mutlaka ara," dedi.

"Zahmet etme, ben zaten denedim. Erik bunu sahipleniyor," diye şaka yaptı Carina, Erik'e gülümseyerek.

"İyi bir yatırımı gördüğümde anlarım." Erik elini sırtımın üst kısmına koyarak beni yanına yaklaştırdı. "Carina, seni ve Bay Wellington'ı görmek harikaydı. Bağışınız için teşekkür ederiz ve ortağım Bay Bergamo'yu kaçırdığınız için üzgünüm. Gecenin tadını çıkarın ve umarım çok pahalı bir ödül kazanırsınız."

Erik beni sürükleyerek götürmeden önce, "Hepinizle tanıştığımıza memnun oldum," demeyi başardım.

"Alex, vay canına," diye tanıdık bir ses.

Döndüğümde hepsi smokin giymiş üç çocukla karşılaştım. "Wyatt. Hey."

Elimi Erik'inkinden ayırdım ve Wyatt'ı kucaklayarak selamladım. "Harika görünüyorsun."

"Teşekkür."

"Bay Brandt, etkinliğin bir parçası olmamıza izin verdiğiniz için teşekkürler. Her yıl bir öncekinden daha iyi oluyor," diye selamladı Wyatt.

Erik cevap vermedi, sadece başını salladı. Muhtemelen sıkılmış çenesi yüzünden konuşamıyordu.

"Sana bir içki getireyim mi?" Wyatt teklif etti. "O zaman belki bir dans daha edebiliriz?"

"Yapamaz," diye konuştu Erik sonunda - ya da homurdandı desek daha olur. "Onu müşterilerimizle tanıştıyorum. Size de aynısını yapmanızı ve bunu bir iş işlevi olarak kullanmanızı öneririm. Hanna'nın buralarda bir yerlerde olduğuna eminim. Lütfen bu gece şirketimizi temsil ettiğinizi unutmayın."

Hepsi biraz daha dik durarak "Evet efendim," diye cevap verdi.

Erik'in eli tekrar sırtına gitti ve beni uzaklaştırdı. "Bu çok kabaydı," diye mırıldandım.

"Bu, şirketimizin ev sahipliği yaptığı bir hayır galası, sarhoş olup sizi taciz edebilecekleri bir eğlence değil."

Gülmekten kendimi alamadım. "Bu biraz oldu."

Burnunun ucuyla bana baktı ve omuz silktili. "Her halükarda, benimle dolaşman ve müşterilerle nasıl iletişim kuracağını öğrenmen senin için iyi olacak."

Kolumu uzattım. "Yolu göster."

Erik gecenin büyük bir bölümünü odada dolaşarak geçirdi ve ben de tüm bu güzellik ve heyecan karşısında büyülenmiş bir şekilde onun yanında kaldım. Herkesle konuşuyor, hepsini açılış ödülleriye doğru itiyor, Haven'la ilgili planları hararetli bir şekilde tartışıyordu. Dün gecedan sonra bu beni daha da yumuşattı.

Onun yanında kendimi ne kadar güvende hissettiğimi inkâr edemezdin. Bunun bir anlamı yoktu. Kurduğumuz ilişkiye dışarıdan baktığımda bana karşı kaba ve acımasız davranıyordu. Ama hissettiklerimi inkâr edemezdin. Korkunun nasıl bir his olduğunu biliyordum ve Erik'in varlığında güvenliğimi bir kez bile sorgulamamıştım. Bana ciddi şekilde zarar vereceğinden hiç endişelenmedim. Kulağa çılgınca gelebilir ama onun yanındayken daha rahat nefes alabiliyordum.

Artık benden daha fazlasını isteyeceğine dair umudum kalmamıştı. Bu yüzden şimdilik onunla yaşadığım rahatlığın tadını çıkarıyordum. Bana her baktığında kendimi seksi hissetmekten zevk alıyordum. Parmakları beni belli bir yöne yönlendirmek için sırtımdaki deriyi sıyırdığında omurgamda oluşan karıncalanmanın keyfini çıkarıyordum. Cinselliğimi kucaklamak için hiç bu kadar güvende olmamıştım ve gece ilerledikçe daha fazlasını istedim.

Bir süre sonra konuşmaların yapıldığı ve akşam yemeğinin servis edildiği üst kattaki balo salonuna geçtik. Erik ayağa kalktı ve gözlerimi yaşartan bir açılış konuşması yaptı. Haven'ın nasıl başladığının ardındaki hikayeyi bilmek, kadınlara ve topluma yardım etmekle ilgili söylediği basit sözlerin içimde çok daha fazla his uyandırmasını sağladı.

Ardından Hanna açık artırmayı kazananları açıklarken herkes alkışladı ve parti alt kata taşındı; burada herkes loş ışık altında yan tarafta çalan bir caz grubu eşliğinde dans etti.

"Şu dansa ne dersin?" dedi derin bir ses arkamdan.

Arkamı döndüğümde kimi bulacağımı zaten biliyordum ve mavi gözler ve rahat bir gülümsemeyle karşılaştığımda şaşırmadım. Wyatt elleri cebinde yürürken gülümsemekten kendimi alamadım. Biraz eli vardı ve bunu inkâr etmek mümkün değildi. Erik kadar heyecan uyandırmıyor olabilirdi ama yine de yakışıklılığını takdir edebiliyordum.

Bu gece eşsiz bir deneyimdi ve beni ağırlıksız ve günlük streslerden arındırmış, rahatlatmıştı. Neden biraz daha fazla ilginin tadını çıkarmayayım? Neden baştan çıkarmayı kucaklamayayım?

"Elbette."

Elimi onun eline koymaya hazırlanıyordum ki bir başkası elimi kaptı.

"Üzgünüm Wyatt. Belki bir sonrakinde," dedi Erik omzunun üzerinden beni çekerken.

"Gerçekten mi?" Erik'in arkasından homurdandım. "Sana stajyerleri becermemeni söylemiştim." "Bu seni nasıl ilgilendirir?"

Durup bana doğru döndüğünde neredeyse ona çarpıyordum, kaşları öfkeli gözlerinin üzerinde çatılmıştı. "Çünkü sen benim işimsin. Şimdi dans edecek miyiz?"

"Hayır."

"Erik?" seslendi arkasından yumuşak bir ses.

Döndü. "Chloe, selam."

Ateş kırmızısı saçlarını omzunun üzerinden gördüm ve gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum.

"Dans etmek ister misin diye merak ediyordum."

Erik bana döndü, yeşil gözlerinde bir meydan okuma parlıyordu.

"Çok isterim

."

Sonra onu sürükleyerek götüren ben oldum. "Yapamaz. Belki bir sonrakinde."

Ben daha fazla uzaklaşmadan elini tuttu ve dudaklarını kulağına bastırmak için yaklaştı ama benim duyabileceğim kadar yüksek sesle konuştu. "Seni içimde hissetmeyi özledim."

Bu samimi andan uzaklaşıp Erik'in elini bırakmak istedim ama o beni sıkıca tuttu.

"Üzgünüm, Chloe. Belki başka zaman."

Kadının elinden kurtuldu ve onu dans pistine götürmeme izin verdi. Sallanan çiftlerin arasında kaybolduğumuzda kontrolü ele aldı ve beni istediği yere götürdü. Kalçalarımı kavrayıp beni kendine çekmeden önce ellerimi boynuna doğru kaldırdı. Kalabalığın içinde hareket ederken kalbim hızla çarpıyor, başım dönüyordu.

"Dans etmek istemediğini sanıyordum?" diye sordu, göğsü zaferle kabarmıştı.

"Kapa çeneni." Kirpiklerimin arasından onun gülen gözlerine baktım ve gülümsemekten kendimi alamadım. "Seni kurtardım. Daha ilk şarkı bitmeden seni yiyip bitirecek ve bebek planları yapacaktı."

Yüzünü buruşturdu. "Haksız değilsin."

İnsanlar etrafımızda dolaşüyor, aşıklar gibi birbirlerine sarılıyorlardı ve ben saksafon ile piyanonun yumuşak karışımına odaklanmaya çalışıyordum. Müzik yumuşaktı ve çiftlerin birbirlerine sarılmaları için yalvarıyordu. Bir an için rahatlığa teslim oldum ve Erik'in belimdeki ellerinin sıcaklığının içimi yakmasına izin verdim. Ateş kalçalarımın etrafından dolandı ve uyluklarımın arasına düşmeden önce karnımın derinliklerine kadar indi. Orada büyüyen ağrıyı hafifletmek için bacaklarımı birbirine sürtmek için bir an ayırdığımda ritmi kaybederek tökezledim.

"Tamam mı?" Erik sordu, sesinde bir gülümseme vardı. "Gayet iyiyim."

Şarkı bitti ve geri çekildi, yeşil gözleri karardı. "Gitmeliyiz." Sesi benimki kadar sert çıkmıştı. O da benim gibi aramızdaki gerilimi hissediyor muydu?

Kapıyı açık tuttu ve beni arabaya götürdü. Karşımda koltuklar vardı ama beni takip edip içeri girdiğinde hemen seçti. Yumuşak caz, sanki galadan hiç ayrılmamışız gibi küçük alanı doldurdu. Artık etrafımızdaki kalabalığın uğultusu olmadan sadece kendi baloncüğümüzdaydık.

Chloe'nin sözleri kafamın içinde dönüp duruyordu. Beni rahatsız ediyorlardı ama daha çok merak ediyordum. Aradan geçen her kilometrede, seksle ilgili merakım dudaklarımdan dökülene kadar arttıkça arttı.

"bir his?"

Pencereden dışarı bakmaktan vazgeçip gözlerini benimkilere kilitledi. "Ne?"

"Seks."

Tek kaşı yavaşça kalktı. "Ne?"

Sinirli iç çekişimi zar zor tuttum. "Seni içinde hissetmeyi özlediğini söyledi. Yardım edemem ama soyunmanın nasıl bir his olduğunu merak ediyorum."

biriyle." Gözbebekleri büyüdü, neredeyse koyu yeşili yutacaktı. "Birine karşı çıplak olmak ve onun içinize girmesine izin vermek nasıl bir duygu?"

Erik yutkundu, eli yumruk oldu ve krem rengi deriye yaslanarak gevşedi ama gözlerini benden ayırmadı. "Vücuduna girmeme izin verdin."

Bunu söylediğini duymak bile beni koltuğumda kıvrandırdı. "Bu farklıydı. Giyiniktim."

"Hızlı ve kıyafetli olabilir."

Gözlerimi devirdim. "Bunu biliyorum ama öyle olmadığında nasıl oluyor? Lütfen," diye ekledim usulca. Cevap vermedikçe daha çok bilmek istiyordum. İçime işledi ve nefesimi tutmama neden oldu.

Göğsü derin bir nefesle inip kalktı. "Sıcak," dedi sonunda boğazını temizlemeden önce. Cevap verirken derin çakıl taşlarını hafifletmek için hiçbir şey yapmadı. "Islak. Sert ve hızlı ya da yavaş ve şehvetli olabilir, içinizdeki her santimi hissetmenizi sağlar. Her yerinize dokunur, teniniz ısınır ve terlersiniz. Sonra bitişe ulaşırsınız ve sanki omurganızdan aşağı elektrik fışkırır, boşalırken tüm sinirleriniz vücudunuzun merkezinde toplanır. Neredeyse bayılabileceğiniz bir zevk gibi."

Sert tonu tenimi okşadı, sürtünme her santimimi ısıttı. "Bilmek istiyorum," diye nefes aldım, neredeyse yalvarırcasına. "O yüksek hissi yaşamak istiyorum."

Çenesi sıkışmıştı ama pantolonunun içindeki uzun şişkinliği fark edemiyordum. "Seni becermeyeceğim."

Onu da beklemiyordum ama sözleriyle sarhoş olmuştum. Sanki bir bungee jumping'in uçuşunda duruyordum ve rüzgârın yanımdan hızla geçmesinin ve midemin düşmesinin nasıl hissettireceğini şimdiden hayal edebiliyordum, ama tam olarak orada değildim. Bunu hissetmem gerekiyordu.

Vücudum onu itmeme için beni zorladı. Daha fazlası olacağını düşündüğüm için değil, bir daha asla bu kadar güvende hissedemeyeceğimden korktuğum için. Hayatım boyunca öğrendiğim bir şey varsa o da alabildiğini almaktı çünkü yarın hiçbir şeyin garantisi yoktu.

"Bunu hissetmenin başka bir yolu yok mu? Tarif ettiğin çıplak sıcaklığı? Biriyle çıplak olmanın? Bana göstermenin başka bir yolu yok mu?" Gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu ve ben bu sefer farklı olduğuna ikna etmek için acele ederek zorlamaya devam ettim. "Daha fazlası olmayacağını biliyorum."

Bunu açıkça ifade ettiniz. Ama sana güveniyorum ve bunun ne kadar nadir olduğunu biliyorum. Bu fırsatı kaçırmak istemiyorum. Göster bana."

"Bana güveniyor musun?" İtirafım karşısında gerçekten şaşırılmış görünüyordu. "Evet."

Gözleri benimkiler arasında gidip geldi. "Neden?" diye fısıldadı.

Gecenin sorusu bu değil miydi? "Çünkü ben biliyorum." Espriden yoksun bir kahkaha attı. "Erik," dedim dikkatini tekrar bana çekerek. "Sana neden güvenmeyeyim ki? Tamam, evet, bir pislik gibi davrandın ama bu seni daha az büyük bir adam yapmaz. Beni asla incitmezsin. Benden asla faydalanmazdın. Ve sana gerçekten ihtiyacım olduğunda yanımda olacağını biliyordum. Bundan hiç şüphe etmedim."

"Ben düşündüğün adam değilim."

"Belki de düşündüğün gibi bir adam değilsindir." Sözlerim onun argümanlarını çaldı. "Lütfen, Erik. Sana güveniyorum."

Tekrar yutkundu, başı koltuğa yaslandı, gözleri kapalıydı. "Tamam."

Kalbim son sürat giden bir yük treni gibi bir yükseldi bir gümbürdedi, ancak sözleri heyecan baloncuğumu delip sinirlerin içeri girmesine izin verdiğinde cırtlak bir şekilde durdu.

"Bana külotunu ver."

Dondum kaldım ama sonra bunu ne kadar çok istediğimi hatırladım.

Elbisemin hışırtısı, hafifçe çalan müziğin sesini bastırdı. Erik ceketini çıkarıp gömleğinin düğmelerini açtı ve elbisemin altından külotumu çıkarırken beni izledi. Açtığı her santimlik ten kalbimin daha hızlı çarpmasına neden oluyordu. Giysilerinin altında kaslarının hareket edişini izlemiştim ama onu hiç gömleksiz görmemiştim. Bir Yunan tanrısı gibi yapılıydı. Kasları sert ve katıydı, kalçalarının her iki yanındaki derin v'yi ortaya çıkarmak için pantolonunun kenarlarını çekiştirirken karın kasları dalgalanıyordu.

Göğsünü açtıktan sonra elini uzattı ve ben de titreyen parmaklarımla külotumu avucuna yerleştirdim. Bana aldığı siyah dantel parçası, incelemesi için tek parmağımda sallanıyordu.

"Şimdi gel de sikimi pantolonumdan çıkar," diye emretti ve kumaşı cebine soktu.

Sinirlerimi yuttum ve eğilip titreyen parmaklarımla tokasını açmaya çalıştım. Ben beceriksizce hareket ederken o bana yardım etmek için kıpırdamadı. Fermuarı indirdiğimde, boyu boxer külotunun pamuğuna baskı yapıyordu ve ben koltuğumda kıvranıyordum. Kalçaları, her şeyi aşağıya çekip onu ortaya çıkarmak için bir davetle kalktı.

tamamen. Ofiste gördüğüm yumuşamış sikini hatırlıyordum ama hiçbir şey beni sınırlardan kurtulduğunda elimi sıyıran yumuşak tene hazırlayamazdı. Hiçbir şey beni sıcaklığa hazırlayamazdı. Penisler hiçbir zaman ilgilendiğim bir şey olmamıştı. Onu sadece bana zarar verecek bir araç olarak görmüştüm.

Ama Erik'in siki çok güzeldi. Uzun, kalın ve düzdü, başparmağımı üzerinde gezdirmekten kendimi alamıyordum. İnledi ve ben de geri çektim çünkü benden istediği bu değildi ve ben de onun sunduğundan fazlasını almayacaktım. Geçen sefer yaptığım hata buydu.

"Üstüme çık. Daha önce kanepede yaptığımızı yapacağız. Ama bu sefer istediğin ıslak, çıplak sıcaklıkta olacak. Yapabileceğimin en iyisi bu."

Uyluklarım uyarılmamdan dolayı kaygandı ve ne kadar ıslak olduğumu bilmesine izin verdiğimi hayal etmek beni utandırdı.

"Fikrini mi değiştirdin?"

"Hayır. Sadece her yerim ıslak."

Göğsünden bir hırıltı yükseldi. "Güzel. Hissetmeme izin ver."

Bacağımı kucağına attım, eteğimi önünden çektim ve üzerine yerleşirken gözlerimi kapattım. Vücudum sinirden titriyordu, ama bunun beni yerleşmekten ve ıslak sıcaklığımı tamamen ona bastırmaktan alıkoymasına izin vermedim.

"Oh, ," diye inledi.

Elleri elbisemin altında kayboldu, kalçalarımın göbeğime doğru ilerledi. Kalçalarım sıkıştı ve nefesim kesildi, yarığımın aşağı yukarı hafifçe sıyrılması acıyı -patlama beklentisini- artırdı. Her iki başparmağı da amımın dudaklarını buldu ve onları yarığımın arasına sikini yerleştirecek kadar ayırdı. Omuzlarını kavradım ve nefeslerimin ne kadar hızlı kaçtığını kontrol etmeye çalışarak gözlerimi sıkıca kapattım. Ona bu kadar yakın olduğum için ne kadar korktuğumu, durmasından ve bunu bir daha asla hissedemeyeceğimden ne kadar korktuğumu göstermek istemiyordum.

Başparmakları kenarında aşağı yukarı kayıyor, nemle oynuyordu.

"Çok ıslak. Mükemmel."

Kalçalarını itti ve sikinin pürüzsüz derisi klitorisimin üzerinden kayarken nefes nefese kaldım.

"Gözlerini aç, Alexandra. Bana bak."

İtaat ettim ve yarı açık göz kapaklarının arasından beni izleyen orman yeşilinde kayboldum. Kalçalarımı aşağı doğru itti, böylece tekrar tekrar iterken sikişinin üzerine mükemmel bir şekilde yerleştim.

"Sür beni, Alexandra."

Emir içimden geçerek kaslarımı kontrol etti. Önce kalçalarımı yavaşça hareket ettirdim, inlemelerimi engellemek için dudağımı ısırıldım. Aleti kalındı ve her yerime dokunuyordu. Ucuna kadar kaydırdım, tekrar aşağı kaymadan önce onu giriş yerimde hissettim. Birlikte hareket ediyorduk ve yumuşak başı girişimi her sıyırdığında, neredeyse içeri girip beni almasını diliyordum. Her vuruşta yalvarışımı yuttum.

Elleri eteğimin altından çıktı ve sırtıma doğru ilerledi. "Siktir et" diye homurdanmadan önce düğmelerle oynadılar ve kumaşı yırttılar. Eteğimi omuzlarımdan çekiştirerek çıkardı, kollarımı iki yanıma sıkıştırdıktan sonra ince dantelli sütyenimi yana doğru çekerek göğüslerimi ortaya çıkardı.

Hiç vakit kaybetmeden öne düştü ve meme ucuma yapıştı. Islak emiş, patlamaya yakın, yanan bir elektrik teli gibi göğsümden göbeğime doğru fırladı. Boynumu öpmeden önce emdi ve ısırıldı, kulağımı ısırırken göğsünü benimkine bastırdı.

"Hissediyor musun? Sıcaklığımı hissediyor musun? Kalbimin sana yaklaşmak için çırpınan vahşi bir hayvan gibi attığını hissediyor musun? Çok iyi hissediyorsun."

"Evet," diye fısıldadım. "Daha fazla."

Geri çekildi ve elbisemi yukarı çevirerek uzunluğunun kıvrımlarımın arasından kaydığı yeri ortaya çıkardı. Onun hareket ettiğini hissetmek bir şeydi, ama horozunun başının altımdan kaymasını ve meyve sularıyla kaplanmış olarak yeniden ortaya çıkmasını izlemek başka bir şeydi.

"Sikimin başını girişinde her hissettiğimde, yukarı itmek ve o dar amcığı kendime almak istiyorum. Sen sikimin üzerinde aşağı yukarı hareket ederken göğüslerinin zıplamasını izlemek istiyorum. Aşağıya bakmak ve masumiyetinin kanının beni kapladığını görmek ve benim olduğunu bilmek istiyorum. Her şeyi almak istiyorum."

"Oh, Tanrım." Zevk yanaklarımı yaktı ve göğsümden aşağı kaydı.

"Ama yapmayacağım. Bu gece, amının dudaklarının beni döllerle kaplamasını izleyeceğim ve beni boşaltacaksın. Vücudumdaki tüm döllerimi temizleyene kadar yarığını sikeceğim."

Daha hızlı, daha sert hareket ettim. Çok yaklaşmıştım. Her sinir merkezimde başlayıp bitiyordu ve ben patlamak, her şeyi hissetmek için çaresizdim. Utanç için yer yoktu. Bundan sonra olacıklardan korkmaya yer yoktu. Sahip olduğum tek şey ihtiyaçtı.

"Kendinize bakın. Bize bak." Aşağıya, onun baktığı yere baktım. "Sikimin her iki yanındaki, üstünü okşamaktan fazlasını yapamayacak kadar küçük kedi dudaklarına bak. Küçük klitoris dışarı fırlıyor, sikimin her fırçası için çaresiz."

Sözleri, klitorisime sürtünen uzun boyunun sert itiş, çok fazlaydı. Patladım.

Gözyaşlarım gözlerimi yaktı, zevk çok fazlaydı. Tüm vücudum patlarken göğsümden çığlıklar koptu. Sürücü muhtemelen beni duyabiliyordu ama umurumda değildi. Beni saran zevkten başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

"Kahretsin, şu anda o sıkı amcığın beni sıktığını hissetmek için neler vermezdim."

"Erik. Oh, Tanrım."

Arkasına yaslandı ve kalçalarımı sertçe kavradı, bize baktı ve beni sert ve hızlı bir şekilde hareket ettirdi. Bir an sonra, ikimiz de onun karnına boşalmasını izlerken kendi inlemeleri arabayı doldurdu. Bir erkeğin boşalmasını izlemenin bu kadar seksi olabileceğini hiç düşünmemiştim. İlk birkaç ipin karın kaslarına vurması ve son parçanın küçük yarıktan sızıp kayması. Bunu ona tekrar tekrar yaptırmak istedim.

Aramda kaymayı bıraktığında tutuşunu biraz gevşetti ve derin bir nefes aldı.

Karın kaslarının çıkıntıları arasından damlayan beyaz sıvıdan etkilenerek parmağımı daldırdım, birazını topladım ve ağzıma götürdüm. Tuzlu tadı tat tomurcuklarımda patladı ve hiç de düşündüğüm gibi değildi. Daha önce Leah'nın dölden bahsettiğini duymuştum ama Erik'inkinin tuzlu ve zengin bir tadı vardı. Parmağımı dudaklarımdan arasından kaydırıp ve gözleriyle buluşmak için yukarı baktım.

Beni izledi ve kontrol altına almaya çalıştığı nefesleri tekrar hızlandı.

"Özür dilerim. Merak ettim."

Bir kahkaha attı. "Olma. Ağzına boşalmamı istediğini bildiğim için kendimi kontrol etmekte zorlanıyorum."

Kendi parmaklarını beyaz sıvının içine daldırdı ve dudaklarıma götürdü. İnledim ve onları ağzıma alıp emdim.

Bana sunduğu her damlayı
almak için. "Tatmin oldun
mu?"

"Kesinlikle evet."

"Bay Brandt," diye bir ses geldi hoparlörden. "Buradayız."

Daha önce önemli olmayan utanç şimdi beni vurdu. Ön taraftaki adam muhtemelen ne yaptığımızı biliyordu. Elbisemi omuzlarımdan yukarı çektim ama arkasındaki düğmeleri kopardığı için yerinde tutmak zorunda kaldım.

Erik'in kucağından inerek koltuğuma geçtim ve eteğimi yeniden düzenledim. Erik kalan döllerini temizlemek için külotumu kullandı ve pantolonunun içine geri soktu. Mahvolmuş elbisemi örtmem için bana ceketini verdi.

Kapıyı açmadan önce yüzünü bana döndü, iri elleri çevreliyordu. "Şimdi nasıl bir his olduğunu biliyorsun," diye fısıldadı dudaklarımdan arasından, sonra da bana en yumuşak, en nazik öpücüğünü verdi.

Geri çekildi ve kapıyı açtı, çıkmama yardım etmek için elini uzattı.

Bir an öylece bakakaldım, sonra ne olacağından emin değildim. Anda kalmaya çalıştım - yukarı çıktığımızda olanlar hakkında gerçekçi olmaya çalıştım, ama zihnim zevk, sinir ve umutlarla doluydu. Bu kadar iyi şartlarda teslim olduğumuz bir anı hiç bitirmemiştik. Genellikle bir tartışmayla biterdi. Beni nazıkçe öpmesi ve ayağa kalkmama yardım etmek için elini uzatmasıyla değil.

Olanlara boyun eğerek avucumu onunkine dayadım ve dışarı çıktım. Yumuşak bir gülümseme verdi ve kapıyı kapattı.

"Erik?" gelen kadın sesi karşısında ikimiz de donup kaldık. "Erik, lütfen konuş benimle. Seni özledim ve sadece konuşmak istedim."

Kelimeler bulamaç gibiydi ve Erik geri adım attığında kızıl saçlı kadın ona ulaşmak için tökezledi. Elimi bıraktı ve kadın kaldırımı düşmeden onu yakaladı.

"Chloe, burada ne yapıyorsun?" Sesi soğuktu ama Chloe bunu fark etmedi ve ona sarılmaya devam etti.

"Seni özledim. Seni sikmeyi özledim."

Samimi itirafı karşısında yine gözlerimi kaçırdım.

"Sarhoşsun."

"Pek sayılmaz. Beni yukarı çıkarabilir ve ne istersen yapabilirsin."

"Seni eve götüreceğim."

Canlandı ve ona tembel bir gülümseme verdi, muhtemelen baştan çıkarıcı olduğunu umduğu ama aslında sadece bayılmak üzereymiş gibi görünen gözleri yarı kapalıydı.

Diğer yandan ben mi? Kalbim kendi içinde büzüştü. "Ben yukarı çıkayım," diye mırıldandım, ona bakmadan geçip gitmeye çalışarak.

"Alexandra," diye seslenerek ilerlememi durdurdu. "Geri geleceğim."

Gözlerine bakmadan başımı salladım ve yürümeye devam ettim, ama sonra eli pazumda durdu ve beni onunla yüzleşmeye zorladı. Gözlerimi kaldırırken gözyaşlarımın dinmesini diledim, içimde hissettiğim kadar soğuk olmalarını umuyordum.

"Onu becermeyeceğim. Sadece eve sağ salım döndüğünden emin olmak istiyorum."

Gözleri bana yalvardı. Erik'in daha önce hiç bu kadar ciddi görüldüğünü görmemiştim, bu da ona inanmaya karar vermemi kolaylaştırdı.

Yanağını okşadım ve ona güven verici bir gülümseme verdim. "Biraz uyu, sabah konuşuruz."

Başımı salladım, göğsüm tekrar nefes alabilecek kadar gevşemeyi başarmıştı.

ALEXANDRA

UYUMAMAYA ÇALIŞTIM ama saat sabahın ikisini geçtiğinde pes ettim ve kendimi uykuya bıraktım.

Sabah uyandığımda da orada değildi. Hızlıca dişlerimi fırçalayıp saçlarımı taradıktan sonra merdivenlerden aşağıya indim ve boş bir daire buldum. Belki de eve hiç gelmemişti. Belki Chloe onu yine aptalca bir sakso çekerek kalmaya ikna etmişti.

Adadaki bar taburesine çöktüm ve başımı ellerimin arasına alarak hayal kırıklığımı dile getirdim.

"Çok aptalım."

Düşünmeyi ve umut etmeyi ne kadar bırakırsam bırakayım, bedenimi hiçbir şey durduramıyordu. Sabah onu göreceğim düşüncesiyle kalbim göğsümde yerinden fırladığında bedenimin kendi aklı vardı. Dün gece bana verdiklerini hatırlayarak yüzüm bir gülümsemeye dönüşürken bedenim hainlik ediyordu. Zihnim bedenime kendini toparlaması ve çaresiz bir aptal gibi davranmayı bırakması için bağıırıyordu ama onun adını duyduğumda midemin nasıl çırpındığına bakılırsa bu kaybedilmiş bir savaşı.

Mutfakta otururken vücudum ağrıyordu ve zihnim "Sana söylemiştim" diye mırıldanıyordu.

Başımı kaldırdığımda, lavabonun yanında dün gece orada olmayan bir bardak görünce keyfim yerine geldi. Eve gelmişti. Umut kısa sürdü çünkü saat sabahın sekiziydi ve o çoktan gitmişti. Hem de pazar günü. Neden burada olmak istemediğini merak ediyordum.

Belki de pişman olmuştu ama yaklaşmamızdan sonra genellikle yaptığı gibi bu konuda hıyarlık etmeme nezaketini göstermişti. Belki de

En azından bu erteleme için ona teşekkür et.

Derin bir nefes alarak, gün boyunca kendimi meşgul etmek için elimden gelenin en iyisini yaptım. Yemek masasına oturdum ve Erik'in kullanmama izin verdiği dizüstü bilgisayarını çıkarıp burslara başvurmaya başladım. Düşündüğümde daha uzun sürdü çünkü birçoğu parayı neden hak ettiğimi düşündüğüm hakkında bir makale yazmamı gerektiriyordu. Bunu tek bir cümleyle özetleyebilirdim. "Çünkü çok fakirim ama herkes kadar çok çalışıyorum." Mecbur kaldığımda "zavallı" kelimesinden daha etkili kelimeler kullanmaya karar verdim.

Kelimeler gözümün önünde bulanıklaşmaya başladı ve bunun bir gün için yeterli olduğuna karar verdim. Öğle yemeği ile akşam yemeği arasında bir yerdeydim ve karnım guruldadı, kahvaltıdan sonra hiçbir şey yemediğimi hatırlattı.

Erik'ten hâlâ haber alamamıştım. Dürüst olmak gerekirse, ben de ona mesaj atmamıştım. Yüzleşmek zorunda kaldığımda vereceği tepkiden çok korkuyordum. Bu yüzden, bunun yerine, gün boyunca ilerledim ve akşam yemeği için spaghetti yapmaya karar verdim. Belki eve geliyordu ve oturup birlikte bir yemeğin tadını çıkarabilirdik.

Kendimi yine yemek masasında otururken buldum - tek başıma - çatalımın etrafında durmadan erişte çeviriyor, Cincinnati'nin ikiz ışıklarına bakıyordum. Telefonum masanın üzerinde titrediğinde neredeyse yerimden sıçrayacaktım.

Kimin aradığını görmek için telefonu çevirirken elim ayağım birbirine dolaştı. *Leah*. Tereddüt ettim, bir telefon görüşmesinin artılarını ve eksilerini tarttım. Şimdiye kadar mesaj atmayı tercih etmişti ama araması bir şeylerin ters gittiğini düşünmeme neden oldu. Sesli mesaja geçmeden önce, cevaplamak için kaydurdum.

"Alo?"

"Alex?"

Ayağa kalktım, sesindeki gözyaşları karşısında içimdeki her şey alarma geçti. "Leah, sorun ne? İyi misin?"

"Bu... Bu Oscar. Onu terk ettim, çok kızdı ve beni korkuttu. Ayrıldım ama az önce bana mesaj atarak telefonumu takip ettiğini ve bana geleceğini söyledi. Çok korkuyorum Alex."

Sandalyeden kalkmak için acele ederken tökezledim ve kendimi kanepenin arkasına attım. Bir çift tozluk ve ayakkabı giymek için merdivenlerden yukarı koşarken vücudumdaki her nöron ateşleniyor, uzuvlarım çok fazla kafein almışım gibi titriyordu.

"? Yaralandın mı?"

"Fazla değil. Sekizinci caddedeki Budget Inn'deyim. Beni almaya gelebilir misin?"

Donup kaldım, odanın içinde etrafıma bakındım ve bir plan yapmaya çalıştım. "Arabam yok. Kahretsin."

"Peki ya Uber? Uber için paran var değil mi?"

"Evet. Bunu yapacağım. Yola çıkıyorum, Leah. Dayan ve diğer taraftan sesimi duyana kadar kapıya cevap verme."

"Teşekkür , Alex. Teşekkür ."

Telefonu kapattım ve Uber uygulamasını açtım, sadece üç dakika uzaklıkta olduğu için şükrettim. Asansörü atlayıp hızla merdivenlerden indim ve araba yanaştığında kapıdan içeri daldım.

Yolculuk on dakikadan azdı ama her biri bir ömür gibi geçti.

Leah: Oda 10

Yoldayım. Seni seviyorum.

Erik'in ne diyeceğini hayal ettiğimde içim cız etti ama anlaması . Leah'nın başı dertteydi. Kızlara her zaman yardım ederdi ve Leah'nın yardıma ihtiyacı vardı.

Bir karar verdim ve hemen onun numarasını aradım. Böyle şeyleri her zaman yapardı, belki yardım edebilirdi. Belki de planları . Ama cevapsız kalan her zil sesinde tek başıma olduğumu anladım.

"Burada bekleyebilir misiniz?" Arabayı durdurduğumuzda şoföre sordum. "Kabul etmemi bekleyen başka bir iş var."

"Lütfen. Hemen çıkacağız. Söz veriyorum."

Ağzını kapattı ama pes etti. "Beş dakika. Eğer daha uzun sürerse, buradan giderim."

"Tamam. Hemen döneceğim. Teşekkür ."

Ellerimi ceketimin içine sokarak, Os- car'ın bir yerden çıkmayı beklemesi ihtimaline karşı yere çöktüm. Belki beni fark etmezdi. On numaralı odaya doğru yürüdüm ve yontma yeşil kapıyı çaldım. "Leah. Benim."

Kapı aralandı ve Leah'nın yüzü belirdi. "Tanrıya şükür. Geleceğini düşünmemiştim."

Uzanıp elimi tuttu beni içeri çekip kapıyı çarptı.

Ve Oscar orada duruyordu, zayıf yüzünde yapmacık bir gülümsemeyle duvara yaslanmıştı.

Aletine yumruk atmaya hazır bir şekilde tepindim. "Seni orospu çocuğu. Onu rahat bırak."

Beni geri itti ve Leah'ya ulaşamasın diye kollarımı iki yana açtım.

"Oh, Alex. Burada olmana çok sevindim." Elini . "Buraya gel, Leah."

Kız arkamdan çıkıp doğrudan adamın kollarına girdiğinde çenem neredeyse yere çarpacaktı. Onu vücuduna yasladı ve cebinden bir hap çıkararak kızın beklemekte olan diline yerleştirdi. "İyi iş çıkardın, bebeğim."

Yutkundum ve ona milyonlarca kez yaptığı gibi gülümsedi, hiç korkmuyor ya da kaçmaya çalışmıyordu.

"Ne lan?"

Kapıya doğru ilerledim. Bu yanılttı. Hiçbir şey birbirini tutmuyordu ve içimdeki her şey odadan siktir olup gitmem için çığlık atıyordu.

"Ah, ah, ah, Alex." Oscar geniş bir adım atarak kapıyı kapattı. "Anlaşmayı yerine getirmek için sana burada ihtiyacımız vardı."

"Ne anlaşması?" Sesimin titremesinden nefret ediyordum. Hissetmediğim bir gücü göstermem gerekiyordu.

Elini arka cebine attı. "Kız kardeşin bir gün bunu odanda buldu. Bir bakireyle geçireceğin bir gece için on bin dolar."

Midem bulandı ve dünya dönmeye başladı ama kendimden geçemezdim. Odaklanmak zorundaydım.

"Bir bakireyi becermek için on bin dolar harcamaya niyetim yok," diye derin bir ses geldi banyodan uzun boylu bir adam çıkmadan önce. Koyu renk kot pantolonu ve zayıf, kaslı vücudunu örten düz bir tişörtle yeterince normal görünüyordu. Ama gözleri çukur ve karanlıktı ve bana yenmek üzere olan bir hayvanmışım gibi bakıyordu. "Ama bin dolar iyi bir anlaşma gibi görünüyordu."

"Leah?" Onun adını soludum. Bir yalvarış gibi kaçtı, bana tüm bunların korkunç bir şaka olduğunu söylemesini istiyordum.

"Evet. Leah bana gösterdi. Leah bana gösterdi ve Leah'ya anlattıklarından o adamla henüz yatmamış olabileceğine karar verdik. Ama Bill fark etmeyeceğini, her halükarda ödeyeceğini söyledi. Seni siktiğinde kanaman olmazsa ona iki elli dolar borcum olacak."

Birkaç adım geri atıp başımı salladım. Bu gerçek olamazdı. Bu gerçek olamazdı. Neredeyse yere yığılacaktım, her şey çok sert sallanıyordu ama buradan çıkmam gerekiyordu. Kaçmam gerekiyordu. Os'un arabasına bakarak, onu çarparak geçebileceğimi ve kapıya ulaşacak kadar dengesini bozabileceğimi düşündüm. Kollarında kız kardeşimin sallanan bedeni vardı, o kadar hızlı hareket edemezdi. Kaçmaya hazır bir şekilde ittim ama sadece birkaç adım atabilmiştim ki iki güçlü bant vücudumu sararak beni ayaklarımdan kaldırdı. Herhangi bir şeye ya da birine vurmaya çalışarak tekme attım ama vücudum yatağa çarpmadan önce sadece havayı savurabildim.

Adrenalin damarlarımda dolaştı ve her santimimi hareket ettirerek dövüşmek için saldırdım. Ama Bill bir eliyle bileklerimi kavrarken, diğer eliyle de bileklerimin etrafına ve yatağın eski ahşap çerçevesine bir fermuar bağladı.

"Hayır," diye bağırdım. "Hayır. Hayır." Belki biri beni duyardı. Biri bunu durdurabilir.

Bill güldü. "İstediğin kadar çığlık at. Nerede olduğunuzu sanıyorsunuz? Buradaki insanların bu odalarda ne olduğunu umursadığını mı sanıyorsun? Gece için para aldıkları sürece."

Topuklarımı yatağa gömdüm, onu kaldırmaya çalıştım ama kalçalarımın üzerine oturdu ve kaygan yatak örtüsüne karşı bir santim bile ilerleyemedim.

"Biliyorsun, Oscar. Bütün gece odamız var. Onu sikmek için para ödeyecek arkadaşlarım var. Onunla işim bittiğinde bakire olmayacak, ama seçici değiller."

"Sanırım bu gece en az on kişi bulabiliriz. Belki daha fazla."

Tüm kaslarımı esnetip avazım çıktığı kadar bağırdım. Böyle bir şey olamazdı. Erik'in haftalar önce aynı otelde benim için çizdiği resim gerçek olurken gözyaşlarım şakaklarımdan saçlarıma doğru akıyordu.

Avuç içi yanağıma çarptığında çığlıklarım kesildi, yakıcı bir ateş tenimi sardı. Derin bir nefes aldım, odaklanmaya ve acıyı atlatmaya, kulağımdaki çınlamayı durdurmaya çalıştım. Daha önce hiç vurulmamıştım.

"Çığlık attığını duymak istemediğimden değil, ama bu biraz abartılı. Ağzını bantla kapattırtma bana."

Tutmaya çalıştığım hıçkırıklarla göğsüm sarsıldı ama çığlık atmayı bıraktım. Ağzımın kapatılmasını istemedim. Bu, herhangi birinin beni duyma ihtimalini engelleyecekti. Şimdilik sustum ama fırsat çıkarsa konuşabilmem gerekiyordu.

"Lütfen. Lütfen bunu yapmayın. Lütfen." Yalvarmanın ötesinde değildim. Bu durumdan kurtulmak için her şeyi yapardım. Burada gurur yoktu. Sadece hayatta kalmak vardı.

"Çok güzel yalvarıyorsun." Parmağı yanağımda usulca gezindi, olacakların tam tersi bir yanılsamaydı bu. "Belki seni bir süre burada tutabiliriz. Bırakalım insanlar istedikleri gibi gelip gitsinler. Benim küçük fahişem."

Oscar güldü. "Belki o daracık göt deliğine elindeki namuslu sopadan başka bir şey sokabilirim."

Başımı salladım ve sandalyede tembel tembel yayılmış, Leah kucağında ona baktım.

"Leah, lütfen. Lütfen. Bunun olmasına izin veremezsin."

Cam gibi gözleri benimkilerle buluştu, küçük bir öfke parıltısı dışında çoğunlukla boştu. "varken bana yardım etmeliydin. Ama hayır, sen bencil bir kaltaksın. Bu yüzden kendime yardım ediyorum."

"Şşş, bebeğim," Oscar onun başını avuçladı ve boynuna bastırdı. "Onun için endişelenme. Sadece kafayı bulmanın tadını çıkar." Cebinden bir hap daha çıkardı ve ona verdi.

"Leah," diye bağırdım ama başını kaldırıp bakmadı. İhanet üzerime çöktü. "Leah," diye bağırdım, ne yaptığını kabul etmesi için onu zorladım, ama sanki içine kaydığı dünyada ben yokmuşum gibi görmezden geldi.

Bill üzerime doğru eğildi ve müziğin sesini açmak için radyonun düğmesine uzandı. Sarsıldım, ona kafa atmaya çalıştım ama işe yaramadı. Ellerim sabitlenmişti ve çok fazla hareket ettiğimde plastik derimi yırtıyordu. Bu beni çekmekten alıkoymadı. Tahta eskiydi, belki çatlayabilirdi. Belki bir mucize gerçekleşirdi.

Bir bıçak salladı ve dünya üzerime kapandı.

"Buna ihtiyacımız olmayacak." Bıçağın ucunu gömleğimin üst kısmına dayadı ve gömleğimi dibine kadar yırtacak kadar kesti. Soğuk metal göğüs kemiğime doğru kayarak sütyenimin ortasından geçip onu da keserken donup kaldım.

Bıçağı komodinin üzerine fırlatışını izledim ve kurtulup onunla aletini keseceğime yemin ettim. Onu yok edecektim. Sütyenimin kaplarını açarken gözlerimi o kadar sıkıca kapattım ki arkalarında parlak noktalar belirdi.

"Şu göğüslere bak. Lanet *olsun*."

Vücudumu sıcaklık kapladı ve iki yabancı el etimi kavrarken Erik'in yüzünü hayal etmeye çalıştım, başparmakları kıvrımlarımın üzerinde geziniyordu-

ples. Geri çekildim, kendimi yatakla bütünleştirmeye çalıştım ama işe yaramadı. Hiçbir şey yardımcı olmadı. Beni o andan uzaklaştıracak hiçbir görüntü yoktu.

"Bu memeleri de sikeceğim," dedi, meme uçlarımı acı verecek kadar sert bir şekilde çimdikleyip yuvarlayarak. "Her yerine boşalacağım. Hepsini ilk ben becereceğim."

"Kıçı hariç," diye konuştu Oscar. "O benim."

"Evet, evet."

Bill kıpırdandı, yatağın yerini değiştirerek bir meme ucumu ağzına almak için üzerime eğildi. Kaçmak için iki yana sallandım, midemde safra çalkalanıyordu. Dişlerini geçirirken avuç içleri beni sabit tuttu.

"Hayır," diye bağırdım. Tekrar çığlık atmaya çalıştım ama boğazım acıyordu ve tutmaya çalıştığım hıçkırıklar aradan sızıyordu.

Geri çekildi ve ben de kaslarımı gerdim, üzerimden kalkarsa tekmelemeye hazırlandım. Bunun yerine pantolonumu aşağıya çekti, uyluklarımı geçti ve dizlerimde durdu.

"Hayır. Hayır. Lütfen." Vücudumu çıplak kelimelerim umutsuz mermiler gibiydi. Sadece bir tanesinin yumuşak bir noktaya isabet etmesine ihtiyacım vardı. Beni bırakması için önümdeki bu psikopatı delip geçecek bir taneye ihtiyacım vardı. Denemek zorundaydım. "Lütfen. Dur. Lütfen. Lütfen. Lütfen. Bırak gideyim. Lütfen."

Bill, Oscar'a gülümseyerek, "Bakalım hâlâ bakire mi?" dedi.

Ellerini bacaklarımın arasına götürdü ve ben de mücadele ettim, yukarı aşağı ittim ve parmaklarını yerinden çıkarmak için her yolu denedim ama hiçbirisi işe yaramadı. Parmağı yarığımdan geçti ve doğru itti. Sadece tek parmağının neden olduğu yanıkla ırkildim ve haykırdım. Birkaç kez girip çıktı ve dünyam yıkıldı. Bundan sonra asla eskisi gibi olamayacaktım. Göğsüm ağrıyor ve parçalanıyordu.

"Kahretsin, çok sıkı." Parmağını çekti ve onları hareket ettirdi kemer tokasına. "Yine de lanet bir çöl kadar kuru. Endişelendiğimden değil. İçeri girmeyi başaracağım. Sadece daha fazla kanayabilirsin."

Neşeli ses tonu karşısında safra çıkma tehlikesi geçirdi. Pantolonu yırtıldı ve penisini çıkarmak için uzandı, birkaç kez okşadı. Tavana baktım, onun dışında herhangi bir yere. Odanın bir ucundan başlayıp diğer ucuna doğru ilerleyerek dokulu yıldızları saydım. Erik'in yüzünü hayal ettim. Onun ofisinde çalıştığımı hayal ettim. Olanlardan başka her şeyi hayal ettim.

Dudaklarım tekrar tekrar "lütfen" diye fısıldarken gözyaşlarım durmak bilmiyordu. Eğer Erik beni bulursa, bana

Doğru. Yenilgiyi kabul ederdim. Ayaklarına kapanır ve ona daha akıllı olamadığım için üzgün olduğumu söyledim. Bundan kurtulmak için her şeyi yapardım.

"Sikimdeki bakire kanını görmek için sabırsızlanıyorum." Ellerini başımın iki yanına koyarak eğildi ve yüzünü görüş alanıma kaydırıldı. "O zaman beni emip temizlemeden önce o güzel gözyaşlarını sileceğim."

"Lütfen bunu yapma," diye fısıldadım. "Lütfen."

Güldü ve tekrar ayağa kalktı, bacaklarımı tutup yukarı ve geriye doğru iterek beni ikiye katlayabilecek şekilde kendini ayarladı. Pantolonum hâlâ dizlerimin etrafında kilitliydi ve eli ayak bileklerimi morartıcı bir şekilde kavramıştı. Diğer eli vajinamı avuçladı ve kıcıma şaplak atmadan önce aşağı doğru okşadı. O yaklaştıkça yatak hareket ediyordu. Kalçalarımı sarsarak onun için zorlaştırdım ve çığlıklarımı geri çekmedim.

"Hayır." Boğazım yandı ama durmadım. "Yardım et bana. Yardım .

Lütfen. Bana yardım edin."

Homurdandı, beni sabit tutmaya ve kendini getirmeye çalışıyordu.

İlkel bir çığlık attım ama hiçbir şey işe yaramadı. Hiçbir şey onu durdurmuyordu. Kimse beni kurtarmaya gelmiyordu.

"Lütfen." Ağlamamdan dolayı sözcükler titriyor, titreyen göğsümle bölünüyordu. "Lütfen, yapma."

Bir şey girişime süründü ve tekrar çığlık attım. Ama kapı çarparak açılınca çığlığım bastırıldı.

Erik'in uzun boylu, geniş bedeni kapıyı doldurmuş, yüzü öfke maskesine bürünmüştü. Harekete geçmeden hemen önce vücudu gergin ve kasları gergindi.

ERIK

Tüm gözler bana çevrildiğinde BÜTÜN DÜNYAM durdu. İçime çektim. Os- araba ve Leah sandalyede. Alexandra yatağa bağlanmış, her yeri açıkta ve ikiye katlanmıştı. Sarışın bir göt herif dizlerinin üzerinde sikini tutmuş, kızın girişinde bekliyordu.

Alexandra'yı tutan pislik "Sen de kimsin?" diye sordu.

Onun gözleriyle karşılaştım ve neredeyse dizlerimin üzerine çökecektim. Onunkiler ağlamaktan kızarmış ve lekelenmişti ve korku ve rahatlamayla parlıyordu. Kırmızı görüşümü kapladı, nabzım kulaklarımda gümbürdüyordu. İçimdeki her şey koptu ve bir kükremeyle havalandım, görüşüm sadece sarışını indirmeye odaklanmıştı.

Neyse ki ben darbeyi indirmeden hemen önce bacaklarını bıraktı ve onu yatağın diğer tarafında yere yatırdı. Dudakları kıpırdıyordu ama ben hiçbir şey duymuyordum, onu altıma alıp yumruklamaya başladığımda beyaz bir gürültünün her şeyi bastırıyordu.

Başka bir beden sırtıma çarptığında yumruğu çeneme çarptı. Oscar beni geriye doğru ve ben de onu silkeledikten sonra dönüp ona vurarak yere düşürdüm. Sonra diğeri geri döndü ve böbreklerime yumruklar indirdi. Kolumu genişçe salladım ve onu geriye doğru ittim. Tökezledi ve ben de şansımı denedim, boynundan tutup duvara yapıştırdım ve ayak parmakları yere değene kadar kaldırdım.

"Sen benim kim olduğumu biliyor musun?" Bağırdım, ağzımdan fırlayan tükürük kanlı yanağına isabet etti.

Başını salladı, gözlerinden yaşlar süzülüyordu, parmakları ellerimi tirmalarken yüzü kıpkırmızıydı.

"Senin gibi hasta herifleri buluyorum ve tüm dünyayı mahvediyorum. Tüm operasyonunu." Onu duvardan bir santim uzaklaştırıp tekrar duvara yapıştırdım. "Ama sen? Vaktimi boşa harcamamayı tercih ederim. Seni burada bitireceğim."

"Lütfen, lütfen," diye kekeledi.

Eğildim ve fısıldadım. "Lütfen dediğinde durdun mu?" Yüzünden daha fazla gözyaşı süzüldü. "Durdun mu?" Yüzünden birkaç santim gürledim.

Bir arabanın kapısı çarpmadan önce dışarıda tekerlekler gıcırdadı ve sonra Jared kapıda durdu.

"E..." Jared içimdeki hayvanı gördü ve yumuşak bir sesle konuştu. "Onu öldüremezsin. gel. Polisler geliyor ve burada olamayacağını biliyorsun."

Onun sesini duymak, kapıyı açtığımda beni tamamen yutan öfke sisini delip geçti. Arkamda biri inledi ve baktığımda Leah'yı Oscar'ın üzerine eğilmiş, ağlarken buldum. Yataktaki Alexandra'nın gözleri sımsıkı kapalıydı ve vücudu kendi üzerine kıvrılmak için elinden geleni yapıyordu.

"Onsuz gidemem." "O zaman daha sonra bir rapor hazırlarız."

Jared hemen onun yanına koştu ve elbiselerini düzeltmesine yardım ederek onu kurtardı. Ona dokunmadı, çünkü daha önce de bu durumdaydık. Saldırıya uğramış birine dokunmaya başlamazdık. Eğer teselliye ihtiyaçları varsa, size gelirlerdi. Alexandra kurtulur kurtulmaz Jared'dan uzaklaştı, hâlâ kendi içine doğru kıvrılıyordu.

Sarışını tekrar duvara yapıştırdım. Jared ayağa kalktı, gerekirse beni indirmeye hazırlanıyordu. "Bay E," diye kod adımı havladı. "Gitmemiz gerekiyor."

O haklıydı. Kadınları kurtarmak için yaptığım girişimlerde yasaların onaylamadığı pek çok şey yapmışım. Ve bu tür bir tanıtım gelecekte yapabileceklerimi sınırlayacaktı. Gitmemiz gerekiyordu.

Ayaklarının yere değmesine izin verip tutuşumu gevşettiğimde duvara yaslanmış göt herifin nefesi kesildi. Öne doğru düştü ama Oscar'ı tekmelemek için dönmeden önce son bir yumruk daha attım. Sonra ceketimi çıkardım ve Alexandra'yı sarmak için açık tuttum. Dokunuşumdan çekinmedi, Oscar'ın üzerinden atladı, ceketimin içine gömüldü ve beni itti.

Başım rahatlamıştı, onun bana geldiğini hissediyordum ve daha yakın olmam gerekiyordu. Onu kollarıma aldım, başını boynuma gömdüğünde iç geçirdim ve onu bu bok çukuru kabustan çıkardım.

Ona kapıyı açıyordum ki iki siyah cip yanaştı ve içinden siyah giyimli, silahları hazır beş adam indi.

"MacCabe,' diye selamladım.

"Bay E." Uzun boylu adam yanımdan odaya girmeden önce başını salladı.

Oscar'ın ve diğer herkesin yaptıklarının bedelini öyle ya da böyle ödeyeceğini bilerek rahat bir nefes aldım.

Alexandra'yı nazıkçe arabaya bindirdikten sonra yanıma geçtim ve eve doğru yola koyuldum.

"Alexandra," diye başladım birkaç dakika sonra. Otoparktan çıktığımızdan beri neredeyse hiç ses çıkarmadı ve ben onun metaneti konusunda endişeliydim.

"Beni aradı," dedi savunmaya geçerek. "Beni ağlayarak aradı. Oscar'dan ayrılacağını ve onun kendisini tehdit ettiğini söyledi. Onun için geldiğini söyledi ve benden onu almamı istedi. Ona inandım ve yardım etmek istedim." Sesi kendini küçümseyen bir tona bürünürken gözyaşları sesini doldurdu. "Biliyorum. Ona inanmakla aptallık ve saflık ettim."

"Hayır. Değilsin."

Ona defalarca söylediğimi duyduğu şeyi inkâr etmem üzerine başını bana doğru salladı.

"Karakola gidip şikâyetle bulunmak istiyor musun? Eğer istemiyorsan, sorun değil. Bu işi öyle ya da böyle halledeceğiz ama bu kararı sizin yerinize ben vermek istemiyorum."

İçini çekti ve deri koltuğa daha da gömüldü. "Sadece eve gitmek istiyorum."

"Tamam. O zaman oraya gideceğiz."

Arabayı garaja park ettim ve inmek üzereydim ki sesi beni durdurdu.

"Bana tecavüz etmedi. Olay olmadan önce oraya vardın." "Daha erken gelemediğim için üzgünüm."

Eğer onun yanında olamadığım için kendime fiziksel olarak zarar verebilseydim, verirdim. Ama hayır, Alexandra'yı tekrar kendimden uzaklaştıramayacağım gerçeğinden kaçıyordum. O sabah uyandığımda hemen ona gitmek ve çarşaflarının arasından kaymak istemiştim. Ama düşünmem gerekiyordu.

-Dün gece olanları sindirmek için. Bu yüzden kaçtım, spor salonuna, ofise, spor salonuna geri döndüm-evde onunla yalnız kalmamak için her yere gittim.

Sonra Jared'den Alex'in satışıyla ilgili bir telefon aldım ve tüm dünyam yıkıldı. Onun anlattıklarını dinledim.

Ciğerlerim, kanımın içimde hızla akmasını telafi etmek için fazla mesai yaparken, ne zaman ve nerede olacağımı düşünüyordum. Onu kaybetme korkusu beni sarmış, neredeyse bayılmama neden oluyordu.

"Sikeyim. Jared. Neden?" Ona neredeyse yalvarıyordum. "Bunu neden yapsın ki?"

"O olduğunu sanmıyorum. Aynı kütüphaneye kadar izini sürdüm ama dün gece galadaydı. Kendisi göndermiş olamaz. MacCabe'e haber vermemi ister misin?"

"Hayır. Bekleyecek zaman yok. Önce daireyi kontrol edeceğim ve eğer orada değilse, o tarafa doğru gideceğim."

Orada olsaydım bunların .

Kubbe ışığı sönene kadar orada oturduk. Kıpırdayan parmaklarına bakmaya ve dudağını ısırmaya devam etti. Uzanıp dudağını dişlerinden kurtarmak istedim ama bu geceki her şeyden sonra onun bana gelmesine izin veriyordum.

İnerken onu takip ettim. Asansörde burnunu çekmeye başladığında sessiz kaldım. Ama apartman kapısı kapandığında ve antredeki parkenin üzerinde dizlerinin üzerine çöküp hıçkırıklara boğulduğunda kendimi ondan ayrı tutmak imkânsız hale geldi. Sırtı titrerken bir eli onu yere doğru destekliyordu. Diğeri ise ağlamalarını tutmak için elinden geleni yapıyor, sanki onları fiziksel olarak istediği yere geri itmeye çalışıyordu.

Önünde dizlerimin üzerine çöktüm ve yavaşça hareket ettim, bir elimi sırtına koymadan önce ona çekilme şansı verdim. Beni durdurmadı. Elini bana yapıştığı kalçama götürecektik kadar kaldırdı, tırnakları eşofmanımın üzerinden tenime batıyordu, sonra kendini kollarıma bıraktı.

"Bana dokundu," diye itiraf etti hıçkırığa hıçkırığa ağlarken. "Kendimi temiz hissetmek istiyorum, Erik. Temiz hissetmeye ihtiyacım var."

Ellerimi dizlerinin altından geçirip onu göğsüme çektim ve banyoya doğru ilerlerken onu kucakladım. Onu banyo fayansının üzerine bıraktığımda hıçkırıkları yavaşladı ve burnunu çekmeye başladı.

Duşa girdim ve gömleğimi, çoraplarımı ve ayakkabılarımı çıkardım, pantolonumu bıraktım. Su ısındığında, onu duşakabinin içine çektim, kıyafetleri ve her şeyiyle. Kıyafetler çabucak doymuştu ve vücudundan sarkıyordu ama acısını olduğu şekilde yıkamasına izin verdim. Geri hala giydiği kapüşonlu tişörtümün fermuarını açana kadar ona istediği kadar sarıldım.

"Gitmemi mi istiyorsun?"

Elini uzatıp benimkini tuttu. "Hayır. Lütfen gitme. Sadece... Sadece üzerimden atmanı istiyorum. Her şeyin üzerimden gitmesine ihtiyacım var."

"Sonra yakarız."

Bu ondan küçük bir kahkaha aldı ve bu şimdiye kadar duyduğum en güzel sestti. En kötü kâbusu karşısında, ne kadar küçük olursa olsun gülecek bir yer bulmuştu. Kıyafetleri bir tokatla fayans zemine düşerken gözlerimi başının üzerinde tuttum. Savunmasızdı ve o anda çıplak tenine bakmak yapacağım son şeydi.

Bana doğru adım attı, sıcak teni benimkine değiyordu. "Lütfen sarıl bana."

"Elbette." Gözyaşları yeniden başladığında ellerimi yukarı kaldırarak ona sarıldım.

"Çok üzgünüm, Alexandra. Sen çok cesur ve güçlüsün. İyi olacaksın. Söz veriyorum." Saçlarına fısıldayıp duruyordum, içlerinden birinin aklına girip acısını hafifletmesini umuyordum. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yüzlerce kadını kurtarmıştım ama hiçbir zaman onları teselli eden, daha iyi olmalarını sağlayan kişi olmamıştım. Hanna'nın bile terapistleri ve ailem duygularını atlatmasına yardımcı olmuştu. Alexandra'yla işleri berbat edeceğimden endişeleniyordum ama hiçbir şey ona sahip olduğum her şeyi sunmamı engelleyemezdi.

Ona daha sıkı sarıldım, kollarımda güvende olduğunu kendime hatırlatmam gerekiyordu. Sofia'yla yaşadığım gibi bir kaybın acısını hissetmek istemediğim için yıllarımı herkesi kendimden uzaklaştırarak geçirmiştim ve işte en kötü kâbusumu yaşıyordum. Kendimi Alexandra'dan uzun süre uzak tutmuşum ve yine de onu neredeyse kaybediyordum. Ve onu ne kadar uzaklaştırmış olursam olayım, gece onun kollarımda durmasından farklı bir şekilde sona erseydi yıkılırdım.

"Teşekkür ," diye fısıldadı. "Beni kurtardığın için teşekkür ederim."

"Daha erken gelemediğim için özür dilerim. Bu sabah burada olmadığım için üzgünüm."

"Artık buradasın."

Kendimi durduramayarak başının tepesine bir öpücük kondurdum. "Bana ne yapacağımı söyle. Neye ihtiyacın olduğunu söyle."

Sıcak nefesi tenime değdi. "Sanırım biraz sabun kullanabilirim."

Raftaki sabun kalıbına uzandım ve ona uzattım. Ağlaması bittiği için her an gitmemi isteyebileceğini düşündüm. Ama dirençli, cesur Alexandra böyle bir şey yapmadı. O

geri çekildi, bir bezi sabunladı ve vücudunu yıkamaya başladı. Arada bir kirpiklerinin altından bana yan gözle bakıyordu ama sanki orada değilmişim gibiydi.

"Yıkanacak mısın? Yanağında biraz kan var."

"İşiniz bittiğinde ve yerleştiğinizde yapabilirim."

Bana doğru adım attı ve gözlerimle buluşmak için başını geriye eğdi. Kahretsin, çok güzeldi. Doğrudan ona bakmadığımda bile, sadece gölgeler ve bulanıklıklar olsa bile. O çok güzeldi.

"Yalnız kalmak istemiyorum." Küçük elleri yanlarımı okşadı ve pantolonumu usulca çekiştirdi. "Pantolonunu çıkarıp benimle düş alabilirsin, Erik. Bana zarar vermeyeceğini biliyorum."

"Emin misin?"

Başıyla onayladı ve sabunu bana uzattı. Sabunu vücudumda etkili bir şekilde gezdirdim, o neredeyse bitirdiği için hızlıca ve aynı anda bitirdik.

"hazır mısın?" "Evet."

Suyu kapattım ve ısıtılmalı raftan bir havlu alıp omuzlarına sardım. Bir havlu daha alıp saçlarını nazıkçe kurulamadan önce belime doladım. Kalın beyaz pamuğu etrafına sardı ve her seferinde bir damla suyu silerek onunla ilgilenmeme izin verdi.

Bana doğru geri adım attığında havluyu kendi saçlarımda gezdirmeyi henüz bitirmiştim. Kumaşı bıraktım ve onu kollarımla sardım. Ağlamadı ya da burnunu bile çekmedi. Sıcak yanağını göğsüme bastırdı ve kollarımda rahatlayarak beni içine .

Ona sarıldığımda kendimi dev gibi hissettim. Sanki dünyayı omuzlarımda taşıyabilirmişim ve o kendini yeniden güvende hissederse bunu seve seve yapabilirmişim gibi. Kendimi hayatımda hiç olmadığım kadar erkek gibi hissettim. Çünkü bu genç kadın travma geçirmişti ve yine de benim kollarımda teselli bulabiliyordu.

"Uzanmak ister misin?"

"Benimle kalacak mısın?"

"Elbette."

Onu yatak odama yönlendirdim ve yatağa kıvrılmadan önce havluyu kollarından çözüp kendi etrafına sardı. Hareket

Yavaşça yanına uzandım ve istediği gibi etrafımda kıvrılmasına izin verdim.

Orada ne kadar süre yattığımızı bilmiyordum ama sadece birkaç dakika sonra uykuya daldı. Göğsüme doğru yumuşak, eşit hava üflemleri beni de uykuya daldırdı.

Gecenin bir yarısı, bir çığlıkla sarsılarak uyandı. Elimi koluna koydum, orada olduğumu bilmesini sağladım ama onu kendime doğru çekmeye çalışmadım.

"Şşş, Alexandra. Ben buradayım."

Yanımda kıvrıldığında, kollarımı vücuduna doladım ve onu kendime yakın tuttum. "Erik?"

"Ben buradayım. Evindesin. Güvendesin." Nefes alışları yavaşlayana kadar bu sözleri saçlarına tekrar tekrar mırıldandım.

Sıcak dudakları göğsüme değdiğinde kaslarım gerildi. İlk başta emin değildim ama o bu işlemi tekrarladı, boynuma doğru ilerlemeden önce diğer tarafa geçti.

"Alexandra," diye inledim. Lanet olsun, ondan faydalanmak istemiyordum ve sikime bunun yanlış olduğunu ne kadar söylesem de durduramıyordum. O da bunu hissetti ve tereddüt etmedi. Öpmeye ve kalçalarını bana doğru bastırmaya devam etti.

"Dokun bana, Erik. Sil onu. Yerine seninkini koy." "Alexandra," diye tekrar denedim ama beni yakaladığını biliyordu. Yapabilirdi Sesimi renklendiren arzuyu duy.

"Lütfen." Boynuma bir öpücük daha kondurdu ama dudaklarını araladı ve dilini tenimde gezdirdi. "Bunu *seçiyorum*. Bunu *istiyorum*." Küçük bir kahkahayla birlikte boynuma bir nefes hava çarptı. "Bunu çok uzun zamandır istiyordum. Beni güvende hissettiriyorsun. Kurtardığın kadınları Haven'a götürüyorsun ama sen *benim sığınağımsın*." Geri çekildi ve bana baktı, gözlerinden parlayan ciddi ihtiyacı görmeme izin verdi. "Beni oraya götür."

Ona bir şey verebilirdim. Ona zevk verebilirdim.

Gözlerimi onunkilerden ayırmadan bacaklarının arasında dizlerimin üzerine çöktüm. Dudakları dişlerinin arasında yuvarlandı ve pişmanlık içinde geri çekilmesini bekledim. Bunun yerine, havluyu ayırdı ve güzel teninin her santimini ortaya çıkardı.

Tanrım, göğüsleri çok güzeldi. Dolgundu ve her yeri gibi solgundu. Yapmayı planladığım şeyi ona bildirmek için tepesine tek bir öpücük kondurmak için alçaldım, ona durması için her fırsatı vermem gerekiyordu

eğer isterse. İnledi ve bacakları gevşemeden önce gerildi, daha da ayrı düştü.

"Bu iyi mi?" Zorlukla dizginlenen bir hayvan gibi
hırladım. "Lütfen," diye inledi.

Başparmağımı kıvrımlarının arasına soktum ve klitorisini ovdum, kalçalarının öne doğru sarsılmasına ve nefesinin kesilmesine bayıldım. Onu açık tutarak eğildim ve açıklığından klitorisine kadar yaladım.

"Oh, Tanrım," diye inledi, eli saçlarımın arasında geziniyordu.
"İşte bu, bebeğim. Kullan beni."

Bir kalçayı kavradım ve daha fazlasını ortaya çıkaracak şekilde yukarı ittim. Hepsini istiyordum. Dudaklarım dizinden uyluğuna doğru ilerledi, sonra tekrar içine dalıp onu tattım. Dilimi olabildiğince derine ittim, sonra da sinirleriyle oynamak için geri çektim.

Saçlarımı çekiştirdi ve beni istediği gibi hareket ettirdi, kalçaları yüzüme binmek için yukarı kalktı. Tomurcuğu ağzıma mırıldandım. Onu neyin tahrik ettiğini dinleyerek dilimi sert ve hızlı bir şekilde oynattım.

Nefes nefese kalıp ağlamaya başlaması sadece birkaç dakika sürdü,
ben klitorisini parmaklarken amcığı dilimin etrafında çırpınıyordu.

"Erik. Oh, Tanrım. Evet. Tanrım. Evet. Lütfen." Kelimeleri geveledi,
kayboldu

zevk sersemliği içinde.

Basıncı yumuşattım ve geri çekildim, onu yavaşça yüksekte aşağı indirdim. Sonunda nefes nefese kalmayı bıraktı ve gözlerini açtı.

Bana bakarak yüzümü okşadı, yorganının altında saklanması gereken bir kadından bir şefkat seli dökülüyordu.

"Daha fazlasını istiyorum," dedi. "Daha fazlasını istemeyeceğimi söylemiştim. Ama Erik, istiyorum."

Kendimi tutmaya çalışmam bir şakaydı. Bu kadın güçlü ve güzeldi ve onu bir bütün olarak tutmak için her şeyi yapardım.

"Ne olursa," diye nefes aldım. Bana bakarken o kadar masum görünüyordu ki, gözleri kocaman ve yalvarırcasına açılmıştı. Dudakları dişlerinin arasında yuvarlandı ve ben de harekete geçtim. Yatakta yukarı doğru kaydım, kendimi onun üzerinde tuttum ve yumuşak etini kemiren ben olana kadar dudaklarını öpüp serbest bıraktım.

Eğer her şeyimi istediğini söylerse, ona her verirdim. Onunla tanıştığımdan beri yaptığım gibi kendimi tutup ona parça parça bir şeyler veriyormuş gibi davranamazdım.

Bundan daha fazlasını hak ediyordu. Her şeyi hak ediyordu ve ben de bunu ona vermek için elimden geleni yapacaktım.

ALEXANDRA

Az önce ağzını bana dayamış olan çıplak bir adamın kollarında ÇIPLAKTIM. İnanılmazdı ve hayal edebileceğim her şeyden daha samimiydi. Düşündükçe neredeyse bir kıkırdama yükseliyordu.

Gerçekçi olmak gerekirse, bu gece olanlardan sonra her dokunuştan uzak durmam gerektiğini biliyordum. Onun bir hayvana dönüşmesini izledikten sonra bir köşeye sinmeliydim. Neredeyse bir adamı öldürüyordu ve o anda -hâlâ yatağa bağlıyken- bunu yapmasını istemiştım.

Şimdi, Erik'in iri vücudu benimkinin üzerinde gezinirken, kontrol bendeydi. Bu adamla ten tene olmayı, dudaklarının benimkilerle ziyafet çekmesini seçiyordum. Bu cinselliği ben seçmiştim ve kimsenin bunu benden almasına izin vermeyecektim.

Dili benimkine karıştı ve dudaklarında kendi tadımı alabildim. Garip olmalıydı, ama bunun yerine tek hissettiğim içimde oluşan sıcaklıktı, beni tüketen bir cehennem.

"Tadın çok güzel," diye fısıldadı tenime karşı, boynuma doğru ilerleyerek.

Eli kalçamı buldu ve kalçasından yukarı çekti. Ayağımı kullanarak havluyu kalçalarından çıkardım, benim kadar çıplak olmasını istiyordum. Boyunu açıklığıma yerleştirmeden önce havluyu fırlattı ve dün gece yaptığımız gibi yarığımı yukarı ve aşağı itti.

"Bu iyi mi?"

"Evet," diye inledim. "Daha fazla."

"Tanrım, Alexandra, beni öldüreceksin."

Aldırmıyor gibiydi çünkü kelimeler ağzından çıkar çıkmaz dudakları meme ucuma yapıştı ve emmeye başladı. Haykırdım ve kendimi ona sunarak arkamı döndüm.

Ellerim önce kollarını kavradı, sonra sırtından aşağı inerek avuçlarımla kışını kavradım. Bana doğru tekrar hamle yaptığında kasları esnedi ve parmaklarımı içine soktum. Erik bir patlamayla göğsümden çıktı ve göğsünü görebileceğim kadar yukarı kalktı. Ellerimin her bir oluğu ve çıkıntıyı keşfetmesine izin verme fırsatını değerlendirdim.

"Çok ateşlisin."

Güldü, bu da kasların daha fazla hareket etmesine neden oldu ve onlara bakarken kaybolabilirdim. Gözlerim aşağıya, sikiinin bana doğru bastırıldığı yere kaydı, başı bacaklarımın arasında gururla duruyordu. Çekinerek elimi aşağıya uzattım ve yüzgeçlerimin yarığa dalmasına izin verdim, uzunluğundan aşağıya kaymadan önce inci damlasını topladım ve geri çıktım. Keşfetmeme izin verirken vücudu üzerimde bir heykel gibiydi.

"Seni tatmak istiyorum," diye fısıldadım, yanlış bir şey söylediğim için biraz endişeliydim. Özellikle de inleyip başını omuzlarının arasına düşürdüğünde.

"Bu beni gerçekten öldürebilir," diye mırıldandı yatağa yuvarlanmadan önce. Bir dirseğiyle kendini destekledi ve diğer eliyle kendini yavaşça okşadı. "Emin misin?"

Bir kaşımı kaldırdım ama gözümü elinden ayıramadım. "Öyle misin?"

Bir kahkaha attı. "Sikimi emmeni istediğimden emin miyim? Evet, bayılacağıma oldukça eminim. Sadece sonuna kadar dayanabilmek için dua ediyorum."

Yataktan kalkıp bacaklarının arasında dizlerimin üzerine çöktüm. Elini iterek yerine kendi elimi koydum ve ağzımı ucuna götürmeden önce uzunca tuttum. Dilim yarığın içine daldı ve dudaklarımı tepesine bastırdım.

"Bunu daha önce hiç yapmadım," diye itiraf ettim, sır olmasa da.

"Bu beni bir mağara adamı yapabilir, ama emdiğin ilk alet olmanın beni ne kadar mutlu ettiğini anlatamam. O güzel ağzının içindeki ilk penisin ben olacağımı bilmek bana bir şeyler hissettiriyor."

Onu hareketsiz tuttum ve sertçe emip geri çekmeden önce olabildiğince aşağı kaydırdım. "Bu iyi mi?"

"Tabii ki evet. Daha fazla, Alexandra."

Acı dolu ses tonuna gülümsedikten sonra sikine döndüm ve süreci yeniden başlattım. Ağzımın ulaşamadığı yerleri okşamak için elimi kullandım ve dilimi yuvarlamak için arada bir durdum.

başının etrafında. Tadı tuzluydu ve uzunluğunun ne kadar sert olduğuna ve dudaklarımı bastırdığımda başının ne kadar yumuşak hissettiğine hayran kaldım. En çok dilimi sırtında gezdirdiğimde inledi, ben de bunu daha çok yaptım.

"Oh, Tanrım. Dur. Lütfen."

Yanlış bir şey yaptığımdan korkarak geri çekildim. Belki de seslerini yanlış okumuştum ve aslında zevk yerine acıydılar.

"Alexandra, devam edersen ağzına boşalacağım. Ve bunu yaparken gerçekten içinde olmak istiyorum."

"Oh."

Yanağımı okşadı ve gülümsedi. "Evet, oh. Sikimi emme konusunda gerçekten çok iyisin. Şimdi buraya gel."

Ayağa kalkmama yardım etti ve başımı yastıklara yaslamam için beni yatağa çekti. Hâlâ örtüleri çekmemiştik ve ben tamamen açıkta yatıyordum. Küçük bir şişe ve prezervatif çıkarmak için çekmeceye uzandı ama yatağa döndüğünde dondu kaldı.

"Çok ."

Övgüsü karşısında tenim sıcacık kızardı ve kıpırdanmamak ve kendimi örtmemek için mücadele ettim. Göz bebeklerinin neredeyse tüm yeşili yutacak şekilde büyümesi bunu kolaylaştırdı. Bacaklarımın arasına tırmandı ve topuklarının üzerine oturdu, prezervatifi kendi üzerinde yuvarlamak için zaman ayırdı. Bu hareket bu kadar erotik olmamalıydı ama beni büyülemişti.

Elleri kalçalarımın geziniyor, onları birbirinden ayırıyor ama zorlamıyordu. Göbeğime ulaştığında, başparmağını yarığımdan yukarı ve aşağı kaydırды, klitorisimin etrafında yuvarlandı. "Emin misin?"

"Evet." Dokunuşuyla sarsıldım, bana yaşattığı orgazm yüzünden hâlâ hassastım.

"Muhtemelen gelmeyeceksin."

"Sorun yok." Bana bakmadığında, dikkatini çekmek için adını söyledim. Bunu ne kadar istediğimi bilmesi gerekiyordu. "Erik. Seninle zaten çok fazla zevk aldım. Seni seçebilmem bile bu zevk için yeter de artar bile."

Başını salladı, tüm vücudu kontrolünü kaybetmek üzere olan bir adam gibi gergindi. Şişeyi almak için yanımdan uzandı ve kapağını çevirdi. "Bunu olabildiğince iyi yapmak istiyorum. Kayganlaştırıcı yardımcı olacaktır."

Birazını örtülü sikinin başına fişkırttı ve kendini okşadı. Sonra parmaklarına biraz sürdükten sonra bir kenara attı ve elini bacaklarımın arasına götürdü. Bir parmağı kolayca içeri kaydı ve ben

Onu karşılamak için yukarı itti. İçeri girip çıktı ve ben yatağın üzerinde huzursuzca kayarken kalçalarımın kendi aklı vardı

"Erik," diye inledim.

Bir parmak daha ekledi, başparmağını klitorisimin üzerinde gezdirerek beni gerdi. Kendini üzerime ayarlamadan önce beni sadece birkaç saniye parmakladı ve sikini girişime hizaladı. Yarağının girişime sürtündüğünü hissedebiliyordum ve sadece bir anlığına, tecavüze ne kadar yaklaştığımı hatırlayarak vücudum kaskatı kesildi, ama bunu çabucak bir kenara ittim, gözlerinin içine bakarak güvenliğinde kayboldum.

"Herhangi bir noktada durmamı söyle. Çok fazla gelirse söyle."

Sadece başımı salladım, nefes almakta zorlanıyordum. Uzuvarım adrenalin ve heyecanla titriyordu. Omuzlarına yapıştım ve yavaşça içeri itmeye başladığında nefesimi tuttum. Her seferinde biraz daha ileri gidiyordu ve ben istemekten acı çekmeye başlamıştım. Canımın yanacağını biliyordum ama sadece onu içimde hissetmek istiyordum. Buna ihtiyacım vardı.

Bir tutam acı beni irkiltti ve geri çekildi, ama sadece ben tekrar irkilene kadar geri itmek için.

Bir elini yanağıma götürdü. "Gözlerini aç."

İstedğini yaptım ve gözlerimiz kilitliken sonuna kadar itti. Yandı ve vücudum kaskatı kesildi, ama uyum sağlamam için hareketsiz kaldı. Kaslarım gevşemeye başladığında, tekrar içeri itmeden önce biraz geri çekti. İçimde yavaşça hareket ederken kaslarım gergin kaldı. Yanmaya rağmen kalbim patlamaya hazırdı. Her küçük harekette göğsümde gümbür gümbür atıyordu. Erik içimdeydi. Gözyaşlarım gözlerimin arkasını yaktı ve o dondu kaldı.

"Seni incitiyor muyum? Durmamı ister misin?"

Birkaç damla gözyaşı şakaklarımdan süzülürken başımı yastığa yaslayıp salladım. "Hayır. Lütfen. Ben sadece... Sen haklıydın. Bu çok büyük bir zevk."

"Kaslarını gevşet, bebeğim." Eli uyluğuma gitti ve masaj yaparak gerginliği yavaşça azalttı. "Bir sorun hissedersen bana söyle."

"Bu mükemmel, Erik."

Başını eğdi ve dudaklarıma saldırdı, onları ısırđı ve emdi, sonuna kadar içeri itti. Bağıldım ama sesi yuttu.

"Daha fazla," diye inledim dudaklarına karşı. Yanık, tüm bedenimi tüketene kadar büyüyen bir ateşe dönüştü ve ben daha fazlasını istedim. İstedim

zevk almasını, boşalmasını izlemek istiyordum.

Hızını artırdı ve hâlâ acıyor olsa da, o kadar keskin değildi. Daha çok donuk bir zonklamaya dönüştü. Ne zaman gerilsem bacaklarımı ovuyor ve ben tekrar gevşeyene kadar yavaşlıyordu. Alnında boncuk boncuk ter vardı ve kasları ellerimin altında kasılıyordu. Omzunu kavradım ve tırnaklarımı geçirdim, kalçaları daha hızlı iterken onu kendime çektim.

Beni açlıktan ölüyormuş gibi öpmekten, ulaşabildiği her yerimi yalamaya geçiyordu. Meme uçlarımı emdiğinde kalçalarımın onunla buluşmak için yükselmesine engel olamıyordum. Bunu sonsuza kadar yapabilirdim. Zevk, beni yaladığında olduğu gibi doruğa çıkmadı ama oradaydı, yüzeyin altında beni daha fazlası için heveslendiren bir tını vardı. Ritmini kaybetmeye başladı. Bana baktı ve her seferinde daha sert itti, sonunda alnını benimkine indirdi ve inledi, boşalırken kendini içimde tuttu.

Soluk soluğa aldığı nefeslerin arasında dudaklarıma yumuşak öpücükler kondurdu, sonra yavaşça çekilip yanıma düştü.

"Vay anasını, çok sıkısın."

Güldüm. Ufaktan başladı, sonra tüm vücudum titreyene kadar büyüdü ve o da gülüyordu. Kollarını bana dolamak ve beni öpmek için döndü.

"Bırak ."

Ben utanmadan onun arkasını süzerken o ayağa kalktı ve banyoya gitti. O geri gelmeden önce suyun aktığını duydum. Yumuşamış sikini incelerken başımı yana eğerek ön tarafına bakma işlemini yeniden başlattım.

"O dar gözlerle sikime bakman gerçekten egomu eziyor."

"Özür dilerim," diye güldüm. "Daha önce hiç tamamen yumuşak bir penis görmemiştim."

Başını salladı ve gülümseyerek tekrar yatağa, bacaklarımın arasına tırmandı. "Seni temizlememe izin ver."

Bezi kalçalarımın altına doğru sürüklediğinde tekrar gerildim. Kanı silmesini ve sıcak bezi açıklığıma bastırmasını izledim.

"Gelmediğin için üzgünüm. Belki ilk kez biriyle birlikte olamıyorum."

Omuz silktim. "Bunun normal olduğunu duydum."

"Her zaman öyle olmayacak." Havluyu bir kenara attı ve yatağa uzanmak için hareket etti, başı amımla mükemmel bir hizadaydı. "İzin ver öpeyim"

Daha iyi. Gelmeni istiyorum."

Ben başımı sallayana kadar bana dokunmak için hareket etmedi. Ondan daha fazla zevk almayı reddedecek değildim.

Beni usulca yaladı, kıvrımlarımın her birini ağzına aldı. Dilini yarığıma kolayca soktu, tomurcuğumun etrafında dönene kadar yukarı sürükledi. Bir sırtışıla geri çekildi ve kalçalarımı öpmek için hareket etti ve işlemi tekrarladığı merkezime geri döndü.

Beni kenara yaklaştırdığında kalçalarım yukarı kalktı ama sonra geri çekildi. "Erik," diye bağırdım. "Lütfen."

"Sanırım yalvarmanı duymak hoşuma gidiyor."

Ama o pes etti ve klitorisimi emdi, dilini sert ve hızlı bir şekilde oynattı. Ellerim yorganı kavradı ve kalçalarımı hareket ettirdim, kıcıımı esnettim, içimdeki her şey sıkıca çekilip koparken topuklarımı yatağa gömdüm. Boşaldım ve inlemelerimi tutamadım. Kendimden geçerken defalarca adını haykırdım ama sonra geri döndüğümde amımın her santimini usulca öptüğünü gördüm. Kendini kaldırdı ve karnımı öptü, dudaklarıma ulaşana ve tekrar kendimi tattırana kadar kabaran göğüslerimi geçti.

"Bu gece benimle yatar mısınız?"

Gözyaşlarım gözlerimin arkasını yaktı ve onları tutmayı başararak başımı salladım. Bu gece bir duygu kasırgasına dönüşmüştü ve onun yanında kıvrılmak isteyebileceğimden çok daha fazlasıydı.

Battaniyeleri arkaya kaydırды ve ikimiz de giyinmeye zahmet etmedik. Beni kollarına sarmadan ve sırtımı önüne çekmeden önce iyi olup olmadığımı sordu.

"Hediyen için teşekkür ederim Alexandra," diye fısıldadı arkamdan. Bir gülümseme dudaklarımı gerdi. "Kabul ettiğin için teşekkür ederim."

Mırıldandı ve boynumun dibine uzun bir öpücük kondurdu. "Uyu. Sabah konuşuruz."

Zihnim, güneş doğup yaptıklarımızı aydınlattığında neler söyleyebileceğine dair olasılıklarla dönüp duruyordu. Uyuyamayacağımdan emindim ama Erik'in kollarının sıcaklığı ve güvenliğinde bir anda kendimden geçtim.

ERIK

Hayatımda ilk kez kollarımda bir kadınla uyandım. Otuz bir yıl boyunca hiç gece kalmamıştım. İlk düşüncem, Alexandra kollarımda çok iyi hissettirdiği için bunu kaçırdığımdı ama sonra kimsenin onun kadar iyi hissettiremeyeceğini düşündüm.

Kollarımda kıpırdandı ve gözlerini açmasını bekledim ama onun yerine sırt üstü döndü ve kolunu başının üzerine attı. Bu hareket battaniyeyi yerinden oynattı ve gerinme şekli güzel bir göğsünü ortaya çıkardı. Eğilip soluk pembe meme ucunu emmek istedim. Meme ucunu baş ve işaret parmaklarımın arasında yuvarlamadan önce parmağımı tomurcuğun etrafında gezdirmek istedim. beni tekrar isteyebilmesi için tahrik olmasını istiyordum.

Kendimi zor tuttum.

Dün gece bir kâbusun ardından hayatımın en iyi deneyimlerinden birini yaşamıştım. O kadar sıkı, o kadar duyarlı, o kadar güzeldi ki. Olacağını düşündüğüm her şey olmuştu, bu yüzden kendimi tutmuştum. Otuz bir yaşında olan ve asla bir kadınla gece kalmayan bir adamdan daha fazlasını hak ediyordu. Bir işkolikten daha fazlasını hak ediyordu. Suçluları bilerek kışkırtan bir adamdan daha fazlasını hak ediyordu.

Dikkatliydim ama yıllarca çalışmaktan gelen bir itibarım vardı ve başlangıçta pek de dikkatli değildim. Gürültülü ve öfkeliydim ve herkesin onlar için geldiğimi bilmesini istiyordum.

Ama insanların yüzüne bağırarak, kendi yüzünüze yumruk neden oluyordu. Ve ben çok fazla şey peşinde koştuğumda yumruktan çok daha fazlasını yedim. Bana tuzak kurmuşlardı. İçeri girdim ve

neredeyse ölüyordum. Jared polisleri aramaya hazır olmasaydı muhtemelen ölürdüm.

Ondan sonra bir daha dışarı çıkmadım. MacCabe'i tuttum ve kurtarma ve iyileştirme çalışmalarını finanse ettim.

Ama bu beni insanların karşı tamamen güvende kılmıyordu.

Ona baktım. Neredeyse siyah olan saçları beyaz çarşaflara vuruyordu, yüzü yaşadığı travmadan sonra bile yumuşak ve dingindi. Karşılaştığı her türlü karanlığın içinden parlamayı başaran bir ışıktı. Zeki ve azimliyd.

Ve onu uzaklaştırmaktan bıkmıştım. Yanında olmam gerekirken onu kendi başının çaresine bakmak zorunda bırakarak saklanmak için ayrıldığım dünü tekrarlamayacaktım.

Yataktan kalkıp dün gecenin hiçbir anlamı yokmuş gibi davranmaya çalışırsam boşa kürek çekmiş olacağım kaçınılmazdı. Bu sadece ikimize de zarar verirdi. En azından o yanımdayken onu güvende tutabilir, daha fazla zarar görmekten koruyabilirdim.

Kolumu altından çektim ve tuvalete gittim. Çıktığımda oturuyordu, çarşaf göğüslerine yapışmıştı. Yatağa bakarken omuzları çökmüştü, yenilmiş gibi görünüyordu.

"Alexandra? İyi misin?"

Başını kaldırdı ve beni içine çekti, gözleri sikime kaydı. Pantolon giyme zahmetine girmemiştım ve o baktıkça ben daha da sertleşiyordum.

"Gittiğini sanıyordum," diye cevap verdi, hâlâ izliyordu.

"Hayır, gitmiyorum. Sadece doğanın çağrısına cevap vermem gerekiyordu." Yumuşak bir kahkaha attı ve sonunda bakışlarını benimkilere dikti. "Gel hadi. Bize kahvaltı hazırlayayım."

"İşe geç kalmayacak mıyız?"

"Patronu aradım, sorun olmadığını söyledi," dedim göz kırparak, her gülümsemesini yiyerek.

Dolabıma doğru yürüdüm ve bir eşofman altı giymeden önce yatağın üzerine bir bornoz attım. Çarşafı göğsüne bastırmaya çalışırken bornozu omuzlarından geçirmesini izlemek hoşuma gidiyordu. Hiçbir şeyini göstermeden yataktan çıkmaya çalışırken biraz sendeledi. Ona ne kadar muhteşem olduğunu ve yakında her santimini görmeyi planladığımı söylemek istedim ama yanakları düştüğü için çoktan kırmızıya boyanmıştı.

Bu anı yaşamasına izin vermeye ve vücudu hakkında ne düşündüğümü ona daha sonra göstermeye karar verdim. Aşağı indiğimizde haberleri açtı ve ikimize birer fincan kahve yaptım. Adaya oturduğunda, kahveyi uzattım ve o da teşekkürlerini mırıldandı.

Omuzları kulaklarına kadar çekilmişti ve bornozunu tutarak kapatmaya çalışıyordu. Onu izlerken göğsüm sıkışıyordu. Dün gece için pişman mıydı? Benden korkuyor muydu? Daha önceki olaylar onu yakalıyor muydu? Diğer tarafa yürüyüp onu kollarıma almak istedim ama neredeyse kendi üzerine kıvrılma şeklini görünce beni itmesinden çok korktum.

Ben de bir korkak gibi ona sırtımı döndüm ve çırpılmış yumurta yapmaya başladım.

Yemek masasında oturuyorduk, daha fazla dayanamadığımda neredeyse yemeğimizi bitirmiştik.

"Alexandra, iyi misin?"

Gözlerini boş tabağından ayırmadı. "Evet."

"Herhangi bir konuda konuşmak istersen . Eğer bana ihtiyacın olursa -" Kelimeler boğazımda düğümlendi, için mücadele ettim. "Seni rahat bırakmamı istersen, bırakabilirim."

"Hayır," diye hemen reddetti.

"Dün gece için pişmanlık mı duyuyorsun? Eğer istemiyorsan hiçbir şeyi değiştirmek zorunda değilsin."

"Hayır." Başını salladı ve gülümseyerek bana bakmadan önce bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Dün gece umduğumdan çok daha güzeldi. Sanırım biraz gerginim. Özür dilerim. Bunu daha önce hiç yapmadım."

Tanrım, tam bir pisliktim. Ne kadar az tecrübesi olduğunu unutmuşum. Sandalyemi masanın altından çektim. Kalçamı okşayarak, "Buraya gel," diye emrettim.

Yavaşça hareket etti ama sonunda bacağıma tünedi ve göz ucuyla bana baktı. Çenesine dokunarak dudaklarını kendime yaklaştırdım ve nazıkçe öptüm, sadece onu içime çektim. Geri çekilmeyip daha da içime gömüldüğünde, elimi bornozunun boynuna götürdüm ve omzunu ortaya çıkarmak için kenara çektim. Koluna ulaşana kadar boynundan aşağıya ve omzuna doğru öptüm.

"Bu iyi mi?"

"Evet," diye nefes aldı. "Eğer değilse sana söylememe ne dersin? Eğer bir şey söylemezsem, o zaman her şeyin yolunda olduğunu varsayabiliriz."

"Tamam." Gülümsedim ve dudaklarımı tekrar yumuşak tenine bastırdım. Yavaşça boynunu yalayıp kulağına kadar öptüğümde nefesi kesildi. "Beni bir daha böyle korkutma," diye homurdandım ve geri çekilip gözleriyle buluştum. Beni duymasına, sözlerimi anlamasına ihtiyacım vardı. "Ben... sana karşı korumacıyım. Yolun bir yerinde, senin adınla çağırılıyorsun ve eğer kaybolursa onu özleyeceğim."

Gülmeden önce gri gözleri parladı. Sonra eğildi ve beni öptü. Onun girişimiyle göğsüm genişledi. Bu bir öpücükten öte, bir kabullenmeydi. Onu sabahtan beri gördüğüm en rahat ve kendisi gibi haliydi ve banyodan çıktığımdan beri hissettiğim ağrıyı hafifletti.

Geriye çekildiğinde bakışları ciddileşti, gergindi. "Saf bir ergen gibi konuşmak istemem ama ne yapıyoruz?"

Başımı salladım. "Ne kadar genç olduğunu unutup duruyorum. İnsanlar benim yaşlı bir sapık olduğumu düşünecek."

Elleriyle yüzümü çerçeveledi. "Diğer insanların ne düşündüğü umurunda değil." Ve sonra yine yaptı, eğildi ve beni öptü, bu sefer ısrarak ve emerek, göğsümden inilti çıkarı.

Nefes almam için geri çekildiğinde, "Doğru hissettiren şeyi yapıyoruz," diye açıkladım. "Seni kucağıma almak doğru hissettiriyor." Elim bornozu araladı ve uyluğunun iç kısmını okşadı. "Sana dokunmak doğru hissettiriyor. Seni itmemek doğru hissettiriyor. Seninle savaştıktan bıktım. Bana izin verdiğin sürece senden zevk almak istiyorum."

Dişlerini alt dudağına gömdü ama bu gözlerinin kırışmasını ve yanaklarının yukarı çekilmesini engellemedi.

"Hoşlandığın tek kişi ben mi olacağım?" "Sadece sen."

"O zaman ben de sadece seninle eğlenmek istiyorum."

"İyi edersin," diye homurdandım. daha yukarı kaldırdım, parmağıma karşı sıcaklığını hissedene kadar uyluklarının arasına doğru ilerledim. Kıvrımlarının arasına bastırdım ve parmağımı hafifçe yukarı ve aşağı sürükledim. Kucağımda kıvranıp sikime inledim. "Şimdi seni işten önce duşta seksle tanıştırmama ne dersin? O güzel amcığını tam burada sikimin üzerine oturturdum ama prezervatifim yok."

"Tamam," diye nefes nefese cevap verdi, klitorisine daha sert bastırdığımda başı boynunun üzerinde geriye doğru yuvarlandı. "Bu planı sevdim."

"Söyle bana Alexandra, sence üzerine boşalmadan önce seni kaç kez sikimle doldurmam gerekecek?"

"Bilmiyorum." Elimi kalçalarının arasından çektiğimde inledi. Bacaklarının altından geçirdim ve ayağa kalkarak hızla merdivenlerden söz konusu duşa doğru ilerledim.

"Gidip ."

ALEXANDRA

KIZ KARDEŞİM beni seks için SATMIŞTI.

Erkek arkadaşının kucağında otururken neredeyse tecavüze uğruyordum, uçurtma gibi havadaydı, ona para vermediğim için bana kızgındı.

Erik beni kurtardı.

Erik bekaretimi almıştı. *Ben de ona verdim.*

Erik.

Onun adını düşünmek bile kendimi içinde bulduğum sersemlikten çıkmama yardımcı oldu. Öğle yemeğinden biraz önce işe gelmiştik ve o zamandan beri dikkatimi önümdeki e-postalara vermekte zorlanıyordum. Laura bana meraklı bakışlar atmaya devam ediyordu ama sormayacak kadar da nazikti.

Böylece gün ilerledi. E-postalara cevap veriyor ve kız kardeşimin beni seks için nasıl sattığını tekrar düşünerek duruyordum. Erik'in gelip Bill'i neredeyse öldürdüğünü hatırlıyordum. Bunu yapmasını istediğimi hatırlardım. Sonra Erik'ten daha iyi olmasını istediğimi hatırlıyordum.

Bir yanım beni yine geri çevireceğinden korkuyordu ama bedenimin kontrolünü ele almam gerekiyordu. Buna *ihtiyacım vardı* ve o da bana bunu verdi. Düşündüğümünden daha inanılmazdı. Leah'nın geceleri gizlice yatak odamıza girdiğini ve bana ne kadar iğrenç olduğunu söylediğini hatırlıyorum, ama bana gülümseyerek döndü ve daha iyi olacağını söyledi.

"Acı verici ve özensizdi. Ugh. Ve hızlıydı. Ama sanırım acı verici olduğu için hızlı olması iyiydi. Ama yakında daha iyi olacak. Ve sonra vücuduma ve onu isteyen tüm erkeklere sahip olacağım. Eğer bundan bir parça istiyorlarsa bana istediğimi vermekten başka bir şey yapamayacaklar."

"En azından ondan hoşlandın mı?" Ben sordum.

Omuz silkti ve ortak tavanımıza baktı. "Hayır. Bu daha iyi. Beklentilerim yüksek değildi ve gerçekten umurumda da değildi. Yani bu berbat deneyimi anlamsız kılıyor. Her zaman ilk birkaç seferinin umursamadığın bir aptalla olmasına izin ver. Baştan savmayı kolaylaştırır."

Kız kardeşim yanılmıştı. Erik'i önemsiyordum ve o da bunu güzel bir deneyim haline getirmişti. Ve seksten boşalmamış olmama rağmen, beni her zaman boşalttı.

"Bu, bütün gün gördüğüm ilk gülümseme." Laura beni anılarımdan çıkardı.

"Evet, uzun bir hafta sonu oldu. Sanırım beni vuruyor." "Peki, seni böyle gülümseten her neyse, ondan vazgeçme." "Öyle bir planım yok."

Saate baktım ve kalkmanın tekrar düşüncelerimin içinde kaybolmamı engelleyebileceğine karar verdim.

"Erik'e kahvesini getireceğim."

Neyse ki iki bardak alırken kimseye rastlamadım. Kafein takviyesinin benim de işime yarayacağını ve belki onun da benimle içmek isteyeceğini düşündüm. İş yerinde nasıl etkileşim kuracağımıza dair protokolü bilmiyordum. Ona izin verdiğim sürece benimle eğlenmek istediğini söylemişti ama bu ne anlama geliyordu? *Eğlenmek* neyi gerektiriyordu?

Kapısını usulca çaldım. "İçeri gel."

Kapıyı hafifçe araladım ve gözlerim Jared'a takılınca donakaldım. Pazar gününün anıları bana saldırdı.

Yatağa bağlanmışım, pantolonum dizlerimdeydi ve göğüslerim açıktaydı. Jared üzerimdeydi, beni serbest bırakıp tekrar örtünmeme yardım ederken beni o halde görüyordu.

"Selam Alex. Nasılsın?" Ses tonu kibar ve nötrdü, her iş günü olduğu gibi.

"Güzel." Gözlerime ulaşmayan bir gülümsemeyi zorladım. "Erik'e öğleden sonra kahvesini getirdim."

"Teşekkür ederim, Alexandra." Erik dışında herkes bana Alex demeye başlamıştı. Bana Alexandra diyen tek kişinin Erik olması hoşuma gidiyordu. "Sana sonra yetişirim Jared."

Jared eşyalarını topladı ve kapıyı arkasından kapatarak geçerken başını salladı. Bana farklı davranmamasını takdir etmiştim. Her şeyi geride bırakmak istiyordum. Erik'in bunu bir şekilde halledeceğini biliyordum ve bu benim için yeterliydi. Şımartılmak ve sürekli hatırlatılmak istemiyordum. Çünkü eğer izin verirsem

Kendimi kâbusun içinde bulduğumda, kurtulup kurtulamayacağımı bilmiyordum. Bu yüzden, arada bir geri döneceğimi bilerek onu geride bıraktım, ama orada yaşamayacaktım. O gecenin ve anıların beni mahvetmesine izin vermeyecektim.

"Buraya gel," diye emretti Erik. Kahvesini masasına koydum ve misafir koltuklarından birine oturmaya gittim. "Hayır, hayır." Hareketlerimi durdurdu ve o sabah yaptığı gibi kalçasına vurdu. "Buraya gel."

Gülümsememi bastırdım ve kucağına oturana kadar masasının etrafında dolandım. Eli, sahiplenici bir şekilde popomun kıvrımına yaslandı.

"Bana kahve getirmene gerek yoktu, ama teşekkür ."

"Bu saatlerde hep bir tane olduğunu biliyorum. Dışarı çıkıp bana bağırmana gerek kalmadan gidip alabileceğimi düşündüm."

"Seni iyi eğittiğimi görebiliyorum."

Ona gözlerimi devirdim ve sıcak sıvıdan bir yudum aldım.

"Carina'dan gelen e-postayı gördün mü?" diye sordu, sanki eli kalçamı okşamıyormuş gibi iş yapıyordu.

"Ben yaptım."

"Sorusu olan var mı?"

"Birkaç tane, ama ona şahsen e-posta gönderdim."

"Güzel. Yardım için her zaman bana da gelebilirsin." "Teşekkür ederim, Erik."

Kahvesini bir kenara bıraktı ve boynuma öpücükler kondurmak için eğildi. "Kim bilir, belki de pazarlama senin seçeceğin yoldur. Burada iki yıl staj yapman gerektiğini biliyorum ama odaklanmanı sağlayabileceğimiz pazarlama rolleri var."

Gülümsedim ve başımı yana eğdim, geleceğime dair çizdiği resim hoşuma gitmişti. Cevap vermek istedim ama köprücük kemiğim boyunca kayan dilinin ıslak sıcaklığıyla her şey bulanıklaştı.

"Bunu nasıl yapacağız?" Ben sordum.

Saldırısına ara verdi ve bakışlarını benimkilere dikti. "Bu aramızda kalsın. İnsanların bilmesini istemediğimden değil ama kaba dedikodulardan kaçınmak istiyorum. Ayrıca ofiste PDA'yı da pek sevmem."

"Bunu beni kucağına almış boynuma saldıran adam söylüyor."

"Kapalı kapılar ardında her şey mubahtır."

Öne doğru eğilerek dudaklarımı dudaklarına bastırdım ve eli kalçamdan göğsüme doğru ilerleyip başparmağıyla göğsümü okşarken ürperdim.

meme ucu. Kucağına tam dalmaya hazırdım ki kapı çalındı.

"Erik," diye seslendi Jared kapıdan. "Toplantımızın yirmi dakika içinde olduğunu unutma."

Erik içini çekti ve başı öne düşerek omzuma yaslandı. "Evet, on dakika içinde orada ol."

"Jared biliyor mu?"

Bir kahkaha attı. "Sanırım her zaman biliyordu."

"Umm..." Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum.

"O ve Ian sana nasıl baktığını gördükleri ilk andan itibaren bana bok attılar."

Isı yanaklarımı yaktı. "Oh. Onlar düşünüyorlar mı..."

"Hayır. Burada olmanın tek sebebinin bu olduğunu düşünmüyorlar." Rahat bir nefes aldım. "Tamam. Bu iyi bir şey."

"Değerini kanıtlayacağından hiç şüphem yok, Alexandra."

"Teşekkür ederim." Başparmağını yanağımda gezdirirken ona doğru eğildim. "Jared'le buluşmanız diğer faaliyetlerinizle mi ilgili?"

Gülümsedi. "Hayır, bu toplantı sadece yeni bir programın sıkıcı bir analizi."

"Bir soru sorabilir miyim? Sizi tutmak istemiyorum."

"Kucağımdaki güzel bir kız için biraz daha fazla zaman ayırabilirim."

Övgüsünün tadını çıkararak dudaklarına hızlıca bir öpücük kondurdum. "İlk başladığınızda düşman edindiğinizden bahsetmişsiniz. Ne demek istedin?"

Gözleri düştü ve göğsü derin bir nefesle kalkarak koluma baskı yaptı.

"Bana söylemek zorunda değilsin. Sadece merak ettim ve senin için endişeleniyorum."

"Endişelenmene gerek yok." Saçlarımı yüzümden geriye doğru taradı. "Artık ekstraksiyona gitmiyorum."

"Ama sen yaptın."

Yutkundu. "Yaptım."

"Neden artık yapmıyorsun?"

Bakışlarımı tuttu ve hiçbir şey söylemeden ne kadar uzun süre devam ederse o kadar gerildim.

"Anlat bana," diye fısıldadım.

"İlk yılım gürültülüydü, kendime Robin Hood diyordum ve dediğim gibi düşmanlar edindim. Bir keresinde, yaklaşık bir yıl içinde, ene-

mies beni yakaladı. Onun tuzağına düştüm ve diyelim ki çoğu zaman çıkamadım."

"Erik," diye nefes nefese kaldım, elimle ağzımı kapattım.

"Adamlarından birkaçı beni hırpalamak için geride kaldı. Jared beni bulmasaydı muhtemelen ölmüş olacaktım. O da aynı satışı araştırıyordu."

Gözyaşlarım gözlerimi yaktı. "Onu yakaladılar mı?" Yüzünü buruşturdu. "Hayır."

"Erik, aman Tanrım. Ve sen hala bunu mu yapıyorsun? Senin peşinden gelebilir."

"Bebeğim, rahatla." Beni kendine çekti ve alnımdan öptü. "Artık aynı isimle dolaşmıyorum. O olaydan sonra Robin Hood'u gömdüm ve artık dışarı çıkmıyorum. Bir güvenlik firması her şeyi hallediyor. Biz sadece satışları takip ediyoruz. Ayrıca, tüm bildikleri benim öldüğümü düşündükleri."

Sözlerini içime çektim, itirafının göğsümde yarattığı baskıyı hafiflettiler. Sonra ilk gece otele nasıl geldiğini düşündüm. "Ama sen benim için geldin."

Gözleri yumuşadı ve koyu yeşile döndü. "Elbette yaptım." "Erik."

Gözlerimi sildim. "Bana söz ver, kendini tekrar tehlike. Lütfen."

"Merak etme, Alexandra. Anneme çoktan söz verdim. Ve senin durumun farklıydı. Başka türlü gitmezdim."

"Peki ya kız kardeşim beni satmaya çalıştığında yine benim için geldiğinizde?"

Sesi sertleşti. "Gelip seni kurtarmamamı isteme benden. Bunun sözünü asla veremem." Gözlerini kısmıştı. "Ama tabii ki sen de kendi başına gitmezsen böyle bir sorunumuz olmayacak."

Serçe parmağımı kaldırdım. "Serçe parmak sözü."

Yumuşak kahkahası beni yatıştırdı ve parmağı içime girdi. "Pinky söz veriyorum."

Dudakları dudaklarıma yapıştı ve bir an sonra zar zor geri çekilebildim. "Artık gitmeliyim. Seni zaten toplantına yeterince geç bıraktım."

"Bu gece seni bir randevuya çıkarayım," diye önerdi.

"Oh, um... Daha önce hiç çıkmadım."

"Bir ilk daha," diye hırladı. "İçimdeki mağara adamını besliyorsun."

"O zaman duracağım," diye güldüm ve ayağa kalktım. "Biz

istemeyiz

daha da büyümesi için."

Ben uzaklaşırken kıcıımı tokatladı. "Yedi için bir şeyler planlayacağım."

Mükemmel. Bu bana işten sonra bir mağazaya koşup ilk randevum için bir kıyafet almak için bolca zaman verecekti. Günün geri kalanında gülümsemekten başka bir şey yapmadım. Kâbusumun kafamda yer edinmeye çalışan tüm parçaları, bu gece ne giyeceğimi, nereye gideceğimizi ya da gecenin nasıl biteceğini düşünmek için bir kenara itildi.

Erik merdivenlerden inişimi izlerken, "Kahretsin," diye nefes aldı.

Hararetli bakışları, Target'tan aldığım siyah ve altın rengi bir jeo elbise yerine tasarım bir elbise giymişim gibi hissettirdi. Bir çift yeni topuklu ayakkabıyla aşağı inerken elimi duvara sürttüm. Tırabzansız merdivenlere henüz alışmamıştım ve boyuma on beş santim daha eklemek beni daha da temkinli yapmıştı.

"Beğendin mi?" Önünde durduğumda sordum.

"Tabii ki evet. Yemeğin canı cehenneme deyip seni burada tutasım var." Gözleri bakışlarımla buluşmadan önce vücudumu taradı. "Büyüleyici görünüyorsun."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım gülümseyerek ve saçımın bir tarafını omzuma attım. "Böyle bir centilmen olacağını kim bilebilirdi ki?"

"Kesinlikle öyle bir şey yapmadım," dedi gülerek ve beni kendine çekerek kalçalarımızı hizaladı, böylece elbiseyi ne kadar beğendiğinden hiç şüphem kalmadı. "Ama seninle birlikte olmaktan büyük keyif alıyorum. Seninle ilgili bir şey beni daha çok çabalamaya, daha iyi bir adam olmaya itiyor."

Midem kendini ters çevirdi. Benim için daha iyi bir adam olmak istiyordu. Bu sözler gözlerimin arkasını yaşarttı. "Bence sen harika bir adamsın."

Dudaklarıma sert bir öpücük kondurdu ama hemen geri çekti. "Tamam. Rezervasyonumuz var. Rezervasyonumuz var ve eğer burada seninle bu elbiseyle bir ay daha durursam, yemeği unutup seni buraya götüreceğim."

Parmaklarını benimkilerle kenetledi ve yol boyunca hiç bırakmadı. Bu Erik geçen ay birlikte olduğumdan farklıydı. Ya da o kadar da yeni bir adam değildi, çünkü her zaman ne kadar şefkatli olabileceğini fark etmişim, sadece rahatlamak ve kendini rahat bırakmak için gardını çok yüksek tutuyordu. Beni tekrar uzaklaştırma ihtimali olduğunu bildiğim için beklentilerimi düşük tutmaya çalıştım ama

Mum ışığında bir akşam yemeğinde bana gülümseyen adam, hiçbir şey kalbimin göğsümde güm güm atmasını yavaşlatamıyordu. Hiçbir şey beni ağzına kadar dolduran ve neredeyse patlamama neden olan mutluluğa engel olamıyordu.

"İrlanda'da ne kadar yaşadınız?"

"On yıl. Annemle babam hiç evlenmemiş ve ben doğduğumda ayrılmışlar. Annem gençti ve babamız bizi de alıp gideceğini söylediğinde ona karşı çıkmadı. O da bizi İrlanda'ya götürdü ve on yıl boyunca orada yaşadık."

"Nasıl öldü?" "Kalp krizinden."

"Üzgünüm, Alexandra."

"Uzun zaman önceydi."

"Ama hala aksanından bir parça var."

Gülümsedim ve babam hakkında konuşmanın beni sürüklediği çöküntüden kendimi kurtardım. "Biraz. Çok da değil. Leah ve ben sürekli Amerikan aksanımız üzerinde çalışırdık çünkü okuldaki çocuklar bizimle dalga geçerdi."

"Ortaya çıktığında hoşuma gidiyor."

"Çoğunlukla soluk, ama yorgun ya da kızgın olduğumda daha fazla duyabiliyorsunuz."

"Ya da biraz çakırkeyif," dedi göz kırparak. "Bunu bu kadar çok duymamın nedeni bu olmalı. Etrafımda her üçü de oldun. Diğerlerinden daha deli."

"en iyiyi ortaya çıkarıyorsun," diye şaka yaptım. "Orayı sevdin mi?"

"Orayı çok severdim," diye cevap verdim hızlıca, ses tonum hüznüydü. "Belki de genç olduğum için daha güzel bir resim çizdim. Annemizle taşındığımız zamandan daha iyi olması için çok şey gerekmiyordu ama mutlu olduğumu hatırlıyorum. Babamızın mutlu olduğunu hatırlıyorum. Okyanusa yakın bir yerde yaşıyorduk. Hava çok soğuktu ama su çok güzel ve huzur vericiydi. Mümkün olduğunca sık oraya oynamaya giderdik. Leah her zaman yanımdaydı, asla başını belaya sokmazdı."

"Yani her zaman deli değil miydi?"

Güldüm. "Hayır. Ama annemiz pek ortalıkta değildi ve ortalıkta olmadığı zamanlar daha iyi oluyordu." Kaşlarını çattı ve ben de berbat hayatımla yemeğe gölge düşürmekten nefret ettim. "Her zaman kötü değildi. Leah yanımda kaldı. Beni savundu ve tüm sinsi kızlara karşı nasıl güçlü olunacağını öğretti. Annemiz ölene kadar işler sarpa sarmaya başladı."

"Hayal bile edemiyorum."

Konuyu geçiştirdim. "Benden bu kadar bahsettiğın yeter. Bana aileden bahset. Seni ve ikiz kızlarını yetiştiren kadını ancak hayal edebilirim."

Güldü ve ben de onunla birlikte gülümsemekten kendimi alamadım. Annesi konusu iyi bir konuydu. "Cehennem gibi bir kadın. Kötü bir kadın."

"Bunu hak etmediğine emin misin?"

Kaşları çatıldı ve başını salladı. "Oh, bunu kesinlikle hak etmiştim. Babam yaptığım maskaralıklar karşısında başını sallardı ama annem yine de nefesini tutar ve nasıl davranmam gerektiğii konusunda benimle bir saat boyunca konuşurdu." Sanki özel bir anısını hatırlıyormuş gibi tekrar güldü. "Özellikle de lisede öğretmen olduğu için. Bir erkek annesine kızlarla yakalanmamak için yaratıcı olmak zorundaydı. Ama o zaman yakalanırdım ve başım daha çok belaya girerdi çünkü bu genellikle aşırı bir şey için olurdu."

İnledim. "Bilmek bile istemiyorum."

"Tipik bir erkek çocuğuydu."

"Tipik erkek şeyleri iğrençtir." .

Göz kırptı. "Bu gece aynı şeyi söyleyip söylemeyeceğini göreceğiz." "Kız kardeşleriniz okulda annenizle sorun yaşad mı?"

Ben al-

Kız kardeşlerinden bahsederek onu üzmemek istemediğim için en çok kelimeleri geri yutmayı diledim ama gülümseyerek beni şaşırttı.

"Oh, hayır. Benim yüzümden okulda sorun yaşadılar. Mümkün olduğunca öğle yemeğii için annemi ziyaret eder ve erkekleri korkuturdum."

İnledim. "Hayır. Zavallı kızlar."

"Hanna pek sorun çıkarmazdı ama Sofia onun sınırlarını zorlamayı severdi. Yemin ederim erkeklerden hoşlanmıyordu bile, sadece beni patlatıp patlatamayacağını görmek için flört ediyordu." Gülümsemesi soldu ve gözlerini boş tabağına dikti. "Her zaman çok iradeli biriydi."

Elimi masanın üzerinden onunkinin üzerine uzattım. Avucunu yukarı çevirdi ve sıktı.

"Teşekkür ," diye fısıldadı.

"Ne için?"

"Bana güzel günlerden bahsettirdiğın için. Çoğu zaman onun hakkında susuyorum çünkü bu beni incitiyor. Ama onun en iyi yanlarını da hatırlamak güzel."

"Ne zaman istersen. Ayrıca, belki notlar alabilir ve kendi maskaralıklarımı yaratabilirim."

Hırlar gibi yaptı ve dişlerini gösterdi. " sanmıyorum."

Garson masayı toplamak ve hesabı getirmek için geldi. "Düşünüyordum da, belki yakında birkaç daireyi gezebilirim." Gözleri gülümsemeden benimkilere kaydı. "Peşinat için yeterince birikmiş param var ve gelirim konusunda kendimi iyi hissediyorum. Hangi okula gideceğimi tam olarak bilmiyorum ama otobüs hattına yakın olduğum sürece olmaz."

Yutkundu ve masaya baktı. "Acelemiz olmadığını biliyorsun, değil mi?"

"Evet, ben sadece... planın bu olduğunu düşündüm."

"Planlardan bahsetmişken, sana on bin dolar borçluyum."

Eğer biri bana bir ay önce on bin doları unutacağımı söyleseydi, yüzüne gülerdim. Ama daireleri ve taşınmayı düşündüğümde bunu aklıma bile getirmemiştim.

"Sanırım tasarrufta tutmayı tercih ederim. Artık bir tasarruf bankası hesabı açabilirim," dedim, düşüncesi başımı döndürmüştü. "Onu okul malzemeleri ve yeni pizza bağımlılığım için kullanacağım."

Taşınmak istemedim - onunki gibi bir yerde, Erik gibi bir adamla yaşarken kim taşınırdı ki? Ama sonsuza kadar orada kalamazdım. Planım her zaman kendi ayaklarımın üzerinde durmaktı. Ama şimdi bana bakışına bakılırsa, gitme fikrimden en az benim kadar hoşlanıyor gibiydi.

Garson geri geldiğinde ve hesabı imzaladığımızda daha fazla konuşmaktan kurtulduk.

"Hadi eve gidelim bebeğim," diye fısıldadı kulağıma. "Tatlı için hazırım."

ERİK

"JARED," Telefonu ben açtım. "'aber, dostum?"

"Hey, Erik, Cumartesi günü seni rahatsız ettiğim için üzgünüm ama seni gelişmelerden haberdar edeyim dedim."

Dairemin kapısının önünde donup kaldım. Jared hafta sonunda ararsa, Bergamo ve Brandt'taki işi için aramazdı.

"Konuş benimle."

"Bu bir satış ya da başka bir şey değil. Yaptığımız son çıkarımdan yana yerel bir şey görmedim. Ama Bay E'nin adının birkaç kez gündeme geldiğini gördüm."

Kaslarım gerildi, göğsümdeki havayı kilitledi.

"Nereden geldiğini anlayamıyorum ve şu anda oldukça belirsiz ama görünüşe göre birileri Bay E'nin kim olabileceğine dair sorular soruyor. Dediğim gibi, çok seyrek konuşuluyor."

"Ve sen onu takip edemiyor musun?"

"Hayır. Yeterince uzun süre ortaya çıkmadı ve izini sürmeye başladığım anda ortadan kayboluyor. Sanki balık tutuyorlarmış da kimse ısırmayınca geri çekiyorlarmış gibi."

Kahretsin. Gözlerimi kapatarak ciğerlerimin alabildiği kadar derin nefes aldım, beş saniye tuttum ve yavaşça dışarı verdim. Hiç kimse Bay E. Jared'i sormamıştı ve ben bunu yaptığımız işin dışında tutmak için çok çalışmıştık. İnsanların noktaları birleştirebileceğinden hiç şüphem yoktu, sadece işimizi yaparken dalga yaratmayacak kadar ince olmaya çalıştım.

"Endişelenmeli miyiz? MacCabe'e haber verelim mi?"

"Hayır, henüz bir endişemiz olduğunu sanmıyorum. Ancak bir sonraki çıkarma işlemi için Mac Cabe'i bilgilendireceğim."

"Tamam. Bana haber verdiğin için teşekkürler ve bu konuda beni bilgilendirmeye devam et. Çok ileri gitmesini istemiyorum."

"Yapacağım, Erik. Hafta sonunuzun keyfini çıkarın."

Niyetim buydu. Derin bir nefes daha alarak stresimi attım ve beni bekleyen kadına odaklandım.

Daireye girerken çantamı bir kenara attım, spor salonundan çıkıp Alexandra'yı yatağından kaldırmaya hazırdım. Tam güneş doğarken çıkmıştım, pencerelerden içeri, onun solgun tenine parlıyordu. Onu o zaman uyandırmak istemiştım ama dün gece onu geç saatlere kadar ayakta tutmuştım. Vücudu bu kadar çok sekse alışık olmadığı için ona kendine gelmesi için zaman tanımaya çalıştım ama uzandığında, göğüsleri dudaklarım için yalvaran bir fener gibi parlıyordu, bu zordu.

Pes etmek yerine üzerime bir şeyler giydim ve bodrumdaki spor salonuna gittim.

Ancak odaya girdiğimde yatak ve duş akıyordu. Gülümseyerek kıyafetlerimi çıkardım ve banyoya doğru ilerledim. İçeri girince durdum. Cennetteki bir melek gibi görünüyordu. Banyo bembeyazdı ve cam duştan ışık alan bir pencere duvarı vardı. Suyun altında umursamaz bir şekilde duruyordu, yüzü yukarı dönüktü ve gözleri kapalıydı, damlacıklar benim çok istediğim gibi tenini okşuyordu. O bir melekti.

Sonunda duş kapısını açıp ses çıkardığımda nefesi kesildi.

"Günaydın," dedi gülümseyerek. Gözleri gümüş gibi parlıyordu. Işıklar çağlıyordu.

Hiçbir şey söylemedim, onun yerine duvara yaslanana kadar ona doğru . Gülümsemesi kaybolmadı ama gözlerinin gümüş rengi griye dönüştü, gözlerinde arzu parlıyordu. Hepsi benim için.

"Erik," diye nefes aldı.

Onu dudaklarından yedim. Ona verdiğim arzudan bahsedene ağzından kaçırıldığı her kelimeyi yuttum. Ondan beslendim. Ellerim kalçalarının kıvrımlarına daldı ve aletimi kalçalarının tepesine sürtmek için alçaldım. Bir başka nefes alışında bundan faydalandım ve dilimi içine soktum. Beni yarı yolda karşıladı ve benim ona yaptığım gibi o da benim tadıma baktı. Tırnakları omuzlarıma battı, boynumdan saçlarıma doğru ilerleyerek beni sıkıca tuttu.

Ona ihtiyacım vardı. Vücudum duşun buharının ötesinde ısındı, arzum beni içten dışa doğru yaktı, ta ki öleceğimden emin olana kadar. Bacaklarından biri kalçama kadar yükseldi, böylece kendini ovabiliyordu.

bana karşı. Daha önce ateşli olduğumu düşündüysem bile, amcığının sikimle buluştuğu anla kıyaslanamazdı.

"Sabırsızlanıyorum," diye homurdandım tenine doğru. Eğilerek, tek amacı onun her santimini ağzıma almak olan bir vahşi gibi göğsünü emdim. Onu ısırđım ve çığlıkları daha fazlası için bir yalvarış gibi tenime battı.

Onu yukarı kaldırdım ve o da diğeri bacağını kalçama dolayarak mükemmel bir şekilde hizaladı. Kıcını kavrayarak, onu uzunluğumdan aşağıya doğru hafiflettim, sonuna kadar girip çıkana ve kıcının yumuşak kıvrımı taşaklarıma bastırılana kadar yavaşça içeri girip çıktım.

"Çekil," diye inledi. "Lütfen."

"Nasıl hareket edeyim? Böyle mi?" Dudaklarımı aşağı yukarı hareket ettirerek boynuna doğru sordum.

"Hayır," diye inledi hayal kırıklığı içinde. "Söyle bana. Ne istediğini söyle." "İçimde hareket et."

Dudaklarımı onunkilere bastırdım ve dilimi içine daldırdım. Hızla geri çekildi ve alt dudağını ısırđı ve sırtışıma dudak büktü.

"Becer beni, Erik. Lütfen."

"Tanrım, edepsiz konuşmana ."

Ve daha fazla beklemeden yaptım. Kalçalarımı tekrar tekrar sertçe ittim. Sırtını duvara bastırdım ve bir elimle onu destekledim, böylece diğeri elimi öne doğru hareket ettirip başparmağını klitorisine bastırabildim. Sırtını kamburlaştırdı ve o anda neredeyse kendimi kaybediyordum.

"Bu göğüslerin benim için zıplamasını izlemeye bayılıyorum. Çok seksi." "Em onları."

"Evet, hanımefendi."

Dişlerimin arasında hafifçe ısırmadan önce dilimi ucuna değdirdim ve bir o yana bir bu yana yuvarladım. Amcığı beni sıktı ve iniltisi fayanslarda ve camda yankılandı.

"Ya biri seni bu duş duvarına karşı becerirken beni izliyorsa? Ya seni becerirken biraz acı çekmekten ne kadar hoşlandığını izliyorlarsa?"

", " diye nefes aldı.

Yapamazlardı. Banyo, yüzde yüz yansıtıcı olan tabandan tavana camlardan oluşan bir duvardı ama ben oyunu oynamayı seviyordum. Bu düşünceyle gözlerinin açılmasını sevdim.

"Onlara nasıl boşaldığını göster. Tüm vücudun kızardığında ve amın sikimi sağdığında ne kadar güzel olduğunu göster onlara." Tekrar klitorisine bastırdım ve geri çekilmedim. Onu sertçe becerdim, kendi bitişime doğru yarıştım, beni orada yenmesi için dua ettim.

Başı duvara yaslandı ve ağzı açık kaldı, en tatlı, en seksi inlemeleri beni yaktı. Sıcaklık omurgamdan aşağıya doğru aktı ve taşaklarım sıkıca yukarı çekildi ve kendimi boşaltarak sertçe içeri ittim. Kasılmalarımın dalgalarını sürerken omzuna yapıştım, ancak tırnakları kafa derimde gezinip vücudumu titrettiğinde geri dönebildim.

Elimi bırakmadan içinden çıktım ve onu nem takip etti. "Siktir," diye nefes aldım, ciğerlerim hala fazla mesai yapıyordu. Ne yaptığımı fark ettiğimde daha da fazla.

"Evet, bu her şeyi özetliyor." Yumuşak kahkahası alnıma çarptı.

"Prezervatif kullanmadım."

Sonunda anladığında vücudu sertleşti, elleri artık saçlarımda gezinmiyordu.

"Erik. I..."

Boğazının başımın üzerinde aşağı yukarı hareket ettiğini hissedebiliyordum. "Çok özür dilerim, Alexandra. Düşünemedim."

"Umm... Biz- biz iyi olmalıyız. Yakında başlamam gerekiyor. Yani, iyi olmalıyız."

Başımı salladım, ne kadar tekrarlarsa tekrarlasın sözlerinden pek emin değildim. Alnımı kaldırdım ve yüzünü avucumun içine aldım. "Ne olursa olsun, seninle ilgileneceğim. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Gözleri kocaman açılmıştı ve sarsak bir şekilde başını salladı. Dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurarak onu rahatlattım. Beni korkudan çok suçluluk duygusu vurdu. Otuz bir yaşındaydım, bir bebek hayatıma zarar vermezdi. Planlanmış bir şey değildi ama beni yapmakta olduğum şeyden alıkoymayacaktı. Ama Alexandra sadece on dokuz yaşındaydı ve hayata atılmaya hazırlanıyordu. Kendi hayatımdan çok onun hayatıyla kumar oynamıştım. Bir öpücük daha verdim ve onu yere yatırdım.

"Seni temizleyeyim, sonra kahvaltıya gideriz."

"Sen gelmeden önce zaten temizdim," dedi, dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. O anın stresi biraz da dağılmıştı.

"Ne diyebilirim ki, seni kirletmek hoşuma gidiyor. Aslında kahvaltıda sonra tekrar yapacağım."

Sabunu aldım ve cildinde gezdirmeye başladım. "Bunu ne kadar istesem de, bugün bakmam gereken dört daire var ve ilk randevum bir saat içinde."

Ellerim teninde dondu, ama gözlerimi aşağıya indirdim, onu ittim ve yıkamaya devam ettim. Gitmesini istemiyordum. Onun yanımda olmasını seviyordum. Her gün onunla uyanmak hoşuma gidiyordu. Bir ilişkiye bu kadar kolay girebileceğimi hiç düşünmemiştim ama hoşuma gitmişti. Bir şekilde başka biriyle olsaydı bu kadar kolay hissetmeyeceğimi biliyordum.

Sadece Alexandra.

Onu geride tutan adam ben olamazdım. Tek başına olmaktan bahsederken gözleri böyle parlarken olmazdı. Yine de bundan hoşlanmak zorunda değildim.

"Tamam. Seni ben götürürüm."

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Kapa çeneni, Alexandra. Seni götürüyorum."

Kafamı kaldırdığımda yüzünü buruşturmuş benimle alay ediyordu. Yumuşayıp kahkahaya dönüşen bir bakış attım.

"Sana şaplak attırtma bana. Hoşuna gitse de."

Dudaklarını sıkmak için hamle yaptı ama benimle birlikte güldü.

İlk dairede durmadık bile. Geçip gittik. O itiraz edince, çalınır korkusuyla arabamı bir dakikadan fazla bırakmaya korktuğumu söyledim. Mahalle korkunçtu.

İkinci dairede en azından kapıdan içeri girebildik, ama sadece.

"Daha bakmadık bile," diye itiraz etti.

"Güvenli değil."

"Daha iyi bir mahallede."

"Alexandra," diye iç geçirdim. "Buraya gel." Onu koridora çektim ve kapıyı arkamızdan kilitletiğimden emin oldum, şaşkın ev sahibi diğer tarafta şaşkın gözlerle duruyordu.

Kollarını kavuşturmuş, kalçasını çıkarmış ve ayaklarını yere vurarak orada duruyordu. "Eee?"

Bir kaşımı kaldırdım ve kapının kolunu kaldırıp omzumla hafifçe iterek kapıyı kolayca açtım. O bile yapmadı

Bir şey söylemedi, sadece kollarını indirdi ve bir sesle gözlerini devirdi.

"Üzgünüm, buna bakmayacağız," dedim ev sahibine gülümseyerek ve mutlu bir şekilde gök gürültüsü topunu arabaya kadar takip ettim.

"istemiyorum," diye karşı çıktı, parmağını yüzüme doğru uzatarak üçüncü daire. "Harika bir mahallede ve kablolu yayın ve Wi-Fi dahil. Kablolu yayın, Erik. Gerçek hayat, kablolu yayın."

"Bu iğrenç," diye karşılık verdim. Bu ev sahibi tartışmamızı bir tenis maçı gibi takip etti.

"Öyle değil."

"Burası bok çukuru,
Alexandra."

"Temizleyebilirim."

Ev sahibi söze karışmak için dudaklarını araladı ama ben onun sözünü kestim.

"Seni burada bile sikmezdim, ama biliyorsun ki seni neredeyse her yerde sikerdim."

Yanakları kızardı ve ağzı kapandı. Eğer sadece bir bakışıyla beni yakabilseydi, eskiden krem rengi olan halının içine batan bilinmeyen bir madde olurdu. O arkasını gitmek için köşeyi dönene kadar muzaffer sırtışımı tutmayı başardım.

Hâlâ ağzı bir karış açık duran adama başımla selam verdim ve onu tekrar takip ettim.

Dördüncü sıraya ulaştığımızda mahvolmuştum.

"Burası harika bir yer. Otobüs durağı hemen köşeyi dönünce. Spor salonu var, havuzu var," diye adeta . "Balkonu bile var. Lanet olası bir balkon, Erik."

Gülümsemesi tüm daireyi aydınlattı ve ben de kaşlarımı çatarak onu yumuşatmak için elimden geleni yaptım. Ama o ayaklarının üzerinde zıplıyor ve bir odadan diğerine uçarak bana başka bir şaşırtıcı özelliği daha rapor ediyordu.

"Lanet olası bir şömine," diye bağırды oturma odasından.

"Peki ya geçtiğimiz diğer yer? Kapısı olan," diye itiraz ettim mutfakta benimle buluştuğunda.

Alay etti. "Bunu karşılayamam ve bunu sen de biliyorsun." "Sana zam yapabilirim."

"Ben bir stajyerim, Erik. Zam almıyorum. Şu anda herkesten daha fazla maaş aldığımı zaten biliyoruz."

"Zorluk çıkarmayı bırak."

Kaşları kalktı ve bana şüpheli bir bakış attı. "Ben mi? Paranı almayacağım için mi?"

Yanına yaklaşıp, meşgul görünmeye ve konuşmamız için bize zaman tanımaya çalışan ama aslında kulak misafiri olmaya çalışan ev sahibinin duymasını engellemek için alçak sesle konuştum. "Hatırladığım kadarıyla, paramı istemen bizi buraya getirdi."

Cevap vermedi. Bunun yerine dudaklarını büzdü ve gözlerini kısarak orta parmağını kaldırdı. Ama hemen yumuşadı ve bana doğru adım atarak göğüslerini göğsüme bastırdı. "Bunu bir düşün. Bu tezgahlar beni becermen için mükemmel yükseklikte. Onu vaftiz ederken her anın tadını çıkarırız."

"Sanırım o kadar da kötü değil."

Bana gülümsedi. "Tamam, o zaman karar verildi." İkimiz de aynı anda ev sahibiyle konuşmak için döndük.

"Ben alırım."

"Bunu düşüneceğiz."

ERIK

"LAURA, lütfen Alexandra'yı içeri gönderebilir misin?"

Hoparlöründeki düğmeyi bıraktım ve sandalyeme geri oturup onun içeri girmesini bekledim. İçeri ilk girişinin üzerinden birkaç ay geçmiş olmasına rağmen, kapıyı her açışında kalbim göğsümde duracak gibi oluyordu. Berrak gözleri geniş ve sorgulayıcı, biraz da gergin. En azından eskiden biraz gergindiler. Şimdi o içeri girdiğinde yumuşuyor, pantolonumun arkasından sikimin seğirmesine ve kalbimin biraz daha sert çarpmasına neden olan ılık bir sıcaklığa dönüşüyorlardı.

Daha önce hiç kimse için böyle hissetmemiştim ve düşündüğüm gibi bundan nefret etmedim. Birine değer vermeyi her zaman savunmasız olmakla, kendini incinmeye hazır hale getirmekle ilişkilendirmiştim. Ama Alexandra'yı düşündükçe içimi dolduran o mutluluk şeye değdi. Tek yapmam gereken ona sıkıca tutunmak ve daha fazla zarar görmesine izin vermemektir.

Taşınmak konusunda işleri zorlaştırıyordu. Daireyi görmemizin üzerinden iki hafta geçmişti ve o konuyu her açtığında ben konuyu başka bir yere çekiyordum. Beni diğerlerine bakmaya götürmemişti ve sadece sonuncusu hakkında konuşmuştu, bu yüzden kalbinin orada olduğunu biliyordum. Bir yanımda onu zorlayacak ve kalmasını sağlayacak bir şey olacağı umudunu taşıyordu.

Hamilelik bu nedenlerden biri olamazdı. Geçen hafta adet dönemini tamamlamıştı ve adet dönemi sona erdiğinde ikimiz de rahat bir nefes almıştık.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve tahmin edilebilir kalbim onun ateşli bakışları ve baştan çıkarıcı gülümsemesi karşısında gümbürdedi.

"Kapıyı kilitle, Alexandra."

Gözleri büyüdü. "Erik..."

"Sadece yap."

İtaat etti ve masanın benim tarafıma doğru ilerleyerek kucağıma oturdu. Yalnız kaldığımızda her zaman oturduğu yer orasıydı. Ondan bunu sadece iki kez yapmasını istedikten sonra, bunu alışkanlık haline getirmekte tereddüt etmedi.

Kollarımı ona doladım ve bir öpücük için onu aşağı çektim. "Senin için bir şeyim var. Bu sabah postada buldum."

Tepkisini görmek için yüzünü izleyerek zarfı ona uzattım. Nefes nefese kaldı ve titreyen elleriyle yavaşça uzandı. Parmağıyla Cincinnati Üniversitesi logosunu okşadıktan sonra zarfı ters çevirip yırtarak açtı.

"Ne olursa olsun, harika olacaksın," diye ona güvence verdim, donup kalmıştı, eli kâğıdın etrafındaydı ama çekip kurtaramıyordu.

Kağıdı çıkardı ve açtı. Onunla birlikte okumadım, sadece yüzünü izledim. Gözlerinden yaşlar süzülürken yanaklarında yavaş bir gülümseme belirdi.

Gurur göğsümü şişirdi.

Dudağını ısırды ve sanki gözlerini açtığında orada başka bir şey olacakmış gibi gözlerini sıkıca kapattı. Parmaklarımı yanaklarında gezdirerek serbest kalan gözyaşlarını sildim.

"Bunu yapabileceğini hep biliyordum."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

"Ben sadece sana bir fırsat verdim. Bunu kendi başına yaptın."

Başını salladı ve titreyerek nefes aldı, gülümsemesi hala ağzını hiç görmediğim kadar genişletiyordu. "Cincinnati Üniversitesi'ne gidiyorum." Kucağımda zıpladığında güldüm. "Üniversiteye gidiyorum," dedi biraz daha yüksek sesle.

"Kutlamaya ne dersin?" Elim dizinden kalçasına doğru ilerlerken bunu önerdim.

Mektubu bir kenara bırakıp bana döndü, yüz ifadesi coşkudan yumuşak bir sıcaklığa dönüştü ve doğrudan sikime vurdu. "Ne düşünüyorsun?"

Poposuna hafifçe vurdum. "Ayağa kalk ve ellerini masanın üzerine koy." O da bana uydu ve ben de avuçlarımı masanın üzerinde gezdirmeye başladım.

Kalçalarının yan tarafına doğru, eteğini çevirene kadar kaldırdım.

kalçalarının üzerinden. Kıçını kendime doğru çektim, belinden bükülmesini sağladım ve külotunu bacaklarından aşağı çekmeye başladım. Ağır nefes alışının sesi dışında ofis sessizdi. Ofiste yakalandığı için gergin olduğunu biliyordum. Bundan heyecan duyduğunu da biliyordum.

İç çamaşırlarını çıkardı ve ben de onları toparladım, cebime koymadan önce tatlı kokusunu içime çektim.

"Ne kadar güzel bir amcık."

Sonunda ona dokunduğumda sarsıldı, parmağımı kıvrımlarının arasından geçirip yarığında aşağı yukarı kaydırđım. Hareketi tekrarladım, her geçişte daha fazla nem topladım, her seferinde biraz daha sert bastırdım. Sadece geri çekip klitorisini daire içine almak için ikinci bir parmağımı açıklığına daldırdığımda güzelce inledi.

"Ve şimdiden çok ıslaksın. Sana ne yapacağımı biliyor musun, Alexandra?"

Başını salladı ama ben onun sözlerini duymak istiyordum. "Bir tahminde bulun."

"Benimle seks yapmak mı?" Sesi nefes nefese ve yumuşaktı ve bir aşık gibi tenimi okşuyordu.

"Oh, evet. Ama önce, senin amını yiyeceğim. Her santimini tadacağım ve sen de orada durup bunu kabul edeceksin. Ne kadar istersem."

"Evet."

Kalçalarını kavrayarak, ağzımı kalçalarının arasına gömebilene kadar sandalyemi öne doğru yuvarladım. Parmaklarımla onu yeterince kızdırmıştım. Dilimi içine soktum, her damlasını toplamak için döndürdüm. Bana doğru geri itti ve inlemelerini bastırmaya çalıştı. Daha aşağıya indim ve ağzıma almadan önce klitorisinin üzerinde gezindim. Daha fazla sürtünme elde etmek için yüzüme sürtünerek ayak parmaklarının üzerinde yukarı ve aşağı yükseldi.

Parmaklarımı klitorisini fırçalamak için hareket ettirirken dilimi etrafında döndürerek açıklığına geri döndüm.

"Erik, Tanrım. Daha fazla, lütfen. Daha sert."

Hafifçe güldüm çünkü yumuşak vuruşlarla onu kızdırdığımı biliyordum ama yalvarışını duymak hoşuma gidiyordu. Biraz daha sert ovuşturdum ve dilimi amından daracık göt deliğine götürüp daireler çizdirdim. Ciyakladı ve kalçalarını sıkıca kavramamış olsaydım geri çekilecekti.

"Ne? Oh, Tanrım."

Geri çekilmeden önce birkaç kez daha daireler çizdim. "Sana beni her yere götürmeyi öğreteceğim." Onunla daha fazla oynamak istiyordum ama onu becermeye hazırdım ve önce boşalması gerekiyordu. İki parmağımı derine soktum, onları kancaladım ve içinde okşadım. Dudaklarım şişmiş sinir demetine yapıştı ve emdi. Geri itti ve orgazmı boyunca inleyip haykırışını gizlemek için eliyle ağzını kapatmış olmalıydı. Parmaklarımın etrafında sertçe zonklamayı bitirmeden önce, çekip çenemi sildim, hızla pantolonumu çıkardım ve bir prezervatif aldım.

Bir sonraki anda, onun içindeydim. Bu yumuşak bir sevişme değildi. Ellerimle ve ağzımla yaptığım gibi bir alay değildi. Bu benim ona sahip çıkmamdı. Onu o kadar sert ve derin beceriyordum ki beni asla unutmadı. Dışarı çıktığında bile beni içinde hissedecek ve benim olduğunu bilecekti.

Eğilerek önümü sırtına bastırdım ve göğüslerini avucumun içinde kavradım, bluzu ve sütyeni tarafından örtüldükleri için hayal kırıklığına uğradım. O lanet kumaşı vücudundan söküp atmak istiyordum ama günün geri kalanını işte geçirecektik. Burada onun için fazladan gömlek bulundurmamı aklıma not ettim.

İçine her soktuğumda tenlerimiz birbirine çarpıyordu. Islak amcığgı gürültülüydü ve ağır pantolonlarımızla karışıyordu.

"Kutlamak için seni bu akşam yemeğe götüreceğim," diye kulağına fısıldadım. "Güzel, uzun masa örtüleri olacak ve senden masanın altına tırmanıp sikimi emmeni isteyeceğim. Döllerimi yutmanı istiyorum. Bunu benim için yapar mısın? Garson orada dururken ve ben yemeğimizi sipariş ederken her damlasını yutacak mısın?"

İnledi ve başını salladı. Onunla her şeyi yapmak istiyordum. Onu konferans masasına yatırmak ve herkesin önünde becermek istiyordum, böylece onun benim olduğunu bileceklerdi, böylece onun vücuduna sahip olan tek erkeğin ben olduğumu anlayacaklardı. Onun bunu sevmesini, bu senaryoları sevmesini ve bunları oynamaya istekli olmasını sevdim.

Elimi bacaklarının arasına attım ve parmaklarımı ıslak klitorisinin etrafında kaydurdım. "Ben sikimi gırtlığına kadar sokarken sen de kendinle oynar mısın? Güzel amını parmaklayıp benimle gelir misin?"

"Evet. Her şeyi."

Dışlerimi gömleğine gömdüm ve her hamlemde homurdanarak ona her zerremi verdim. baş omzuna doğru kaydđ ve bastırdı, amı sikimin etrafında çırpınıyordu, sık-

Bir gibi. Beni tekrar içine çekmesi için mücadele ettim. Bu çok fazlaydı. Onu daha önce hiç olmadığı kadar sert sikerken her şey beyaz bir gürültüye dönüştü, sadece nabzımın sesi kulaklarımda çınılıyordu. Ele geçirilmiş bir adam gibi, dünyam patlayana ve ciğerlerimdeki hava emilene kadar ona sahip çıktım ve sahip olduğum her şeyi onun istekli bedenine bağladım.

Dünyaya geri dönerken kalçalarım küçük itişlerle hareket etti. Elim, gevşek bedenimi desteklemek için önündeki masaya gitmişti ve dudakları her bir eklemime bastırdı.

"Sanırım bir dakikalığına bayıldım." Bir kahkaha attım ve gömleğindeki diş izlerinin olduğu yere öpücükler yağdırdım. "Canını yaktım mı?"

"Asla."

İnleyerek amından kaydım ve sandalyemde geriye düştüm. Masanın üzerinde eğilmiş halde kaldı ve ben onun şişmiş kıvrımlarını okşadım, sarsılma şeklini seviyordum.

"Külotumu geri alabilir miyim?" "Hayatta olmaz."

Sonunda ayağa kalktı ve ben prezervatiften kurtulup pantolonumu yeniden bağlarken titredi.

"Hazır sen yanımdayken ve iyi haberleri paylaşıyorken, ben de seninle iyi bir haber paylaşacağım." Dudağını ısırды ve sözcüklerin heyecanlı bir telaşla dökülmesine izin vermeden önce sertçe gülümsedi. "Apartmanı kabul ettim. Gelecek ay taşınıyorum, bu da bana üniversiteye hazırlanmak için bolca zaman veriyor."

Onun içinde olmaktan aldığım keyif üzerime çöktü ve ciğerlerimdeki tüm havayı emdi. Her nasılsa yüzümü asmamayı ve yaşadığım hayal kırıklığını gizlemeyi başarmıştım. Parlayan gözlerine ve parlak gülümsemesine baktım ve onun heyecanını azaltamayacağımı biliyordum.

Taşınması onu kaybedeceğim anlamına gelmiyordu. Sonunda onu tekrar yanıma alana kadar beklemem gerekiyordu. Sonsuza kadar.

Gülümsemeyi başardım ve elini dudaklarıma götürdüm. "Güzel. Bu hafta sonu mobilya almak için alışverişe çıkabiliriz."

"Sadece ihtiyaçlar. Diğer her şey için hâlâ para biriktirmem gerekiyor." "En azından seni becerebileceğim bir yatağa ihtiyacımız olacak."

"Bunun için bir yatağa ihtiyacın var mı?"

diye alay etti. "Sanırım yok. Oldukça yaratıcı olabilirim."

Beni ayağa kaldırdı ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Teşekkür ederim, Erik. Her şey için." Bir kez daha uzun uzun öptü ve son saniyeye kadar elimi bırakmadan geri çekildi. "İşe geri dönmeliyim. İş yerinde oynadığım için patronun beni kovmasını istemem."

"Sanırım anlayacaktır."

Kapıyı açtı ve Jared'in kapıyı çalmak için elini kaldırdığını görünce geri çekildi.

"Oh, hey Alexandra."

Alexandra gözlerini yere indirdi ve elini dağınık saçlarında gezdirmeye çalıştı. Yanaklarına bulaşan allıkla çok sevimli görünüyordu. Hızlıca bir merhaba mırıldandı ve kaçtı.

Jared kapının kapanmasına izin verdi ve kaşlarını bana doğru kaldırdı. Ben sadece omuz silktim ve tekrar oturdum. "Senin için ne yapabilirim?"

"Bay E hakkındaki dedikodular arttı. Hâlâ yakalanması zor ama daha sık ortaya çıkıyor."

Gözlerimi onunkilere diktim, zihnim insanların özellikle benim hakkımda konuşmasının ne anlama geldiğini ve bunun ne anlama geldiğini hızla gözden geçirdi.

"Birisi yemi ve muhtemelen kim olduğunuzu bildiğinden bahsediliyor."

"Nasıl?"

Zihnim bir düşman listesi yapmak için çabaladı. Bu sonsuzdu. Kimseyi özel olarak hedef almadım, kimi bulursak onun peşinden gittik. Bunun arkasında herkes olabilirdi.

"İlk aklıma gelen Alex'in kız kardeşi oldu. Onlar etraftayken gerçek adını kullanmak istemedim ve sana E dedim."

"Kahretsın."

"Artık daha sık ortaya çıktıklarına göre, yangınları bastırabileceğimi ve izleri silebileceğimi düşünüyorum."

İç çekerek elimi saçlarımda gezdirdim. Bu işi halletmem gerekiyordu. Birçok nedenden ötürü bunların hiçbirinin geri dönmesini istemiyordum. Birincisi, işime devam etmemi engelleyecekti ve bir diğeri de Alexandra'ydı. Onun zarar görmesini göze alamazdım.

"Beni bilgilendirmeye devam et."

Jared sadece başını salladı ve gitti. Gözlerimi kapadım ve bunların Alexandra'nın başına patlamaması için dua ettim.

ALEXANDRA

"HIÇBİR ŞEY GÖZÜME ÇARPMIYOR. Mobilya alışverişinin bundan daha kolay olması gerekmez mi?"

"Hepsi ucuz. Bu yüzden hiçbirini çekici değil," dedi Erik, dudağı tiksintiyle kıvrılmış, başka bir süslü şilteye bakarak.

Ucuzdu ama beklentilerim oldukça düşüktü. Sorun mobilyaların kalitesi değildi. Asıl sorun, evim için bir şeyler seçmeye gönlümün elvermemesiydi. Bir yanım Erik'in evinden ayrılmak istemiyordu. Tüm bağımsızlığım hakkında her konuştuğumda ortaya çıktığım kadar heyecanlı değildim. Ama bunun yapılması gerektiğini biliyordum. Başından beri asıl planım buydu: taşınmak ve nihayet geçmişimden kurtulmak. Kendi başıma yaşamak ve market paramın çalınması konusunda endişelenmek zorunda kalmamak. Gecenin bir yarısı birinin yatağıma gizlice gireceği korkusuyla kapımın önünde uyumak zorunda kalmamak.

Erik'in hayatıma girdiği gün nihai hedefim değişmemişti, sadece oraya ulaşma yöntemim değişmişti.

Ama birine bağlanmak onun için de yeniydi, benim için de, ama farklı nedenlerle. Bir ilişki içinde olma fırsatım olmamıştı. Erik aktif olarak bir ilişki içinde olmamayı seçmişti. Hiç kız arkadaşı olmamıştı. Hatta evinde bir kadının kalmasına bile izin vermemişti. Ta ki bana kadar.

İçinde bulunduğumuz durumun yeniliği onu istikrarsız hissettiriyordu.

Her an fikrini değiştirebilir. Bir ilişkiye sahip olmanın ona göre olmadığına karar verebilir. Benim onun için yeterli bir kadın olmadığıma, daha önce sahip olduğu çeşitliliği özlediğine karar verebilir. Benimle işi bittiğinde buna zorlanmaktansa başıma taşınmayı tercih ederim.

doğru karar olduğunu biliyordum. Ama hiçbiri doğru gelmiyordu.

On beş farklı şekle sokulabilen ve yatak olarak kullanılabilen bir kanepeye değil, gerçek bir kanepeye uzandım. "Peki ya bu? Kendini bu kanepede bana sahip çıkarken hayal edebiliyor musun?"

Ürperdi. "Tanrım, hayır. O kanepede kız kardeşimde."

Güldüm ve onu birlikte aşağıya çekerek yanına kıvrıldım. Kolunu omzuma doladı ve sanki bir mağazanın ortasında oturmuyormuşuz gibi başımın önünü öptü.

"Belki de gidip onun evini görmeliyim. Aynı kanepeyi sevdiğimize göre belli ki harika bir zevki var."

"Bunu ayarlayabilirim. Benden beş kat aşağıda oturuyor. Ve bundan hoşlanıyormuş gibi davranma. Bu kanepeden nefret ediyorsun."

Nefret ettim.

"Aynı binada oturduğunu nasıl bilemedim?"

Başım omzunun yükselip alçalmasıyla birlikte hareket etti. "Çok fazla dışarı çıkmaz. Yaklaşık bir yıl öncesine kadar ailemle yaşıyordum ve sanırım benim binama taşınmak ona biraz özgürlük ve hâlâ eve yakın hissetme imkânı verdi. Ian'ın onu bir yetişkin olarak görmesini istediği için buna zorladığını düşünüyorum ve fırfırlı pembe bir odada yaşarken ve annen hala öğle yemeğini hazırlarken bunu yapmak zor olabilir."

"Kulağa harika geliyor. Benim için öğle yemeğimi hazırlar mısın?" "Hayatta olmaz."

"Annenin sesi harika geliyor."

"Öyle. Bir ara seni yemeğe götürmemi istiyor. Bir aile yemeğine gitmeyeli uzun zaman oldu ve sonuncusunda seni evde bıraktığım için bana çok kızdı."

Ağzımdaki nem buharlaştı. *Bir aile yemeği mi?* Bu düşünce bana panik ve heyecan karışımı bir his verdi. Hiç aile yemeği yememiş, bariz bir davetsiz misafir gibi göze batacak mıydım? Kahkahalar ve şakalarla aynı hizaya mı düşecektim? Her görüntü yeni bir duyguyu ortaya çıkarıyordu. Muhtemelen gerçekleşmeyeceği için ikisine de odaklanmak istemedim ve konuyu değiştirdim.

"Küçük kız kardeşinin arkadaşına aşık olması nasıl bir duygu?"

Bir kahkaha attı. "Sorun değil. Hiçbir şey olmayacağını biliyorum çünkü o Ian için doğru kişi değil ve her ne kadar kabul de Ian da onun için doğru kişi değil. Ama onu gülümsetiyor, o yüzden hiçbir şey söylemiyorum."

"Sen iyi bir ağabeysin." İkizleri daha önce bulamadığı ve Sofia'yı kurtaramadığı için kendini suçladığından bana inanmadığını ama ona iyi bir adam *olduğunu elimden geldiğince* hatırlatmak istedim.

"Kardeşlerden bahsetmişken," diye araya girdi. Kollarında kaskatı kesildim ve beni rahatlatmak için elini omzumda gezdirdi. Bu konuda konuşmaktan hoşlanmadığımı biliyordu, o yüzden konuyu açtığına göre önemli olmalıydı. "Leah'dan hiç haber aldın mı?"

"Hayır."

Başını salladı ve bıraktı. Bir yanımda daha fazlasını sormak istiyordu, neden bu konuyu açtığını sormak istiyordu ama ayağa kalkıp ellerini çırttığı anda bu konuyu kapatacak kadar mutluydum. "Tamam, bugün mobilya yok."

"Sanırım başka bir gün." Ayağa kalktım ve beni bekleyen kollarına doğru yürüdüm, etrafımı saran sıcaklığında kendimi kaybettim.

"Eve gitsek nasıl olur? Akşam yemeği sipariş edebiliriz. Sen çıplak soyunursun, ben de film izlemeden önce seni beslerim."

"Bunun için çıplak olmam mı gerekiyor?"

"Her olay arasında biraz seks olabilir." "Bu plan benim için sorun değil. Sen de çıplak olacak mısın?"

"Kesinlikle."

"O zaman neyi ?" Elini tuttum ve onu arkamdan sürüklemeye başladım, ta ki yol boyunca koşup gülüşene kadar.

Eve dönerken gecemiz hakkında konuştuk ve garaja park ettiğimizde, yalnız kaldığımız anda yukarı koşup ona saldırmaya hazırdım.

Sonra telefonum çaldı.

Çıkardım ve ekrandaki isim midemi bulandırdı. *Bilinmiyordu.* Numaram Erik ve Leah dışında kimsede yoktu.

Erik gördü ve çenesinde bir kas seğirdi. Zil sesini kapatmak için yan düğmeye bastım ve tam cebime sokacaktım ki, "Cevap ver" diye seslendi.

Kaşlarım saç çizgime fırladı ve tereddüt ettim, ama acele etmemi işaret etti ve cevap vermek için parmağımı kaydurdum.

"Alo?"

Hattan ağlama sesini duyduğumda Deja vu beni vurdu. Geçen sefer aldığım telefonun aksine, hemen paniğe kapılmadım. Bu değildi

Yani vücudum tutukluk yapmadı ve kalbim gümbür gümbür atmadı ama tepkilerimi örten, onları körelten bir şüphe perdesi vardı.

"Alex... Özür dilerim. Çok üzgünüm-" Gözyaşları içinde kayboldu. "Ne var, Leah?" Ses tonumdaki kızgınlığı gizleyemedim.

"Yardıma ihtiyacım var." Erik'e bakarak, anlayış göstermesini bekleyerek gözlerimi devirdim ama yüzü sertti ve konuşmadan duyabildiği kadarını duymaya odaklanmıştı. "Oscar seni satamayınca beni satmaya karar verdi. Karşı koymaya çalıştım ama Bill beni kaçırdı ve sattı. Bir haftadır bu depoda kilitliyim ve korkuyorum. Nehir kenarında, şehrin batı yakasının hemen dışında. Sanırım terk edilmiş bir bira fabrikası. Tanrım, Alex, korkuyorum."

Ne kadar korktuğunu çok iyi tahmin edebiliyordum ve beni rahatsız eden sempatiden nefret ediyordum. Bir yanımın ona yardım etmeye çağırmasından nefret ediyordum. Kafamın içinde bunun bir tuzak olabileceğini hatırlatan sestten de nefret ediyordum.

"Bu adam... bana tecavüz etti ve . Telefonunu almayı başardım ve bir telefon görüşmesi yapmak için gizlice kaçtım."

"Leah." Onun adını söylerken sesim çatallaştı ve bu zayıflıktan nefret ettim. "Benden ne yapmamı istediğini bilmiyorum."

"Şu adam, seni kurtaran. Kızları kurtardığını söylemiştin, değil mi? Beni de kurtarabilir, değil mi?"

Bunun mümkün olduğundan emin değildim ama Erik'in vücudu daha da sertleşmiş ve her zaman sıcak olan gözleri boş ve soğuk bir hal almıştı.

"Leah," diye iç geçirdim. "I-"

"Neler oluyor?" diye homurdandı bir erkek sesi hattan. "Seni aptal sürük."

"Hayır," diye haykırdı Leah, perdeyi delip kalbime çarparak. "Lütfen yap-"

Hat kesildi ve telefonu parçalayıp toz haline getirmek istedim. Gözyaşlarım gözlerimin arkasını yaktı ve Erik'in bakışlarından kaçındım, onun için üzüldüğüm için ne kadar aptal olduğumu görmesini istemiyordum.

Eli benimkini tutmak için ortaya çıktı.

"Henüz panik yapmayın." Sesi yumuşak ve sakindi. "Arka planda... seninle konuşmadığım şeyler oluyor çünkü hiçbirinden emin değildim. Ama bu birkaç şeyi kesinleştiriyor. Jared'i arayayım."

Gözyaşlarımı silerek başımı salladım ve kendimi toparladım. Telefonu hoparlöre verdi, böylece olan biten her şeyi duyabilecektim.

"Erik, ben de tam seni aramaya hazırlanıyordum."

"Ne ?"

"Bay E. hakkında daha çok konuşulmaya başlandı. Bu adamlar amatör olmalı çünkü internette her şeyi sanki bir kardeşlik partisindeymiş gibi anlatıyorlar."

"Az önce Alexandra'nın kız kardeşinden kaçırıldığını iddia eden bir telefon aldık. Bu konuda bir şey var mı? Son birkaç haftada bir şey oldu mu?"

"Satıldığına dair değil," diye geçiştirdi. "Güzel. En kısa zamanda benim evimde buluşalım."

"MacCabe'in de bu işe dahil olmasını mı istiyorsun?"

"Kesinlikle. Ona bu gece gelebilirse ekstra ödeme yapacağımı söyle."

İKİ SAAT SONRA, sertleşmiş bir kalple kanepede oturuyordum. Jared'in planladıklarını anlatmasını dinlerken azı dişlerimin ne kadar çok gıcırdattığım için kırılmadığına şaşırmıştım.

Görünüşe göre Bill, Bay E'yi duymuş ve onu alt etmek için bir planı varmış. Tabii ki tek başına değil. Daha önce Erik'in alaşağı etmelerinden etkilenen ve intikam almak isteyen bazı arkadaşları vardı. Jared haklıydı, konuşmaları kardeşlik evi sohbet odası gibiydi. Satmak için nasıl bir bonus olacağımı tartıştılar ama Bill kendisinden esirgenen şeye nihai olarak sahip olana kadar değil.

Eğer o pislikle bir daha yüz yüze gelirim, onun bir alete sahip olma hakkını reddedecektim. Onu koparır ve boğulmasını sağladım.

Senaryoyu hayal ettim, bir kanepede yastığını göğsüme bastırdım ve Erik'in yemek odasındaki dev kalabalığın masadaki planları üzerinde gezinmesini izledim.

Jack MacCabe bir güvenlik şirketi işletiyordu ve tüm bu davalarda Erik'e karşılıksız yardım etmek için kaydolmuştu. Kendisi için çalışan gülünç derecede seksi adamları olan gülünç derecede seksi bir adamdı. Erik yanımda dururken bile bakmamak için kendimi zor tuttum.

Siyah pantolon ve gömleklerinin altında hepsi uzun boylu ve kaslıydı, silahları yanlarındaydı. Bunun bana çekici geleceğini düşünmezdim ama sanırım yanılmışım. Erik kaşlarını kaldırıp bana kanepeye oturmamı söyledi, ama beni sahiplenircesine dudaklarıma sert ve hızlı bir öpücük kondurmadan önce değil.

"Hepimiz evliyiz, dostum. Sakin ol," dedi uzun boylu sarışın dev sırtarak köşeden.

"Ben değilim." Biri gülümseyerek elini kaldırdı.

"Kapa çeneni, Aarons," dedi Jack, genç olanın kafasına bir tokat atarak.

Ayak parmaklarımin üzerinde yükseldim ve Erik'e bir öpücük daha verdim, kulağına fısıldamak için geri çekildim. "Sadece seni istediğimi biliyorsun ama mağara adamı rolünü seviyorum."

"Sana daha sonra daha mağara adamını göstereceğim," diye homurdanarak kıcımlı tokatladı.

Anlaşılan o ki, çok daha geç olacaktı. Adamların planları vardı ve yola çıkmak için toplanmaya başladılar.

"Gitmek zorunda olduğuna emin misin?" Umut dolu gözlerle Erik'e baktım, benimle kalmasını istiyordum.

"Gitmem gerek."

"Ama seni bekliyorlar."

"Evet, ama benim bildiğimi bilmiyorlar. Üstünlük bende. Bu kişisel bir mesele. Bunun daha fazla devam etmesine izin veremem. Bunun kız kardeşinden daha fazlasıyla ilgisi var." Elleri yüzümü çevreledi ve alnını alnıma bastırdı. "Lütfen evde kal ve beni bekle. Güvende olduğumu bilmem gerek. Geri döneceğime söz veriyorum."

"Olsan iyi olur."

Diğer dört adamın gözlerinin üzerimizde olması umurumda değildi, onu kendime çektim ve tüm gücümle öptüm. Dilimi dudaklarına bastırdım ve giriş talep ettim. Ellerini aşağı kaydırıp popomu kavradı ve beni kendine çekti, böylece her santimimiz birbirine değdi, dili benimkine karıştı.

"dur."

Ve sonra gitmişti.

ERİK

"İçeri girdikten sonra liderin kim olduğunu bulmaya çalış. Eğer konuşmalarında söyledikleri kadar gerçek bir olaysa, seni ele vermek isteyecektir," diye açıkladı Jack, bir silaha şarjör takıp bana uzatırken.

Planımızı bir kez daha gözden geçirerek gölgeler içinde büyük siyah bir cipte oturduk. Bulunduğumuz noktadan birkaç adamın tökezleyerek depoya girip çıkmasını izledik. Bir adam kapıda durmuş para topluyordu ve her yeni erkek çıktığında midem bulanıyordu.

Shane bize "Birkaç blok ötede bu adamları almaya gelen ekip arabalarımız var" dedi. Yüzü karanlıktı ve bu arabadaki her adamın hissettiği aynı öfkeyi gösteriyordu. Bir köle çetesinin kim bilir ne kadar zamandır burada, burnumuzun dibinde olduğuna inanmak zordu. Kendi şehrimizde, biz hayatımıza devam ederken.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diye hatırlattı

Jack. "Zorundayım. Beni bekliyorlar."

İçini çekti ve başını salladı. "Ames'in ekibi zaten arkada hazırlık yapıyor. Biz ön tarafa yerleşip onları tuzağa düşüreceğiz. Diğer olası çıkışları gözetleyen birkaç adamımız var ama ana çıkışlar korunuyor. İçeri gir ve Leah'yı bulmaya çalış, ama içimden bir ses seni eninde sonunda ona götüreceklerini söylüyor."

Hiç şüphem yoktu ama bunu bir kurtarma operasyonu gibi yürütecektik. Siyah beyzbol şapkasını başıma geçirdim ve kameranın çalıştığından emin olmak için Jack'e baktım.

Yayını aktaran ve şu anda yüzünü gösteren küçük ekranı kaldırdı. "Buradan izleyebileceğiz."

"Hazır mısın?" Jared, dizüstü bilgisayarının mavi ekranı yüz hatlarını aydınlatırken sordu.

"Hiç olamayacağım kadar. Bu boku bitirmeye hazırım."

Arabadan çıktım ve caddenin karşısına, ön kapıdan gelen ışığa doğru ilerledim. Kapıdaki görevliye yaklaşırken sakar ve sarhoş görünmek için ayaklarıma takıldım ve paramı karıştırdım.

"İyi vakit geçirmek için ne kadar?" Geveledim ve gülümsedim. Çatık kaşlarıyla beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Hadi ama dostum, sadece sevişmek istiyorum ve arkadaşım bana en iyi kızların sende olduğunu söyledi. istediğim yeni bir kızdan bile bahsetti."

"Bir saat için elli."

Ona tomar tomar banknotlar uzattım ve bir dangalak gibi yumruğumu havaya kaldırdım. "Her saniyeyi kullanacağım."

Parmak eklemlerini benimkilere vurdu. "Seni iyi bir tanesine götüreceğim. Onu daha önce becerdim ve hala olabildiğince sıkı."

Ellerimi yumruk yaptım ve anda ona yumruk atmamak için öfkeyle nefes aldım.

Açık bir fabrikaya girdik, makineler loş odanın gölgeleri içinde büyük ve heybetliydi.

Yaklaştığımız çift kapının diğer tarafında iri yarı bir adam belirdi. "Hey, Tony. Onu buradan götüreceğim. Hiçbir müşteriyi kaçırmak istemeyiz."

Tony sırtımı tokatladıktan sonra geri döndü. "Bu saatin tadını çıkar."

Yeni adamı kapılardan geçerken takip ettim ve neredeyse boktan bir otel gibi uzun bir koridora girdim. Yürüdük ve MacCabe'in ekibine elimden geldiğince fazla bilgi verebilmek için mümkün olduğunca etrafa bakmaya çalıştım. Genelde planlar, yoğun planlar ve daha da yoğun yedek planlarla içeri girerdik ama bu gece böyle bir lüksümüz yoktu.

Elimdeki işe odaklanmaya çalışırken bazı kapılardan gelen boğuk iniltiler çığlıklar midemi bulandırdı.

Ama kapısı kısmen açık bir odanın önünden geçerken neredeyse öğle yemeğimi kaybediyordum. Kızın elleri duvardaki bir boruya bağlanmış, yukarıda gerilmiş, çıplak vücudu yerdeki bir şiltenin üzerine uzanmıştı. Gözleri cam gibiydi ve odaklanmamıştı, benimkilerle karşılaşınca hızla başka tarafa baktı.

Sofia ve Hanna'nın bir karyolaya kelepçelenmiş ve aynı şekilde uyuşturulmuş görüntüleri zihnimden geçti. O gece yaşadığım anıların saldırısına uğrarken şimdiki zamanda kalmak için mücadele ettim.

onları işaret etti. Hanna beni hatırlayacak kadar bile ayık değildi ve Sofia... Sofia boş bakışlarla soğuk davranıyordu.

"İşte geldik." Adam sanki beni evine davet ediyormuş gibi kolunu uzatarak geri çekildi.

Koridorun sonundaki son kapıydı ve kendimi bulacağım şeye . Yavaşça kapıyı açtım ve yatağı aradım. Leah tamamen giyinmişti -ya da dantelli sütyen benzeri bir gömlek ve minik bir şort giydiğini düşünürsek zar zor giyinmişti- yatağa bağlanmıştı. Kapı tıkırdayarak kapandı, refakatçim arkamdan içeri girdi.

"Sen geldin." Leah gülümsedi, hiç de korkmuş görünmüyordu. "Merhaba, Bay E."

Başımı yatağın karşısındaki köşeye doğru salladım. Kısa boylu, şişman bir adam gülümseyerek gölgelerin arasından çıktı. Elinde tuttuğu silah da dahil olmak üzere ekibin her şeyini yakaladığından emin olmak için onu taradım. Bu, örgütün başındaki kişiydi. Korkusuzca, kibirsizce ve sadece bir liderin sahip olabileceği rahatlıkla orada duruyordu, etrafındaki herkesin sadık olduğunu biliyordu.

Hafızamı gıdıklayan bir şey onun bana tanıdık geldiğini ama onu çıkaramıyordum.

"Dur, dur." Ellerimi kaldırdım ve aptalı oynayarak geri çekildim. "Paramı bir saat yalnız kalmak için ödedim. Sosis festivaline katılmayacağım."

Yatağa bakmadan önce bana tepeden bakan bir gülümseme verdi. "Bana Bay E.'yi için teşekkür ederim canım. Ödemeni giderken alabilirsin."

Oscar, Leah'yı yataktan indirirken bana dudak büktü. Kollarına atladı ve ona özensiz bir öpücük verdi. "Hadi buradan gidelim, bebeğim."

"Pislik herif," diye homurdandı Oscar, yanından geçip giderken.

Sırf duvara izleyebilmek için ona çelme takmak istedim ama kendimi zor tuttum.

Patron tekrar bana odaklandı. "Benim için birkaç operayı mahvettiniz, Bay E. Bu yüzden, bir adam bana böyle bir bilgiyle geldiğinde, memnuniyetle biraz ödeşme şansımı kullandım."

Kendimi desteklemek için duvara doğru ilerlerken ağır gözlerimle bakmaya devam ettim. Ayakta duramayacak kadar sarhoş görünmek istiyordum ama gerçekten de eskortumu arkamdan çekmem gerekiyordu. "Kim olduğunuzu ya da Bay E'nin kim olduğunu bilmiyorum. Sadece biriyle yatmak istedim."

"Çok komiksiz Bay E." Patron odaya doğru birkaç adım daha attı. Belki yeterince yaklaşırsa silahı elinden alabilirdim.

onu. MacCabe ve ekibi gelene kadar ne kadar zamanım olduğunu bilmiyordum. Ya da geldiklerinde onun kurşunlarından kaçmak için zamanım olup olmayacağını. "Kim olduğunu biliyorum, Erik. Yoksa sana Robin Hood mu demeliyim?"

Kalbim yere düştü, midem bulandı, bulantı beni ele geçirme tehdidinde bulundu. Yıllardır Robin Hood olmamıştım ve onu yakıp yıkmadan ve Bay E. kişiliğini yaratmadan önce pek çok insan bunu anlamamıştı.

Sadece bir adam neye benzediğimi ve bana Robin Hood dendiğini biliyordu.

Marco DeVries.

"O gece senin icabına baktığımı sanmıştım. Adamlarımın seni yeterince dövdüğünden ve geceyi atlatamayacağından emindim. Yine de burada duruyorsun."

Çünkü Jared beni hastaneye götürecek kadar zaman bulmuştu. Boğazıma yükselmekle tehdit eden safrayı yuttum. Geçmiş kalmıştı. O zaman da yalnızdım, şimdi de değilim. Artık eğitiliydim. Artık uğruna savaşacak daha çok şeyim vardı.

Alexandra'yı düşünmek kalbimi yavaşlattı ve odaklanmamı sağladı.

"Bay E ortaya çıktığında, onun ayakkabımın altında ezeceğim başka bir iyiliksever olduğunu düşündüm." DeVries bir elini cebine soktu ve karşımda yavaş adımlarla ilerledi. "Bana milyonlarca dolara mal olan adamla karşılaşacağımı öğrendiğimden beri bu anı düşünüyordum. Sana işkence etmeyi düşündüm. Fahişelerden birine aletini yalatmayı. Çoğu erkeğin istese bile zevkten kendini alıkoyamadığını gördüm. Seni bir süre tutmayı düşündüm, böylece kızın kız kardeşini çalabilir ve her erkek tarafından tecavüze uğramasını izlemeni sağlayabilirdim. Sonra belki de yanında, çok yakınında ama yardım edemeyeceğin bir kadın vahşice tecavüze uğrarken seni bağlamayı düşündüm. Son görüşmemizden bu yana on tane daha yaratıcılığım var."

Fikirler onu memnun etmiş gibi iç çekti. Ortaya attığı her fikirde kaslarım geriliyor, sanki bir vida onları kopana kadar daha da geriyordu. Ama doğru anı beklemem gerekiyordu ve o an geldiğinde onu ezip geçecektim. Bu sefer ben kazanacaktım ve o ölüme terk edilecekti.

"Sonunda, sadece gitmeni istiyorum ve seni etrafta tutacak kadar ukala değilim ve kaçma şansım var. Yıllar içinde on kat daha zeki olmuş gibisin ve genelde kullandığın bir ekibin olduğunu biliyorum ama kızın çaresizliği seni hazırlanmak için çok hızlı hareket ettirdi.

Ama kibrin çirkin yüzünü gösterdi ve bu sefer tek başına geldin, sabırlı olamadın. Tüm bu sürtükler için günü kurtaracağını düşünerek geldin ama gerçekte sadece öleceksin. Ve bu sefer işi şansa bırakmayacağım."

Görünüşe göre konuşması bitmişti çünkü yüzünde dingin bir gülümsemeyle zamanımın dolduğunu anladım. Silahını kaldırdı ve göğsüme nişan aldı. MacCabe hazır olsun ya da olmasın, harekete geçmem gerekiyordu.

Derin bir nefes alarak kalp atışlarımı yavaşlattım ve tai chi eğitimime yöneldim. Alexandra'nın gülümseyen yüzünü gördüm. Ona geri dönmem gerekiyordu. Ona ne kadar değer verdiğimi söylemem gerekiyordu. Onu sevdiğimi söylemeliydim. *Onu sevdiğimi.*

Kaslarımda biriken tüm gerilim harekete geçti. Hamle yaptım ve elimi iterek silahı tam ateşlendiği sırada rayından çıkardım.

Eşlikçim arkamda inledi ve yere düştü ama ona odaklanmama gerek yoktu. DeVries bana doğru geliyordu, bir atış daha yapmak için nişan almıştı. Uzanıp tabancayı kavradım ve bücktüm, ama o tekme attı ve ikimizi de yere serdim. Yere düştüğümüzde kemiklerim kırıldı. Kolunu sıkıştırdım ve onu bayıltmak umuduyla bir yumruk indirmek için geriye döndüm.

Bir kahkaha atarak başını geriye çevirdi, manyak bir palyaço gibi dişlerini kan kaplamıştı. Ona tekrar yumruk atacaktım ama beni itti ve dengemi bozdu. Kendi yumruğunu indirmeden ve silahı tekrar aramıza sokmadan önce beni kısırdı.

Ellerini ellerimin arasında kavradım ve silahı kenara itmek için mücadele ettim, tam silah patladığında sertçe ittim. Adrenalin sistemimi sardı ve beni bu çılgın orospu çocuğunu indirmekten başka her şeye karşı hissizleştirdi. Kapı çarparak açıldı ve MacCabe'in adamlarından biri olan Shane, DeVries'i üzerimden düşüren sağlam bir yumruk indirdi. Diğer bir vücut silahı tutan kolu yere sabitlemek için içeri girdi ve sonunda silahı onun yumruğundan kurtardı.

"Lanet olsun, Erik." Shane yerde nefes nefese yattığım yere baktı. "Seni hastaneye götürmeliyiz." Onun baktığı yere baktım ve vücudumun altından yere sızan kanı gördüm, siyah gömleğim koyu ve ıslaktı.

"Oh, lanet olsun. Şuna bak." Kurşunun bana isabet ettiğini fark ettiğimde dünya biraz bulanıklaştı. Sistemime çok fazla kimyasal madde dolmuştu.

Adrenalinin etkisiyle sadece yan tarafımdan gelen hafif bir yanma hissettim.

Sarışın dev adam eğildi ve beni ayağa kaldırdı. Acımı haykırdım, bu hareket vücudumda şiddetli bir ateşin zonklamasına neden oldu.

"Hadi buradan çıkalım. Bunu kontrol ettirmemiz gerek."

Bir çarşaf aldı ve kolumu omzuna dolamadan önce yanıma bastırdı ve polislerin olay yerine akın ettiği koridora geri döndü.

İnsanlar duvara kelepçelenmişti ve sağlık görevlileri kızlara yardım etmek için odalara koşmuştu. Çıktığımızda Oscar ve Leah'yı bir polis arabasının arkasında gördüm ve vurulmalarına rağmen gece kazanılmıştı.

"O iyi mi?" diye sordu sağlık görevlilerinden biri. "Vurulmamış gibi gülümsüyor."

Shane başını salladı. "Evet, o iyi. Onunla ilgilenin ve sonra karakola getirin." Sırtımı sıvazladı. "Sonra görüşürüz. Bu gece iyi iş çıkardın."

Evet, iyi bir işti.

Şimdi Alexandra'ya geri dönmem gerekiyordu.

ALEXANDRA

Ön kapıdaki tıkırtı beni koltuktan kaldırdı. Saatin kaç olduğunu anlamaya çalışarak dairenin etrafına bakındım. Şehrin ışıkları karanlık gökyüzünde parılıyordu, yani hâlâ geceydi. Saate en son baktığımı hatırladığımda saat sabahın üçünü biraz geçiyordu.

Gözlerimi kısarak ocağa odaklandım. On dört-on yedi.

Kapı açıldı ve ayağa fırlayıp köşeyi dönerek fuayeye . Erik ses çıkarmadan kapıyı kapatmaya çalışırken sırtı bana dönüktü. Döndüğünde ona doğru koşmaya başlamıştım bile, kollarına atladığımda onu şaşırttım.

Yine de acı dolu bir beni yakalamayı başardı.

"Aman Tanrım. Dönmüşsün. Çok geç oldu. Ne oldu? Her şey yolunda mı? Neden bu kadar uzun sürdü? Çok endişelendim."

Başını boynuma gömdü ve tenime karşı bir kahkaha attı. İnledi ve ayaklarımı yere vurmama izin vererek beni serbest bıraktı. Fazla uzaklaşmama izin vermedi, ellerini yüzümü çerçevelemek için hareket ettirdi ve beni öpmek için yakınımda tuttu.

"Seni özledim," diye homurdandı dudaklarıma karşı.

"Ben de seni özledim." Sanki onu görmeyeli on iki saat değil de on iki ay olmuş gibi öpücüğüne karşılık verdim. Ellerimi yüzünde, omuzlarında ve kollarında gezdirdim. Ulaşabildiğim kadarına dokundum. Gömleğinin altından tenine ulaşmak için çaresizce yanlarını sıyırdığımda tısladı ve geri çekildi.

"Ne?" Geri çekildim ve onu taradım.

"Hiçbir şey, bebeğim."

"Önemli bir şey değil." Kollarımı kavuşturdum ve ona en samimi bakışlarımı attım. "Göster bana."

"Bir kurşun beni sıyırdı-"

"Kurşun mu?" Çığlık atarak gömleğini kendim kaldırdım. Yan tarafına yarasını örten beyaz bir kare bantlanmıştı. "Lanet olsun, Erik." Gözyaşlarım gözlerimi yaktı. "Aman Tanrım."

"Şşş, bebeğim. Bir şey . Sadece bir sıyrıktı ve çoktan dikiş atıldı. Neredeyse hiçbir şey. Ben iyiyim, söz veriyorum."

"Erik, sen olabilirdin..." Bunu dile getirmek istemediğim için cümlemi bitirmedim bile.

"Değildim. Şimdi gel benimle kanepeye otur. Sana neler olduğunu anlatacağım."

Onu oturma odasına götürdüm ama ikimiz için de bir bardak burbon almak üzere yanından ayrıldım. Bir tane içebileceğimi biliyordum ve daha vurulmamıştım bile. Tek seferde içti.

"Bu ilaçlarla iyi karışacaktır." Güldü ve kolunun altına kıvrılana kadar beni aşağı çekti.

O benim için geceyi hazırlarken ben de yerleştim. Koridorlarda yürürken odalarda gördükleri gibi şeyleri atladığından emindim. Anlatmaya başlıyor, sonra vücudu kaskatı kesiliyor ve karanlık kısımları atlayarak yeni bir cümleye başlıyordu.

Kız kardeşimin orada nasıl beklediğini anlattığında vücudum utançla ısındı. İlk regl dönemimde bana yardım eden ablamdan nasıl bu kadar uzaklaşmıştı? Hoşlandığım çocuk başka bir kızı öperek kalbimi kırdığında bana sarılmıştı. Gözyaşlarımı onun göğsüne sürdüm, böylesine uğursuz bir şeyin parçası olacağını bilmenin ne kadar acı verdiğini itiraf etmek istemedim.

"Hadi, geç oldu," dedi bitirdiğinde. "Gel benimle duş al ve yatağa gidelim."

Beni kanepeden çekti ve banyoya kadar elimi tuttu. Pencereilerin ötesinde şehrin ışıkları parıldıyor, yüksek binaların ardındaki ufukta güneşin doğuşu başlıyordu.

Dikkatimi tekrar ona vermeden önce suyu hazırlarken onu tezgâha yaslardım. Kıyafetlerini çıkarmasına yardım etmeye özen gösterdim, ortaya çıkardığım her bir ten parçasının tadını bir Noel hediyesi gibi çıkardım. Kendi kıyafetlerimi çıkarmadan önce bandajının üzerine plastik bir örtü yerleştirmeye özen gösterdim.

"Seni yıkamama izin ver." Onu suyun altına götürdüm ve ellerimi köpürtmeye başladım. Omuzlarına masaj yaptığımda inledi ve

kafa derisini ovaladım. Vücudunda aşağı doğru ilerledikçe sertleşti ama bu seks için uygun bir an değildi. Rahatlamak, yakın olmak ve birbirimize sahip olduğumuz için minnettar olmak için bir andı.

"Benim sıram," diye mırıldandı boynuma karşı.

"Bu gece olmaz. Yıkanayım ve yatağa girelim."

Bankta oturdu ve kendimi temizlememi izledi. İşim bittiğinde beni kucağına çekti ve omzumdan boynuma kadar öpücükler kondurarak tüylerimi diken diken etti.

Parmaklarımı nazikçe bandajının üzerinde gezdirdim, yaralanmasında payım olduğu için nefret ediyordum. "Çok üzgünüm, Erik." Gözyaşlarım boğazımı tıkadı ve onları tutmaya çalışarak yutkundum. "Bunun benim yüzümden olmasına çok üzıldüm."

Çenemi kavradı ve beni gözleriyle buluşturdu. Bir orman gibi karanlıktılar ve onu duymam için yalvarıyorlardı. "Sakın özür dilemeye kalkma, Alexandra. Bu senin hatan değildi. Bu gece üzölmek için çok fazla iyi şey oldu."

"Anlat bana," diye fısıldadım, dudaklarımı tenine bastırmak için eğildim. Bana detayları anlattı ama ben daha fazlasını bilmek istiyordum.

"On kız kurtarıldı. İnsan taciri güçlü biriydi ve polisler onu sorgulayabildiğinde daha fazla kadın kurtarılacak." Islak emici öpücükler boynumdan kulağıma doğru ilerledi ve kulağıma nazikçe ısırdı. Eli, kalçamı avuçlayana kadar uyluğumun dışını düzleştirdi. "Ve o silahı bana doğruduğunda parlak bir farkındalık yaşadım." Kelimeleri kulağıma fısıldadı ve ben kıpırdamadan durdum - bekledim - bilmeye ihtiyacım vardı. "Seni ne kadar çok sevdiğimi söylemem gerekiyordu."

"Erik." Adını soludum, aramızdaki anı bozmaktan korkuyordum. Biz.

"İnatçı bir eşek gibi davrandım ve yaptığımdan sonra seni hak etmiyorum.

sana davrandım, ama yine de söylüyorum. Seni seviyorum, Alexandra."

Gözlerimden akan yaşlar şovdaki suyla karıştı. Bir saniye daha bekleyemezdim, dudaklarımı onunkilere bastırdım ve sanki bizi bir yapabilirmişim gibi onu kendime çektim. "Ben de seni seviyorum, Erik. Hem de çok. Sen beni kurtardın. Sen benim kurtarıcısın."

"Bence tam tersi. Sen bana sevmenin ne kadar güzel bir his olduğunu göstererek beni kurtardın."

Dilimi ağzına daldırdım ve dilimi onunkine değdirdim. Dudaklarıma doğru inledi ama daha fazla hareket ettirmedi.

sevişiyorduk. Su soğuyana ve kalkmak zorunda kalana kadar bu şekilde kaldık.

Beni kuruladı ve bir bornoza sardı. "Gel benimle uyu. Sana sarılıp dinlenmem gerek."

Son yirmi dört saati bitirmek için daha iyi bir yol düşünemezdim. Erik beni seviyordu ve ben de onun kollarından başka bir yerde olmak .

"Aman Tanrım," diye inledim, gözlerim hâlâ kapalıydı. Bir ağız uyluğuma, oradan da göbeğime doğru ilerlerken bacaklarım omuzlarımın etrafından genişçe açılmıştı. Nefes nefese kaldım ve eğildim, parmakları dudaklarımı ayırdı ve dili beni giriş yerimden klitorisime doğru kaydırды. "Erik."

"Günaydın, bebeğim." Ağzı tekrar çalışmaya başlamadan önce sözlerinden çıkan nefes ıslak amıma değerek beni uyandırdı.

İki parmağı açıklığıma çevreledi, yavaşça içeri itmeden önce ıslaklığımla oynadı, başparmağı ağzının yerini almak için geldi. "Göğüslerinle oyna bebeğim. Bana bunu ne kadar istediğini göster." Sonunda gözlerimi açtım, sabah ışığı perdelerin arasından zar zor geçiyordu. Erik'i bacaklarımın arasında görebilmem için odayı yeterince aydınlatıyordu, ellerimi meme uçlarıma götürüp onları bükerken bana bakıyordu. "Bu güzel amcığın tüm tatlı kremini yemeyi bitirdiğimde, meme uçlarını emeyeğim ve seni becereceğim."

"Lütfen."

"Çok güzel yalvarıyorsun."

Klitorisime yapıştı ve parmaklarıyla beni sertçe becerdi. Haykırdım ve çarşaflara yapışarak kalçalarımı ağzına doğru ittim. Tüm vücudum sıkıca çekildi ve her şey merkezimde başladı ve bitti. O sertçe içeri iterken meme uçlarımı sertçe büküm ve boşaldım. Ondan hiçbir şey saklamadan haykırdım. Bana çok zevk veriyordu ve bana ne yaptığını bilmesini istiyordum.

Parmakları amımdan kaydı ve yatağı düzeltti, söz verdiği gibi çakıllı uçlarımı emmek için durdu.

"Bak bu güzel pembe göğüsleri ne kadar kırmızı yaptın. Öpücüklerinle küçük bir ısırığı bu kadar çok sevmene bayılıyorum." Hassas göğüslerimi ısırarak ne demek istediğini vurguladı.

"Becer beni, Erik. Sana ihtiyacım var."

"Benim de sana ihtiyacım var bebeğim. Hem de çok."

Bir prezervatif kaptı ve sırt üstü dönüp beni üstüne çekmeden önce kendini soktu.

"Becer beni, Alexandra. Sikimi kucakla ve beni o daracık amına al."

Aletini yukarı kaldırdım ve kendimi onun üzerinde konumlandırımdım, küçük yukarı ve aşağı kaymalarla onu kızdırdım, ama onu sonuna kadar götürmedim. Elleri kalçalarımın gitti ve sertçe kavradı. , zevkimle birlikte biraz acıdan hoşlanıyordum ve parmaklarının tenime batma şekli beni tamamen aşağıya indirdi.

İkimiz de birbirimizin tadını çıkararak inledik. Onunla o kadar doluydum , sonuna kadar gerilmiştim.

"Çekil, lanet olası," diye homurdandı.

Gülerek, kalçalarımı yuvarladım, uzunluğunu yukarı ve aşağı kaydardım, vücudundaki kasların gerilmesini ve gevşemesini izledim. Basınç tekrar arttı ve vücudum sanki içten dışa doğru beni yakan bir ateş gibi kızardı. Onu daha sert ve daha hızlı sürerken vücudum neredeyse ele geçirilmişti.

"Evet, bebeğim. Sikimi al. Sür beni."

Doğrulup oturdu, dudakları benimkilerden bir nefes uzaktaydı. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Elleri kalçalarımı kontrol ediyor, beni istediği gibi hareket ettiriyordu. "Şu haline bak, benim küçük bakirem sanki benim için yaratılmışsın gibi sikime biniyor. Seni sabah, öğlen ve gece sikeceğim. Hepsini benim olana kadar sahip olduğun her deliği al." Bir eli göğsümü avuçlamak için yukarı kalktı ve pembe ucunu dudaklarına götürdü. "Bu memeleri birbirine sıkıştırıp sikeceğim. Güzel göğüslerin beni becerirken o küçük güzel dudakların başını emebilir."

"Ne istersen. Ne istersen." Onunla her şeyi yapmak istiyordum. "Oh Tanrım. Boşalacağım."

"Evet, bebeğim. Sikimi sık. Kullan beni."

Şakaklarımdan ter damlıyordu ve ben daha sıkı tutunarak daha sert sallanmaya başladım. Başparmağı aramızdan kayarak klitorisimi okşadı ve ben patladım. Kolumu boynuna doladım ve yüzgeçlerimi saçlarına gömdüm, dalga dalga gelen zevk beni sararken sıkıca tutundum.

Başını göğüslerimin arasına bastırdı ve inledi, tam yeryüzüne geri dönerken içimde serbest kaldı.

"Seni seviyorum. Seni çok seviyorum," diye mırıldandı öpücükler arasında.

Yanlarımıza döndük ve içimden çıktı, tekrar arkama geçmeden önce prezervatiften kurtulmak için bir an ayırdı, kolu beni yakınımı çekti.

"Beni yordun," diye mırıldandı. "Tekrar gitmeye hazır olana kadar benimle uyu."

"Senin için her şeyi yaparım." "Her şey mi?"

"Sana her şeyi vereceğimi biliyorsun."

"Benimle kal."

"Ne?"

"Benimle kal. Sakın ." "Erik, ben-"

"Henüz cevap verme. Sadece düşün. Senden istediğim şey bu."

Yutkundum, içimden geçen duygu karmaşasını nasıl çözeceğimden emin değildim. Hiç şüphe duymadan evet bağırmak istiyordum ama Her şeyin dağılma korkusu beni geri tuttu.

"Düşünmeyi bırak. Sadece kollarımda uyu ve sonra konuşuruz." "Tamam."

"Seni seviyorum, Alexandra." "Ben de seni seviyorum."

ALEXANDRA

Nefis bir ağrıyla uyandım ve bacaklarımın arasındaki kasların ağrısını hissetmek için bir o yana bir bu yana döndüm.

Dün geceki olaylar gözümün önüne geldi ve kız kardeşimin böylesine çirkin bir tuzak kurmuş olmasından utanarak neredeyse yorganın altına gömülecektim ama sonra Erik'in sözlerini hatırladım. O beni seviyordu. Erik Brandt beni seviyordu.

Erik Brandt kalmamı istedi.

Dün gece zihnim olasılıklar ve sonuçlarla dönüp dururken uyuyabileceğimi düşünmemiştim ama onun kollarına uykuyla savaştığım kaybedilmiş bir savaştı.

Kolumu yatağa doğru uzattığımda, elim soğuk çarşafarla karşılaştı. Sonunda gözlerimi açtım ve karanlık odada etrafıma bakındım. Perdeler hâlâ kapalıydı ama hiçbir ışık içeri sızmaya çalışmıyordu. Çalar saate baktığımda altıdan sonra hazır olduğunu görünce şaşırdım. Yatağın boş olmasına şaşmamalı.

Doğrudum ama henüz ışıkları yakmak için acele etmedim. Aklımda birbirini kovalayan düşünceler vardı ve bunların çoğu beni aşağıya inip Erik'le yüzleşmek için heveslendirmiyordu.

Eğer hala buradaysa.

Hayat bana iyi bir şeye güvenmemem gerektiğini öğretti çünkü eninde sonunda her şey altınızdan çekilip alınacaktır.

Ya kalmam konusunda fikrini değiştirdiyse ve şimdi bana hatalı olduğunu söylemek yerine yine gittiye? Ya daha sonra fikrini değiştirdiyse? Ya ona verdikleri ağrı kesici ilaçlardan dolayı kafası iyiyse ve bunların hiçbirini hatırlamıyorsa? Evet, en ufak bir sersemlik belirtisi göstermiyordu ama yine de. Ya kalmamı istediye ama

gelecek hafta ya da gelecek ay fikrini değiştirirse? Bana ne olacaktı? Büyük bir kavgaya çıkar ve o gün beni kovar mıydı?

Başımı dizlerimin üzerine düşürdüm ve inledim.

Pireyi deve yapıyordum ve bu ben değildim. Berbat bir elim vardı ama her gün elimden gelenin en iyisini yaptım ve şimdi burada kıvrılmış, beni sevdiğini söyleyen bir adamın yatağına saklanmış, her şeyin nasıl dağılabileceğini düşünüyordum.

Kararlılığımı toplayarak şphelerimden kurtuldum ve lambayı yakmak için uzandığımda donup kaldım.

Gl yaprakları.

arşafların her yerinde kırmızılar, pembeler, sarılar ve turuncuların karışımından oluşan gl yaprakları vardı. Sanki bir gün batımı patlamış gibiydi. Vcuduma yayılan sıcaklık, kafamda oluşan tüm olumsuz soruları dışarı itiyordu. Eğilip bir avuç iek yaprağını avuladım, burnuma götürüp baharatlı ve meyveli aromasını içime çektim.

Yataktan hafifçe kalktım, banyoya giden yolu oluşturan yaprakların etrafında parmak ularımla dolaşırken mutluluk beni tüy kadar hafif hissettirdi. Işığı yakarak etrafıma, tüm yüzlere yapıştırılmış küçük notlara baktım. nce küvete doğru yürüdüm ve bantlanmış kğit parçasını çektim.

Eğer kalırsan, bunu sıcak su ve köpüklerle doldurup banyo yapabiliriz. Birlikte. Seni kollarıma alırdım. Muhtemelen seninle sevişirken her yere sıratacağıımız sularla ortalığı batırırdık. Ama buna değerdi.

Duşun üzerinde başka bir not vardı.

O dairedaki duş ikimizi bile alamaz. Seninle kalırken seni nasıl yıkayacağım?

Aynaya bakmak için döndüğümde güldüm. Cama " kal" yazmak için dudak ubuğumu kullanmıştı. Daire çizerek döndüğümde, yaptığı tüm işlere bakıp kıkırdadım. Cevabımın ne olacağından henüz emin değildim ama her bir şeyin bende nasıl da korkusuz olma ve yankılanan bir evetle ona koşma isteği uyandırdığını inkâr edemezdim.

Yatak odasının kapısını açtığımda koridorda her biri pembenin çeşitli tonlarında gl yapraklarından oluşan bir başka iz bulduğumda ayaklarım durdu. I

medya odasının dışında durana kadar yolu takip ettim ve kapıya başka bir not yapıştırdım. Titreyen parmaklarım ve geniş bir gülümsemeyle zarfı açtım ve onun sözlerinden daha fazlasını duymak için umutsuzluğa kapıldım.

*Ne düşündüğünü biliyorum. Burada kalamam çünkü çalışan bir üniversiteli kız olacağım. Erik burada kalırken işimi nasıl yapacağım?
benimle sürekli seks yapmak istemesi? Böyle seksi bir canavarla nasıl savaşıacağım?
Merak etmeyin, bu kapının sizin için bir anahtar kilidi var.
Seni seviyorum.
Gitme.*

*Not: Ölü gibi uyuyorsun. O kadar gürültüde nasıl uyanmadın bilmiyorum.
Seni yoran seksi bir canavar olduğum için olmalı.*

Kapının diğer tarafında bulacaklarım karşısında vücudumda HEYECANLI TITREŞİMLER OLUŞTU. Derin bir nefes aldım ve kapıyı yavaşça açtım. Gözlerim yandı, gözyaşlarım dünyayı bulanıklaştırdı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım, elim dudaklarıma gitti. Medya odasındaki her şey gitmişti, artık oyun sistemleri yoktu-temler ve büyük boy bir yatar koltuk ile ekstra büyük kanepeler. Onun yerine duvarda sade beyaz bir masa ve ona uygun beyaz kitap rafları vardı. Dizüstü bilgisayarım masanın üzerinde, bir gül vazosunun ve Erik'le benim yardım galasında çekilmiş bir fotoğrafımızın yanındaydı. Masanın arkasındaki duvarda çerçeveler içinde bir kolaj söz vardı.

*Küçük olmasına rağmen, çok vahşi.
Ben güçlüyüm, güzelim, zekiyim ve cesurum.
Harika olmak için iyiden vazgeçmekten korkmayın.*

Gözlerim birinden diğerine geçti. Hepsini benim için seçmişti. Mutlu gözyaşları içinde yere yığılmadan önce döndüm ve yapraklardan oluşan yolu takip ederek merdivenlere indim, aşağı inmeden önce duvara yapıştırılmış bir notu fark ettim.

Eğer kalırsan, bir korkuluk ekleyeceğim. Açık olmalarından nefret ettiğini biliyorum. Ama yanını duvara dayayarak merdivenlerden inişini izlemeyi özleyeceğim.

Güldüm ve aynen söylediği gibi yaptım: Yan tarafımı duvara dayadım ve yaprakları merdivenlerden aşağı doğru takip ettim. Ama gözlerim mumlarla kaplı mutfak adasına giden yola yapışmıştı. Çok güzeldi. Gözlerim odayı taradı ama onu bulamadı, yani beni yemek odasında bekliyor olmalıydı. Merdivenlerden göremediğim tek yer orasıydı.

Ona koşup kendimi kollarına atmak istedim ama adanın kenarına yapıştırılmış başka bir not görebiliyordum ve onun sözlerine daha çok ihtiyacım vardı.

Bağımsızlığınızı istediğinizi ve gururunuzun sadaka kabul etmeyeceğini biliyorum.

Böylece market alışverişini ve izlemeyi sevdiğin piliçleri halledebilirsin. Ayrıca, belki su faturası da çünkü, lanet olsun, uzun düşler almayı seviyorsunuz.

Gülerek yanaklarımı sildim, yemek odasına doğru yürümeye ve onu görmeye hazırdım. Ciğerlerimin izin verdiği kadar derin nefes aldım, onları sonuna kadar gerdim, her an uçup gidebilecekmişim gibi hissettim. Beni burada, onunla birlikte tutması için kollarının etrafında olmasına ihtiyacım vardı.

Mutfaktan köşeyi döndüğümde, elinde iki kadeh şarap, bir sürü gül ve masayı süsleyen birkaç mumla yemek odasında duruyordu. Yeşil gözleri loş ışıktaki parlıyordu. Bir şekilde yavaşça ona doğru yürüdüm ve beni yarı yolda karşılayarak bir kadeh şarap verdi.

"Erik." O anı bozmak istemediğim için adını nefesimle söyledim. Yüzlerimizde aptal gülümsemelerle öylece duruyorduk, sessizlik etrafımızı sarmıştı, sanki dünyanın dokunamadığı kendi küçük baloncuğumuz gibiydik. Kadehini kaldırdı ve bir almadan önce benimkini onunkine vurmamı bekledi. Konuşmak üzereyken elini kaldırdı ve konuşmaya başladı, derin sesi beni yıkadı.

"Emin olmadığımı düşündüğünü biliyorum. Ama Alexandra, hayatımda hiç bu kadar emin olmamıştım." Güldü ve başını salladı. "Bu komik çünkü tüm hiçbir şeyden emin olmadığım bir halde başladım. Sen benim en büyük riskimsin." Gözlüklerimizi bir kenara bıraktı ve güçlü elleriyle yüzümü çerçeveleyerek yaklaştı. "Sen benim tünelin sonundaki ışığımsın. Seni seviyorum ve ne olursa olsun, beni terk etsen bile her zaman iyi olduğundan emin olacağım. Seni güvende tutacağım. Açlığı asla bilmemeni sağlayacağım."

ya da gereksiz acı." Ağzıma yumuşak bir öpücük kondurdu ve yalvarışını dudaklarıma fısıldadı. "Benimle kal, Alexandra. Seni seviyorum."

"Erik." Adını söylerken sesim çatladı ve gözyaşlarımı yutmak zorunda kaldım. "Ben de seni seviyorum. Ama sana ne sunabilirim ki? On dokuz yaşındayım, bin dolarım ve boktan bir geçmişim var."

Endişelerimi dinledi ve karşılığında bana bir gülümseme verdi. "Hepimizin geçmişi var, bazıları diğerlerinden daha kötü. Ama herkes senin gibi sebat edemez. Dürüst olmam gerekirse, ben bu işe sadece tek bir şey için girdim."

Kalbim biraz durdu, durumu ne kadar yanlış okuduğumun şokunu yaşadım. Hemen paniklemeye ve nerede hata yaptığımı düşünmeye başladım, ama o güldü ve beni rahatlatmak için acele etti.

"Dur orada. Tanrım, çok pis bir aklın var." Bir şey söylememi engellemek için bana bir öpücük verdi. "Senin parlak zekanı istiyorum."

Omzunu sertçe ittim ama onunla birlikte bir kahkaha attım. "Pislik."

"Çok akıllısın, çok korkusuzsun. Senin gibi bir kadın hiç tanımadım ve her zerresini seviyorum." Daha önce kimse bana zeki dememişti. Kimse bana vücudumun ötesinden bakmamıştı ve ben onun tatlı sözleri karşısında tekrar ağlamaya başlamıştım. "Her şey bittiğinde belki seni şirketimde kalman için tuzağa düşürebilirim diye umuyorum. Yan haklar paketine günde birkaç kez seks eklemeyi teklif etmeye hazırım."

"Aman Tanrım. Dur." Tekrar omzuna vurdum, gülüyordum. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken bir yandan da gülüyordum.

"Umarım beni bırakıp Carina'yla kaçmazsın." "O oldukça şaşırtıcı ve seksi."

Dudaklarını büzdü ve kaşlarını kaldırdı; ben de bu bakışı öpüp uzaklaştırmak için ayak parmaklarıma kadar bastırdım.

"Carina ile gitmek istesen bile seni desteklerim. Kollarımda seninle uyandığım ve bana hayattaki tüm güzel şeyleri sürece, çok daha iyi olacağım. Hiç hissetmediğim kadar iyi olacağım. Sen beni daha iyi bir adam yapıyorsun."

Elleri kollarımdan aşağı kaydı ve kalçalarıma dolanarak beni kendisine doğru çekti. Boynumdan kulağıma doğru öperken ona fırsat vermek için başımı geriye doğru eğdim.

"Kal, Alexandra."

Karıncaalanmalar omurgamdan merkezime doğru ilerledi ve hayır demek için bir neden bulamadım. "Tamam."

Gözlerime bakmak için başını kaldırdı, dudaklarında yavaş bir gülümseme belirdi. "Tamam mı?"

Başımı salladım. "Tamam."

Sonrasında bildiğim tek şey ayaklarımın yerden kesildiği ve ikimizi de döndürürken ona sarıldığımı, kahkahası göğsümde titreşiyordu. Sesi o kadar mutluydu ki ben de onunla birlikte gülmeye başladım. Ama sonra ayaklarım yere değdi ve gülme kesildi çünkü ağızlarımız kaynaşmış, anlaşmamızı bir öpücükle mühürlemişti. Birbirimize sarıldık ve dokunulmadık yer, ağzımızın tadına bakılmadık kısım bırakmadık.

Benim için çok şey yapmıştı ve kendimi daha önce hiç olmadığım kadar enerjik ve her şeye hazır hissediyordum. Bana bunu vermişti. Bana bakıp harika şeyler görebileceğim bir gelecek vermişti. O gece beni kendimden kurtarmıştı ve hayatımın geri kalanını beni satın alan adamı severek geçirecektim.

EPİLOG

IAN

"Alexandra taşaklarınla ne zaman dönecek?"

Erik gözlerini devirdi ve bana sert bir bakış attı. "Kimsenin taşaklarınla oynamamasını kışkınıyorsun."

Haksız da sayılmazdı. Genelde çalıştığım kadar sıkı oynamakta bir sorun görmezdim ama son sekiz aydır yattığım kadınlarda daha seçici davranarak kendimi geri çekiyordum.

Tanışma fotoğrafı çekimindeki o lanet kadındı. Tanrım, çok seksiydi. Ve aldığı kadarını geri veren tek kadınlardan biriydi. Etrafımda takdiğer kadınlar gibi değildi. Uysal değildi ve önerdiğim her şeye boyun eğmiyordu.

Hayır, itiraz etti. İlk başta beni biraz kızdırmıştı ama sonra bu bizim eşsiz ön sevişme yöntemimiz haline geldi. Kıyafetsizliği ve her fotoğraf için dokunmayı da ekleyince, tavşanlar gibi sevişmemize hiç şaşırmadım.

Onunla tekrar iletişime geçmeyi düşünmüştüm. Hatta fotoğrafçıdan iletişim bilgilerini alacak kadar ileri gitmiştim. Ama o bir hayalet gibi gitmişti, hiçbir yerde izi yoktu. Bu yüzden, onu bir daha asla görememe kaderime boyun eğdim. Onu sadece geceleri yatağымda sikimi kaldırırken hatırlıyordum. Ya da duşta. Ya da kanepede. Ya da iş yerindeki banyoda. Ama bu sadece bir kereydi.

"Selam çocuklar." Alexandra ofise girdi, gözleri sadece masanın arkasındaki adama odaklanmıştı.

"Hey, öpücüğüm nerede?" Beni geçip Erik'e doğru yürüdüğünde sordum.

Erik, Alex'i kucağına kaydırmadan ve onu ölesiye öpmeden önce ters ters baktı. Öğürme sesleriyle anı bozdum. "Siz ikiniz bir oda bulun."

"Aldırma ona," dedi Erik. Alexandra güldü ama geri çekildi. "Okuldaki ilk günün nasıldı?"

Gülümsemesiyle tüm yüzü aydınlandı. "Harika. Çoğunlukla giriş dersleri ama heyecan verici."

Erik saçlarını kulağının arkasına tarayarak gururla gülümsedi. Kısaksam bile en iyi arkadaşımı mutlu görmek güzeldi. Uzun zamandır içine kapanıktı.

"Selam millet." Hanna daha sonra ofise girdi. "Birkaç dakika içinde Bayan Russo ile toplantımız var"

"Evet, yakalanması zor pazarlama gurusuyla tanışacağım." Birlikte yaptıkları her toplantı için Lon- don'daydım.

Alex hüzünle, "Onu seviyor gibiyim," dedi.

"Selam, Ian. Döndüğüne sevindim." Hanna gelip yanımdaki oturdu ve aşırı mutlu çifte dönmeden önce omzuma çarptı. "İlk günün nasıldı Alex?"

"Güzel. Sanırım Astronomi en sevdiğim ders olacak." Alexandra kaşlarını salladı ve Hanna güldü.

"Ah, evet. Dr. Pierce."

"Dr. Pierce kim lan?" Erik homurdandı.

"Tüm zamanların en ateşli profesörü." Hanna sanki çok sevdiği bir anısını yeniden anıyormuş gibi iç çekti.

"Merak etme bebeğim. İhtiyacım olan tek şey sensin," diye

Erik'i rahatlattı Alex. "Öyle olsa iyi olur," diye homurdandı.

"Peki kız kardeşin nasıldı?"

Alex'in gülümsemesi soldu. "O iyi. Terapi bugün iyiydi."

Alex'in kız kardeşi daha kısa bir ceza almak ve rehabilitasyona gitmek için savunma anlaşması yapmıştı. Hak ettiğinden fazlasıydı. Kız kardeşini satmaya ve Erik'i tuzağa düşürmeye çalıştıktan sonra, hapiste çürümesine izin verirdim. Ama Alex benden daha iyi bir insandı ve Erik ona istediğini verdi.

"Bay Brandt?" Laura aradı. "Bayan Russo burada."

Alex, Erik'in kucağından atlayarak Hanna ve benimle birlikte oturma alanına doğru ilerledi.

"Onu içeri gönderin, lütfen."

Kapı açıldığında yeni Londra ofisinin dosyalarını karıştırıyordum.

"Hey, Carina," diye selamladı Erik onu. "Sana içecek bir şey getirebilir miyiz?"

Vücudumdaki her kas dondu.

Kafamı kaldırıp bakacaktım ve kadını tanıyamayacaktım. Bana hayatımın en iyi seksini yaşatmayan yaşlı, evde kalmış bir kız olacaktı. Cincinnati'de birden fazla Carina vardı.

Belki yeterince söylersem doğru olabilirdi. Doğru olmak zorundaydı. Yavaşça başımı kaldırdım ve nefesim kesildi.

"Carina?" Adı kırık bir nefesle, ergenlik çağındaki bir çocuk gibi çatırdayarak çıktı. Onu bir duvara yaslayıp siken ve bunu yaparken ona iğrenç şeyler fısıldayan adam gibi değil.

Gözleri benimkilere kaydı ve genişledi. Yüzünün rengi soldu ve bayılmak üzere olduğundan endişelendim. "Ian?"

"Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?" Hanna tereddütle sordu.

Ama cevap vermedim. Ofisin ortasında duran uzun boylu esmer kadına baktım, en az benim kadar şaşırmış görünüyordu. O günkü halinin neredeyse tıpatıp aynısıydı ama şimdi yuvarlak göbeği dar elbisesini geriyordu.

Sanki içinde uzaylı varmış gibi suçlayıcı bir parmakla işaret ettim. Tahmin etmem gerekirse sekiz aylık bir uzaylı.

"Bu da ne böyle?"

CARINA VE IAN'IN KİTABINI [GOODREADS TBR](https://www.goodreads.com/book/show/123456789-Carina-ve-Ian) INIZA EKLEYİN, GELİYOR
SONBAHAR 2019.

SON

Röntgenci serisinde daha fazlasını okumak ister misiniz?

Callum ve Oaklyn ile [Voyeur](#)'da tanışabilirsiniz.

Jake, Jackson ve Carina ile [Aşıklar](#)'da

tanışabilirsiniz. Her kitap kendi macerası ile

bağımsızdır.

Kindle Unlimited'ta ücretsiz.

İNCELEME

Kurtarıcı'yı sevdiyseniz, nefret ettiyseniz ya da vasat bulduysanız
lütfen bir yorum bırakın. Onlar çok değerli ve büyük ya da küçük
her birine değer veriyorum!
Çok teşekkür ederim!

TEŞEKKÜRLER

Her şeyden önce aileme teşekkür ederim. Stresli olduğumda beni destekliyorsunuz ve hak ettiğimden daha anlayışlısınız. Teşekkür .

Karla, beni her gün kurtarıyorsun. Benimle hem konuştun hem de moral verdin. Gerçekten sensiz ne yapardım bilmiyorum.

Serena, çok çalışıyorsun ve asistanım olduğun için sana minnettarım. Sen bir grup ve sayfa kraliçesisin ve ben yazmaya odaklanabileyim diye her konuda kıcımı tekmeliyorsun.

Tüm beta okuyucularıma teşekkür ederim: Michelle Clay, Monica, Graves, Julia Heudorf ve Keri Graves. Siz hanımlar bana en tatlı sözleri ve ihtiyacım olduğunda sert sevgiyi verdiniz. Siz olmasaydınız bu hikaye bu hale gelmezdi.

Virginia, birden fazla düzenleme yapmak için zaman ayırdığın ve cılgın programımla çalıştığın için teşekkür ederim.

Düzeltenlerim Kelly Allenby ve Michelle Clay'e. Benim yakalayamadığım her şeyi yakaladığınız için teşekkür ederim.

Foreword Halkla İlişkiler'den Linda. Her zaman elimi tuttuğun ve zor zamanlarımda sanal bir alkış sunduğun için teşekkür ederim. Harika işler yapıyorsunuz ve sizi bulacak kadar şanslı olduğum için minnettarım.

Bu topluluktaki tüm güzel yazarlara. Sözleriniz ve yeteneğiniz bana her zaman ilham veriyor. Nazik bir söz ve destek sunmak için zaman ayırma şekliniz her zaman aklımı başımdan alıyor ve bu topluluğun bir parçası olduğum için başımı döndürüyor.

ARC ekibimdeki tüm blog yazarlarına ve güzel hanımlara. Hayallerimi gerçekleştirmeme yardımcı olmak için yoğun programlarınızdan zaman ayırdığınız için teşekkür ederim. Bunu siz olmadan yapamazdım.

Tüm okuyuculara ve okuma grubumdaki harika, edepsiz, komik olanlara. Kalbimin derinliklerinden teşekkür ederim. Aralarından seçim yapabileceğiniz sayısız kitap var ve benimkine bir şans vermenizin ne kadar anlamlı olduğunu anlatacak kelime bulamıyorum.

YALANCI

Yalancı, Olivia ve Kent hakkında ÜCRETSİZ bir bülten hikayesidir. 2019'da her ay, hikayelerinin iki bölümü gönderilecektir. Bu yaş farkı romantizmiyle ilgili hiçbir şeyi kaçırmamak için buradan kaydolun.

Bülten Kaydı

Amcamın arkadaşıydı ve ben onun için çok gençtim.

Ama o anın sıcaklığında, yasadışı bir kulübün karanlık bir koridorunda duvara yaslanmışken, bunların hiçbirinin önemi yoktu. Sadece ikimizin de istediği şeye teslim olduğumuz bir geceydi.

Onu iki yıl sonra bir aile yemeğinde karşımda görmeyi hiç beklemiyordum.
üniversite projesi.

İlk gün ikimiz de o geceyi tekrarlamamanın bir hata olacağı konusunda hemfikir olduk. Ama bu, tekrar tekrar yapmaktan kendimizi alamadığımız bir hata.

Kurallar basit. Amcama söyleyemeyiz. Otel randevumuzdan memnun olmalıyız. Ve aşık olmayacağız.

Ama ikimiz de yalancı olduğumuzu biliyoruz.

FIONA COLE HAKKINDA

Fiona Cole bir asker eşi ve biyoloji ve kimya diplomalarına sahip evde oturan bir annedir. Bilimi çok sevmesine rağmen, iki küçük kızıyla evde kalmak için kariyerini ertelemeye karar verdi ve sonunda kendi kitabını yazmaya karar verene kadar kendini kitap dünyasına kaptırdı.

Fiona okuyucularından haber almayı seviyor, bu yüzden onu sosyal medyada takip ettiğinizden emin olun.

E-posta: authorfionacole@gmail.com

Bülten: <http://eepurl.com/bEvHtL>

Okuyucu Grubu: Fiona Cole ile Kitaplar, Şarap ve Müzik
<https://www.facebook.com/groups/254919681647995/>

AYRICA FIONA COLE TARAFINDAN

Beni Nerede Bulabilirsiniz

<http://amzn.to/2rZ8Xio>

İnkâr Et Beni

<http://amzn.to/2sySzWK>

Hayal Et Beni

<http://mybook.to/ImagineMe>

Utanç

<http://mybook.to/ShameKindle>

Sunağa Kadar Gidin (Utanç 1.5)

<http://mybook.to/MakeIttotheAltar>

Röntgenci

<http://mybook.to/VoyeurKindle>

Aşıklar (Aşk Kartları)

<http://mybook.to/TheLoversKindle>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

